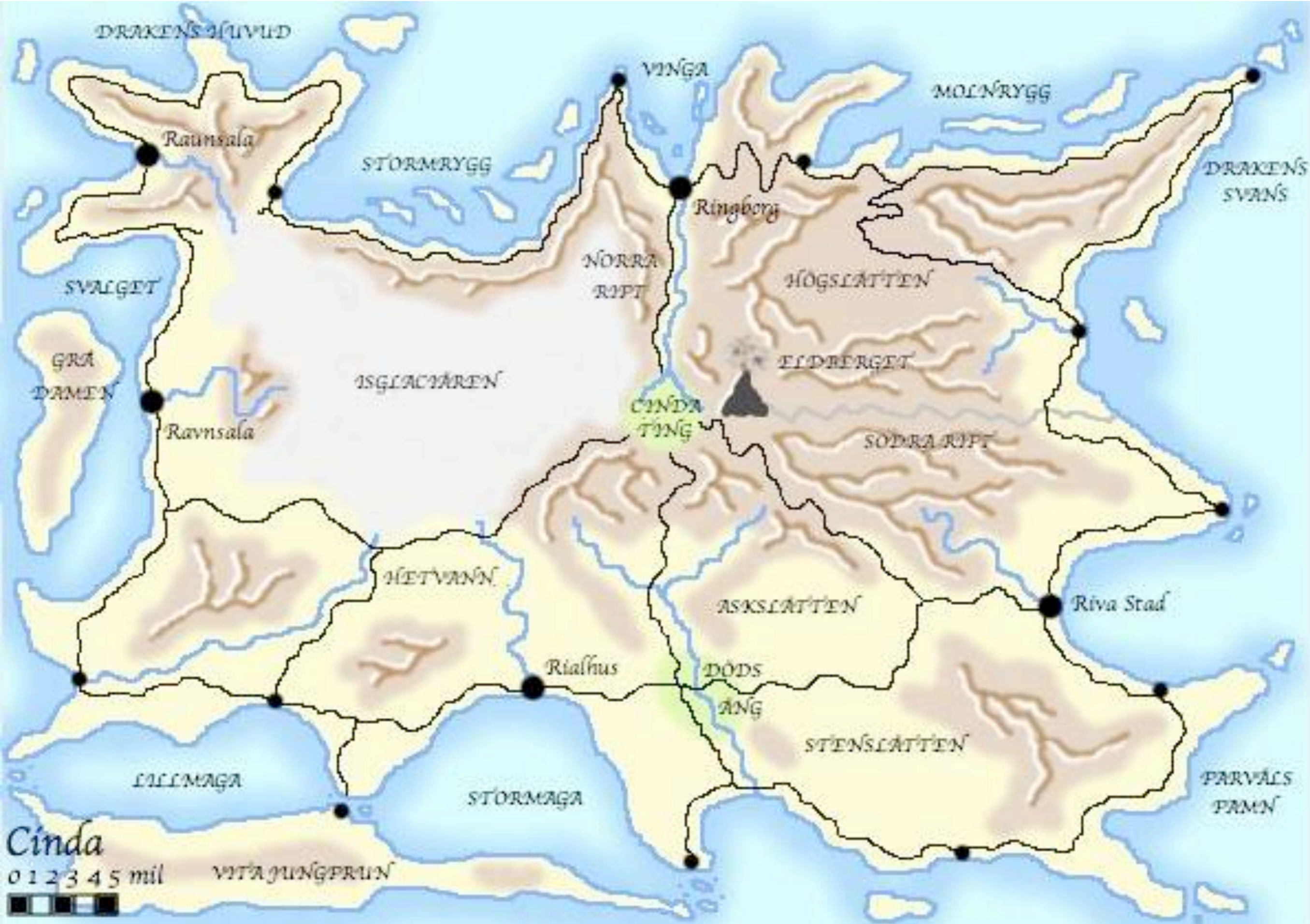

Sjunde delen av Cindarellkrönikan

SVÄRDETS VÅR

NICHOLAS HJELMBERG

Prolog

“Av de sju elementen är vår värld sammanfogad men ovilliga att sammanfogas är elementen. Våldsamma blir kollisionerna när tryckande hetta möter isande kyla, när torr luft fylls av fuktigt regn eller när ljusa blixtrar skär genom nattens mörker, så våldsamma att ljudet därav hörs över när och fjärran. Dyliga fenomen benämna vi åska.”

Ur samlingen Cindarelle naturalis, utgiven av Serena lärdes akademi

Svärdet glittrade ikapp med de blanka isväggarna och dess skugga kastades mångfalt tillbaka i labyrinten bakom honom. Blodet på eggen hade redan börjat bli torrt och mörkt men ehuru det färgat svärdet ända ned till hjaltet så kunde det inte dölja den gyllene metall som svärdet var smitt av. Inte heller vägde svärdet tungt i sin bärarens unga hand, trots det stora dåd som det redan utfört och de många dåd som ännu återstod det. Det var snarare med en lekfull lätthet som det svingades och varje rörelse åtföljdes av ett hånfullt skratt.

”Är du rädd för isen, din gamla askhög?” skrattade ynglingen. ”Har din eld slocknat?”

Ett rasande vrål som fick isen runt omkring honom att skallra svarade men han bara fortsatte att skratta.

”Eller fruktar du att få ett nytt hål i ditt torra skinn, hängbuk där?”

Ynglingen följde upp förolämpningen med en svärdsdans och lyssnade sedan till ljudet av eldkvasten som fåfängt spyddes ut mot hans spegelbild långt bakom honom. Ljudet följdes omedelbart av fräsanden, såväl av is som smälte och gick upp i rök som av en nu ännu blötare och argare fiende.

”Blev misse våt?” ropade ynglingen med förställd röst. ”Vill hon inte leka mer? Än bjuder Töding upp till dans.”

Han skulle just till att påbörja en ny svärdsdans då han plötsligt hejdade sig. Hans spegelbild var inte längre ensam, där var också en kvinnas återkastning.

”Har du inte roat dig tillräckligt än?” sade en avmått röst som omedelbart tog leklynnet ur honom.

”Inte förrän mitt svärd har hämnats min fader”, svarade han allvarligt.

”Hämnden förblir blott din hämnd. Den ger varken din fader livet åter eller ditt folk en ny framtid.”

”Vad man vore jag om jag lämnade min fader ohämnad?” utbrast ynglingen förtvivlat. ”Hur skulle jag kunna axla hans mantel eller ens se mina fränder i ögonen? Jag kan inte följa med er. Jag kan inte lämna mitt land.”

”Är du då hellre hövding över de döda än över de levande?” replikerade kvinnan med en fnysning men fortsatte sedan i mjukare ton. ”Ditt folk behöver dig”, sade hon. ”Det var din faders önskan att leda vårt folk bort från vårt förbannade land och till vårt förlovade land. Blott genom dig kan hans önskan leva vidare, blott genom dig kan den uppfyllas. Jag ber dig inte följa oss, jag ber dig leda oss.”

Han kunde inte undgå att beröras av hennes ord och teg, stilla och tvekande. Kvinnan närmade sig försiktigt och fattade varsamt hans hand.

”Ditt folk behöver dig”, upprepade hon. ”Och det gör jag också”, tillade hon viskande.

Hans hand svarade hennes.

”Må så ske”, suckade han. ”En man kan inte undfly sitt öde.”

”Så icke heller en kvinna. Skeppen står redo och din fars kropp har förts ombord. Låt oss nu lämna denna plats. Jag fruktar att än mer ondskefulla prövningar väntar vårt arma fosterland.”

De skulle just till att ge sig av då en våldsam jordstöt skakade grottan och ynglingen drog åter sitt svärd.

”Var det han?” frågade han med sinnena på helspänn men kvinnan skakade bara på huvudet.

”Nej”, svarade hon. ”Jag tror att det var något ännu värre. Låt oss icke töva längre.”

De rusade genom isgångarna åtföljda av ett kallt och olycksbådande vindsdrag. Runt omkring dem skrek och gnällde isen och det var som om väggarna sökte stänga dem inne, som om själva jökeln höll på att vakna till liv.

I samma ögonblick som de kom ut så föll ismassorna ihop bakom dem men trots det var det som om själva isen började höja sig. Någoting dolde sig där inne, någoting än större än hans faders bane, och detta någoting var nu på väg ut. Handen återvände instinktivt till svärdsfästet men föll sedan slapp till sidan, som om den insåg det meningslösa i att bekämpa denna nya och okända fasa. I stället snörde de snabbt på sig sina skidor och kastade sig utför branten som om döden själv var dem i hälarna.

Sent omsider kunde de återförenas med sina fränder på stranden och kliva på det sista skeppet att lämna deras hem. Väl ute på havet kastade de en sista blick bakåt och blev varse hur den svarta röken som vällde upp från berget började blandas med en vit rök som rullade nedför sluttningarna. Rysande vände de sina blickar österut i stället, mot den uppåtgående solen.

”Det blir en vacker gryning”, anmärkte han stilla.

”Ja”, svarade hon. ”En vacker gryning för oss alla.”

De höll ömt om varandra och sade ingenting mer ty ord var nu överflödiga. Vad emellertid ingen människa hörde var de ödesdigra ord som yttrades på berget bakom dem.

”Dyrt ska han få gälda det sår han åsamkat mig”, sade en röst som sprakade likt en eld. ”När det har läkt ska jag jaga honom och hans efterkommande till världens ände. Vem han än är så ska han inte undslippa min vrede.”

”Tygla din otålighet”, svarade en raspig röst som av isberg som pressas mot varandra. ”Han har blott ett liv att gälda men hans svärd kan ta en större gäld än så. Sitt eget namn behöll han men sitt svärds namn släppte han oförsiktigt ifrån sig. Hör så min förbannelse. Varje fiende som Töldings bärare faller ska följas av en vän. Varje liv som bärarens mandom tänder ska släcka den älskades liv. Så ska varje segers sötma följas av bitter eftersmak och varje segers glädje tillintetgöras av sorg. Så lyder min förbannelse som Tölding ska bringa sin bärare intill den dag dess metall åter slukas av marken.”

1. Riva

”Min borg är mitt hem.”

Gammalt cindariskt ordspråk

De vandrade genom ett härjat och förött landskap. Marken de beträdde var kal och fruktlös och täckt av skarpa stenar vars kanter trängde genom deras skodon så att varje steg smärtade. På deras högra sida kastade sig vilda vågor mot branta klippor och på deras vänstra sida reste sig höga och skrovliga bergssidor. I fjärran otillgängliga skrevor kunde gröna fläckar skönjas där ensammar får gick och betade men i övrigt tycktes såväl växter som djur sällsynta på denna ö. Det var ett döende landskap, ett landskap där livet tycktes ha flytt men döden ännu inte bemödat sig göra slut på lidandet. Var detta cindariernas stolta urhem? Var detta det mytomspunna Cinda?

Ale och Minn gick längst bak i ledet. Tillsammans bar de den lilla kista med Cindarells kungliga signetring och Cindars nedtecknade ord som allfader Cindahrind anförtrott dem fö-

re sin död. Framför dem skred de okända männen framåt med stolt och oberörd hållning. Deras steg föll tungt till marken trots att endast enkla skinnstövlar skyddade deras fötter och deras fårskinnsmantlar slog i den hårda vinden utan att de brydde sig om att svepa dem tätare om sig. Det var som om inga av de fruktansvärda händelserna som de lämnade bakom sig någonsin ägt rum. Som om drakormen Nideld aldrig fällt, som om drakormen Nidafrost aldrig hotat dem, som om gamle snälle Cihvind aldrig gett sitt liv för att rädda dem alla.

Vilka var de egentligen? De hade inte presenterat sig utan bara vänt sig om och återvänt längs den väg de kommit. Inte med några som helst åtbörder hade de tecknat åt Ale och Minn att följa med dem men de hade heller inte rest några invändningar mot det. Utöver de gåtfulla orden om att Ale och Minn hade dröjt länge så hade de inte yttrat någonting över huvud taget. Till slut kunde Minn inte längre tåla.

”Jag tar inte ett steg till förrän ni säger något!” utbrast hon och stannade.

Anföraren ryckte först till vid hennes ord men fortsatte sedan som om ingenting hänt. Ale försökte lugna Minn men förgäves.

”Ni har inte sagt var ni kommer ifrån eller vart vi ska. Ni har inte ens sagt era namn. Varför ska vi då följa med er?”

Den här gången stannade verkligen anföraren och vände sig om. Hans barska ansikte var lika uttryckslöst som tidigare men pannan var rynkad, som om Minns ord förbryllat honom något.

”Det synes mig att man bortom haven frågar först och svarar sedan”, yttrade han lakoniskt och skakade på huvudet.

Hans nedlåtande svar fick Minn att knyta nävarna av ilska men innan hon hann gå i svaromål trädde Ale emellan dem.

”Vi ber om tillgift om vi har förolämpat er”, sade han så förbindligt som han bara förmådde. ”Våra namn är Alemon och Minnea och vi kommer från Cindarell.”

Om något så gjorde hans försök dock bara situationen värre.

”Lättvindigt låter detta Cindarells män och kvinnor sina namn fara.”

Därefter vände han sig åter om, som om ytterligare meningsutbyten vore överflödiga, och fortsatte framåt.

”Vi har nog inget annat val än att följa med”, viskade Ale. ”Det verkar inte som om han kommer att tala förrän han själv vill det.”

”Men kan vi verkligen lita på dem?” frågade Minn med en röst som ännu darrade av vrede. ”Vi vet ju inte vilka de är. Tänk om de leder oss in i en fälla.”

”De hade kunnat utlämna oss till den där drakormen men gjorde det inte, trots att deras egna liv stod på spel. Om de skyddade oss då, varför skulle de vilja skada oss nu?”

Minn nickade motvilligt.

”De kunde väl åtminstone visa lite hyfs”, muttrade hon.

”Kanske tycker de detsamma om oss? Vi kanske ska vara försiktiga med vad vi säger och gör så att vi inte själva brister i aktning.”

Minn svarade med en fnysning men återupptog åtminstone vandringen.

Deras färd ledde nu bort från den steniga stranden och upp bland kullarna och bergen. Över höga krön och genom trånga dalgångar fortsatte de så. Vägen de följde var inte mycket mer än en upptrampad stig, ofta genombruten av rännilar av smältvatten, men inte heller det hindrade de tysta männens tunga steg. Att deras fötter blev blöta och mantlar leriga tycktes inte alls bekomma dem. Ale fick en känsla av att de skred fram lika stolt som Cindarells herremän brukade göra i sina stora salar.

Nu framträdde också de första tecknen på bebyggelse. De gröna fläckarna i marken blev talrikare och fårhjordarna som betade på dem större. Vita rökslingor uppsteg på flera platser ur marken och när han tittade närmare kunde han urskilja ingångar till jordhålor. De gräsbevuxna taken hade sedan

länge växt samman med de omgivande markerna och hade det inte varit för röken hade han aldrig upptäckt dem.

Här rörde sig också andra människor, lika enkelt klädda som deras följeslagare och med samma stolta hållning. Av de barn de passerade fick Ale och Minn enstaka nyfikna blickar men de äldre såg inte ens åt deras håll. Däremot hälsade de korthugget men vördnadsfullt på deras anförare. Ales nyfikenhet stegrades men han lade band på den och ställde inga frågor.

Till slut nådde de ett krön varifrån de hade milsvid utsikt över omgivningarna. I väster kunde de i fjärran skymta ett högt berg som de igenkände som det berg varifrån den eldsprutande draken kommit och en tjock svart rök uppsteg ännu från dess topp. Österut rasade det våldsamma havet varifrån de själva kommit och stora höga vågor kastade sig mot klipporna som i ett outröttligt försök att nöta ned dem.

Men mellan dessa båda platser, så vilda och så fulla med obehagliga minnen, så möttes hav och land i en lugn och stillsam omfamning. Nedanför deras fötter skar en mjuk bukt in i landmassan där havets vågor kom till ro. Stranden var mindre stenig och klipporna mindre branta och lika övergiven som ön dittills tett sig, lika rik och myllrande tedde den sig nu.

Längs bukten låg enkla små långhus uppradade och mellan dem rörde sig såväl människor som djur fram och tillbaka. Deras egen väg fortsatte runt hela bukten och ju djupare in den nådde, desto tätare blev bebyggelsen. Allra längst in i bukten delade sig vägen i en nordlig del som fortsatte runt bukten och en västlig del som slingrade sig genom en dalgång

och upp mot bergen. Först nu stannade deras anförare och med en svepande gest mot bebyggelsen talade han till dem.

”Välkomna till Riva stad och slott”, sade han med stolthet i rösten.

”Var?” undslapp det Ale.

”Innanför dess trygga murar må vi språka”, fortsatte anföraren, nu med ett skarpare tonfall.

Ale rodnade. Först nu insåg han att det runt den korsning där de tre vägarna möttes hade kastats upp en rund jordvall. Innanför denna vall var husen längre och den vita rök som uppsteg från dem var tyngre och tätare. Längst av alla hus var det som låg vid korsningen där den ena kortsidan vette mot landsvägen och den andra sträckte sig ända bort till vattnet.

”Vi kanske ska vara försiktiga med vad vi säger och gör så att vi inte själva brister i aktning”, härmade Minn spefullt i hans öra.

Ale grymtade men kunde ändå inte låta bli att undra hur den lilla ansamlingen hus kunde kallas stad, än mindre hur den låga jordvallen skulle kunna hålla en fiende som Nidafrost ute. Själva slottet var dessutom inte större än ett vanligt värdshus i Cindarell. Han fann det dock klokast att hålla sina tankar för sig själv den här gången och de fortsatte så under tystnad mot Riva slott.

Inte blev det bättre när de kom närmare. Husen visade sig vara byggda av sten, inte de uthuggna stenblock som Cindarells finare hus var uppförda av utan vanliga klippblock, stap-

lade på varandra och nödtorftigt tätade med mossa. Dörrar och fönster skyldes blott av djurhudar och taken bestod inte av något annat än enkel torv. Några skorstenar syntes inte till utan det var från husgrunderna som den märkliga vita röken rullade fram.

Stadsborna, om man nu kunde kalla invånarna så, bemötte dem mestadels med samma korthuggna vördnad som deras fränder inåt land hade gjort. Några dristade sig dock att tilltala dem.

”Än biter Tölding”, konstaterade någon och fick en jakande grymtning till svar.

”Stäckt är så elden”, yttrade en annan och lät sig nöja med den nickning han fick tillbaka.

”Men havet är inte mindre”, muttrade en tredje

”Inte heller är det större”, svarade nu deras anförare men längre än så blev inte något samtal.

”Deras långa, mörka vinterkvällar måste verkligen vara muntra”, kommenterade Minn syrligt.

Ale kunde bara rycka på axlarna. Jämfört med dessa fåordiga människor tedde sig de korthuggna dvärgarna pratsamma och alvernas gåtfulla tal som ett under av klarhet. Var Rivas stam verkligen deras fränder?

Det hade börjat skymma när de nådde jordvallens öppning. De fortsatte genom den och följde vägen ända in till befästningens mitt, där de två andra vägarna mötte upp. Den långa slottsbyggnad de sett på sin väg ned var byggd på samma enkla vis som stadens övriga byggnader och utmärkte sig

inte mer än genom sin storlek. Var detta alltså Cindas motsvarighet till Serenas ståtliga slott hemma i Cindarell? Hur kunde de olika stammarnas öden ha fallit så olika sedan de skilts åt för så länge sedan?

”Träden I in i Rivas slott”, sade anföraren och det gick inte att ta miste på den stolthet varmed han bjöd dem in. ”Mitt hem är ert hem.”

Ale stelnade till. Var slottet hans hem? Var deras anförare Cindas konung? Ingen kung i Cindarell, eller någon adelsman heller för den delen, skulle någonsin nedlåta sig till att lämna sitt hem och i egen person ta emot sina gäster. Varför visade han dem en sådan ära?

Men inte heller hade någon i Cindarell uppvisat en sådan stolthet och värdighet som den här mannen. Ale insåg med ens att hur illa han än var klädd och hur nedgången hans hem än var så betydde det yttre ingenting. Den här mannens kungavärdighet satt inte i några kläder eller murar, den fanns inom honom. Vilka olyckor som än hade drabbat honom och skulle komma att drabba honom så skulle kungavärdigheten vara det sista som lämnade honom.

Hugskottet fick honom att underdånigt buga sig och till hans lättnad följde Minn hans exempel och neg. Kungen tillät sig ett flyktigt leende och tecknade sedan åt dem att kleva in före honom.

De klev in genom en öppning i husets långsida och det tog sedan ett tag för deras ögon att vänja sig vid dunklet där inne. De hade kommit in i en långsmal sal som upptog nästan

hela husets inre. Mittemot dem fanns ännu en ingång medan kortändorna var avskilda genom upphängda, hopsyddas djurhudar. Från den ena kortändan hördes bråkanden från några tackor och från den andra slamret av kokkärl.

Själva salen dominerades av ett stort grovhugget stenbord omgivet av runda stenar som av allt att döma tjänade som stolar. Sidorna upptogs av rader av stembänkar täckta av fårskinn. Det var fuktigt och disigt i salen, som om den vilade i en dimma.

Ale och Minn blev stående i öppningen, osäkra på vad de skulle ta sig till härnäst, då en rakryggad och högbramad kvinna med långt flätat hår skred in från ena kortsidan. Hennes klänning var blott av grov och enkelt skuren lin men längs armar och bål löpte vackert tvinnade snören som framhävde hennes ännu yppiga former. Bakom henne följde två andra kvinnor med böjda huvuden och iförda liknande, om än enklare, klädnader.

”Mannen bjuder in gäster raskare än kvinnan kan ta emot dem”, yttrade hon lakoniskt.

Med de orden vände hon sig bort från dem och tillsåg de andra kvinnornas frambärande av kokkärl och fat till bordet. Varken Ale eller Minn visste hur de skulle tolka hennes ord och stod ännu kvar i öppningen när resten av sällskapet ramlade in. Först då tittade husfrun åter upp.

”Ringa håller min makes gäster mig för som vill sätta sig vid tomt bord”, sade hon anklagande.

”Tålmod tycks fattas våra fränder bortom havet”, svarade kungen och nickade undergivet.

Därefter tecknade han åt Ale och Minn att slå sig ned på sidobänkarna. De följde förvirrade hans uppmaning och snart satt alla män i tyst väntan medan kvinnorna fortsatte att duka bordet.

”Jag trodde att han var kung”, viskade Ale förbryllat.

”Inte i sitt eget hus”, svarade Minn med ett snett leende. ”Här råder drottningen.” Av någon anledning verkade hon vara på bättre humör nu men så blev hon allvarlig igen. ”Har du känt hur varm bänken är?”

Ale insåg till sin förvåning att stenen under honom verkligen var varm trots att det var kallt ute. Inte heller hade han sett till någon eld i salen. Varifrån kom då värmen? Ännu en gåta som skulle få vänta på sitt svar. När skulle dessa fåordiga och gåtfulla människor ge dem dessa svar egentligen?

Han hann inte fundera närmare på saken ty husfrun klappade i händerna och ställde sig vid bordets ena kortsida, varvid männen reste sig och spred ut sig längs bordets andra ände. Högsätet lämnades tomt för kungen men så också de båda platserna närmast och denne tecknade åt Ale och Minn att sätta sig där.

När alla hade satt sig trädde tjänare in och började sleva upp mat ur kokkärnen, till kungen och drottningen först och därefter till de övriga gästerna i fallande ordning. Först nu insåg Ale hur hungrig han var och famlade girigt efter en sked. Till sin förvåning fann han inte någon och när han sneglade

på de andra vid bordet såg han hur de alla, även anföraren och hans hustru, åt med händerna. Det var inte ens ett fat han hade framför sig utan bra en grovt tillhuggen stenskiva. Han tvekade men med ett kurrande sökte magen övertala honom. Trots allt hade han inte ätit någonting sedan morgonmålet på skeppet, sedan kampen mot Nideld...

Hågkomsten av drakens fruktansvärda anfall och hans vänners grymma öde kom till honom med våldsam kraft och för ett ögonblick glömde han bort var han befann sig. Havets botten var nu de dödas enda bord och havets vatten deras enda föda. Hur skulle han någonsin kunna unna sig själv något utan att påminnas om dem som aldrig mer skulle kunna göra det?

Modstulen lät han fatet förbli orört och stirrade tomt framför sig.

”Tomma är de tankar som tänks och de ord som fällt på tom mage”, sade kungen. ”Eller faller varken mitt hem eller min mat gästen i smaken?”

”Förlåt mig”, skyndade sig Ale att säga. ”Jag kom att tänka på Nideld.”

Hans ursäkt följdes av tystnad när alla vid bordet upphörde med sitt ätande och kungen gav honom en mörk blick.

”Tvenne gånger redan har gästen förtörnat värden. Må det icke ske en tredje gång.”

Ale rodnade. Det kändes som om allt han gjorde och sade blev fel nu. Han fann inte något svar på detta och kanske var

det helt enkelt bäst att tåga stilla. I stället förde han stenskivan närmare sig och tog sig an sin mat.

Det var svårt att se vad som fanns på fatet i dunklet. Vagt kunde han urskilja bitar av kokt kött och kokta grönsaker. Kanske inte mat för en kung men en festmåltid för en hungrig och han förde prövande en köttbit till munnen. Han hade inte haft höga förväntningar på köttbiten men han hade inte väntat sig det som nu hände.

Knappt hade köttbiten hunnit landa på hans tunga förrän det brände till som av eld. Först trodde han att den helt enkelt var för varm men så kom där en obehaglig smak, som av en sur uppstötning. Hans första instinkt var att spotta ut biten igen, vad än de andra skulle tycka om det, men så råkade hans blick falla på Minn. Hon formade en tyst varning med läpparna och nickade åt de andras fat.

”De har avstått sin bästa mat åt oss”, viskade hon. ”Själva äter de ingenting.”

Ale insåg direkt vad hon menade. Det var bara Ales och Minns fat som hade fyllts. De andra hade på sin höjd fått några grönsaker. Inte ens deras värd och värdinna hade kött på tallrikarna. Hur kunde det finnas så lite mat på bordet med så mycket boskap i och omkring staden?

Det fanns inget annat att göra. Ale höll tillbaka sina kväljningar och svalde köttbiten. Den brände hela vägen ned till magen och han tvingades skölja ned den med den kvass som hållts upp åt honom i en nävermugg. Lyckligtvis var det inget fel på drycken och med en kraftansträngning vände han sig

så mot både värden och värdinnan och nickade gillande. Nickningarna besvarades och måltiden fortlöpte utan vidare missöden. För Ales del var måltiden dock en plåga och hur hungrig han än hade varit så välkomnade han slutet på den.

Lyckligtvis tömdes kokkärlen snabbt och några nya kom inte in. Tjänarna tog undan faten och ställde fram en brännvinsliknande brygd i stället. Allas blickar vändes nu mot Ale och Minn och kungen lutade sig framåt.

”Så, Alemon och Minnea från Cindarell, är tiden inne att språka”, sade han. ”Ni har redan förtäljt oss era namn och varifrån ni kommer. Förtälj nu kung Ravlaug och drottning Rynja av Riva varför vi ska följa med er.”

2. Herrar och kuvade

”Den är inte kuvad som rakryggad bär sina vedermödor.”

Gammalt cindariskt ordspråk

Mörkret hade lagt sig i salen men trots det ställde ingen fram något ljus. Kungens anlete kunde bara anas i dunklet när han upprepade sin fråga, en fråga som bragt både Ale och Minn ur fattningen.

”Varför ska vi följa med er?”

”Hur... hur känner ni till vårt ärende?” frågade Ale till slut. ”Att vi vill att ni ska följa med oss, menar jag?”

Kung Ravlaug höjde på ett ögonbryn.

”Det synes mig att det i Cindarell är sed att besvara frågor med frågor. Var finner ni då svaren?”

Ale kom av sig igen men då trädde drottning Rynja oväntat in i samtalet.

”Hög aktning visar min make sina gäster”, sade hon lugnt, ”som anammar deras sed och själv besvarar en fråga med en fråga.”

”Kan då en kvinna finna svaret där två män går bet?” replikerade Ravlaug utan att vända sig åt hennes håll.”

”Det synes mig att vårt gemensamma förflutna gått förlorat bortom haven. Förr må de förstå vår fråga innan de kan avge sitt svar.”

Kungen rynkade på pannan och lät blicken pendla mellan Ale och Minn.

”Är det möjligt”, frågade han allvarligt, ”att minnet av sönnernas brott och faderns straff bleknat? Är det möjligt att brödernas ed inte längre helgas? Är det möjligt att vår gemensamma födslojord glömts bort?”

Ale såg lika frågande ut som Minn och Rivas kung fick själv besvara sin fråga.

”Ni har åtminstone lärt er att inte spilla ord då ni inte har något att säga. Nåväl, lyss då till vår historia, lyss till alla Cindars barns första hågkomster.”

Han reste sig upp, skred fram till en av öppningarna och drog undan förhänget. Månens kalla vita ljus föll in och gav Rivas kung ett spöklikt utseende.

”Vår historia börjar för länge sedan, då Cindar ännu vandrade på jorden i en gammal mans skepnad. På den här tiden var Cinda ännu en grönskande ö, Cindars barn levde i välmåga och förökade sig och alla voro lyckliga.

Men så kom en dag då Cindars barn hade uppfyllt hela Cinda och för första gången fick de besök av plågoandarna Hunger och Farsot. De vände sig då till Cindar som faderligt tog emot dem och lyssnade till deras böner.

’O Cindar’, sade de, ’dina barn svälter och förgås och vi ber om Din hjälp.’

Intet svarade Cindar men han tog i sin vänstra hand några frön från marken och lät vinden blåsa dem bort tills de föll ned i jorden. Cindars barn återvände till sina hem och begrundade tecknet de fått.

’Jorden ska föda oss’, sade de till slut. ’Vi ska sprida frön i jorden och själva odla vår mat.’

Så lärde sig Cindars barn att bedriva jordbruk. Cindar åsåg detta milt leende men skakade på huvudet.

Cindars barn fortsatte att föröka sig men så en dag återvände hungern och farsoterna till Cinda och de vände sig på nytt till Cindar.

’O Cindar’, sade de, ’dina barn svälter och förgås och vi ber om Din hjälp.’

Intet svarade Cindar men han tog ånyo i sin vänstra hand några frön från marken och lät nu vinden blåsa dem längre bort tills några djur åt upp dem. Cindars barn återvände till sina hem och begrundade tecknet de fått.

’Djuren ska föda oss’, sade de till slut. ’Vi ska hålla oss med djur och själva föda upp dem.’

Så lärde sig Cindars barn att bedriva boskapsskötsel. Cindar åsåg detta milt leende men skakade på huvudet.

Cindars barn fortsatte att föröka sig men en tredje gång kom hungern och farsoterna till Cinda och de vände sig åter till Cindar.

’O Cindar’, sade de, ’dina barn svälter och förgås och vi ber om Din hjälp.’

Intet svarade Cindar men han tog ännu en gång i sin vänstra hand några frön från marken och lät nu vinden blåsa ut dem ända ut i havet. Cindars barn återvände till sina hem och begrundade tecknet de fått.

’Havet ska föda oss’, sade de till slut. ’Vi ska tillverka fartyg och fånga fisk ute på det stora havet.’

Så lärde sig Cindars barn att bedriva fiske. Cindar åsåg detta milt leende men skakade på huvudet.

Cindars barn fortsatte att föröka sig men hungern och far-soterna stannade inte borta länge och de vände sig ännu en gång till Cindar.

'O Cindar', sade de, 'dina barn svälter och förgås och vi ber om din hjälp.'

Då talade Cindar till dem för första gången i det att han blickade ut mot havet.

'Illa har ni förstått mina tecken men intet ont som inte har något gott med sig. Jordens frukter kan föda djuren och djuren kan föda er på den resa ni ska göra med fartygen. Ett nytt och större land väntar er bortom haven.'

Cindars barn vredgades då.

'Själva gav vi oss jordens säd. Själva gav vi oss djurens kött. Själva gav vi oss havets frukter. Intet ger du oss men tar det vi själva ger oss.'

Då mörknade Cindars blick.

'Blinda är ni i sanning om ni inte ser mina gåvor. Med vänstra handen har jag fött er och med högra handen har jag beskyddat er. Nu tar jag mina händer från er och låter er reda er själva i er otacksamhet. Sakna mig ska ni snart.'

Så lämnade Cindar i vredesmod sina barn och först när han var borta förstod hans barn hur stora hans gåvor hade varit. Missväxt drabbade jorden, sjukdomar drabbade boskopen och stormar drabbade fisket när hans vänstra hand ej längre födde dem. Ur jordens inre vällde död och förödelse fram när hans högra hand inte längre beskyddade dem.

Många av Cindars barn förgicks och stora delar av Cinda försvann för alltid i de skummande vågorna.

Några av Cindars barn valde att söka Cindar på de stora haven i öster, väster och söder. Riva ville emellertid inte lämna sin födslojard utan stannade kvar för att försvara den i väntan på Cindars återkomst. Vi svor dock alla en ed på att en dag åter samlas i Cindars famn."

Kung Ravlaug avslutade sin långa berättelse, satte sig ned och vände sig så åter mot Ale och Minn.

"Vi har väntat tålmodigt intill denna dag. Cindar återvände aldrig till Cinda så säg oss nu, fann ni Cindar bortom haven i öster, fann ni Cindar i detta ert land som ni kallar Cindarell?"

Ale skruvade på sig och Minn förstod väl varför. Hur skulle de kunna förklara för dem att Cindar lämnat också Cindarell? Hur skulle de kunna övertyga dem om att följa med till ännu ett gudsförgäta land?

"Om ändå Cihrind ännu vore i livet", suckade hon.

"Cihrind?" undrade Ravlaug. "Är det namnet på er följeslagare? Hans namn kommer att leva länge. Tro, mod och offer av sällan skådad art uppvisade han."

"Vad sa du?" frågade Ale med ett ryck.

"Tro, mod och offer", upprepade kungen. "Säg inte att också Cindars ord har gått förlorade bortom haven."

Hans ord gav Minn ett plötsligt infall.

”Men de har inte gått förlorade!” utbrast hon. ”Cindars ord levde vidare i sånger och sagor och Cindarells folk utförde stora dåd i hans namn. Cihvind nedtecknade dessa ord och vi harfört dem med oss ända hit.”

Hon pekade på kistan.

”Den kistan vet att berätta att våra förfäder fann Cindar bortom haven och att han kommer att återvända till Cindarell.”

”Det är gott att Cindars ord inte gått förlorade”, svarade Ravlaug stilla, ”men ni säger att Cindar själv har gjort det. Då förblir vår fråga obesvarad, varför ska vi följa med er?”

Minn kom av sig men innan någon hann svara avbröts de av ett plötsligt oljud utanför. Det lät som om någonting tungt föll i marken, följt av förtvivalade bråkanden som plötsligt klipptes av. Oljudet fick alla vid bordet att stelna till, alla utom kung Ravlaug. Med bestämd min reste han sig och gick mot öppningen. Ale och Minn reste sig också upp och gjorde en ansats att följa med men drottning Rynja trädde bestämt emellan.

”Detta är konungens värv”, sade hon kort och drog igen förhänget efter honom.

Genom en glugg kunde de ändå skymta vad som hände där utanför. I det bleka månskenet syntes Ravlaug bara som en skugga men han var inte ensam. Framför honom reste sig två skepnader, och mellan dem låg ett livlöst djur i sina dödsryckningar.

”Ni bryter Cindas fred!” röt han med myndig stämma.

Den första skepnaden lutade sig oberört över det döda djuret men den andra skepnaden sträckte en lång hals mot honom. Till Ales och Minns fasa spärrade den ut fladdermusliknande vingar och mörkret lystes upp av små eldsflammar från dess huvud. Det var två drakormar som Ravlaug hade framför sig, betydligt mindre än Nideld men väl huvudet högre än den rakryggade kungen av Riva.

”Jag måste hjälpa honom”, utbrast Ale och gjorde en rörelse mot sitt svärd men Rynja höll utan ett ord tillbaka hans hand. Hennes ansikte var gravallvarligt.

”Bot kommer att krävas för ert dåd”, fortsatte kungen utan att låta sig avskräckas.

Besten svarade dock bara med något som påminde om ett skratt och böjde sig över sitt byte utan att ta någon vidare notis om honom.

”Men han har ju inte ens ett svärd”, försökte Ale men Rynja höll obevekligt hans hand i ett stadigt grepp. Minn fick intrycket att Ale inte skulle kunna slita sig loss ens om han försökte.

”Han har sin mandom och sitt hjärta”, svarade hon utan att vända blicken från sin make utanför. ”Några av Cindars sista ord innan han lämnade oss var att den man är inte slav vars hjärta är fritt.”

”Tvinga oss inte att än en gång överge en vän”, bad Minn. ”Tillsammans kan vi bekämpa dem.”

Drottningen gav henne en frågande blick.

”Ditt mod är större än det enkla svärd du bär”, sade hon eftertänksamt. ”Vad krafter döljer du inom dig?”

Minn rodnade. Cihrinds varning om att inte avslöja sina krafter återkom till henne och hon sade inte mer.

”Lämna min mark och kom inte åter”, krävde under tiden kungen med samma bestämda tonfall.

Det enda svar han fick var dock ett utspottat ben som träffade honom i bröstet.

”Lyd nu på det att ofred inte ska råda mellan oss”, sade han utan att bry sig om smädelsen.

Till slut slog i alla fall de båda drakormarna med vingarna och lyfte från gårdsplanen. Ravlaug såg dem försvinna och vände sig sedan åter mot huset.

”Hemmet är fredat och fienden slagen på flykten”, förkunnade han stolt.

”Väl har min make upprätthållit sin ära”, svarade Rynja.

”Men han gjorde ju ingenting”, viskade Minn. ”Han bara talade med dem, och de brydde sig inte ens om honom.”

”Så är också hans tal det enda han har kvar av sin mandom”, svarade drottningen lakoniskt.

Männen hälsade sin konung med höjda bägare när han kom in igen och han återtog sin plats vid högsätet.

”Varför ska vi följa med er?” upprepade han så sin fråga som om ingenting hänt.

Minn häpnade först när hon hörde hans fråga men när hon insåg att den var allvarligt menad kunde hon inte längre tåla.

”Varför ni ska följa med oss?” utbrast hon. ”Varför ska ni stanna här? Ni är ju inte herrar i ert eget land! Ni är ju inte mer värda än djur, hunsade av dessa... dessa monster som ni inte ens vill nämna vid namn!”

Kung Ravlaug reste sig hastigt. Hans lugna sätt var som bortblåst och han var högröd i ansiktet.

”Ingen råder över oss!” röt han. ”Ingen är vår herre och ingen lyder vi!”

Ale försökte hindra Minn från att gå i svarsmaal men drottning Rynja förekom dem båda.

”Främmande ter sig vårt land och våra seder för våra gäster”, yttrade hon lugnt. ”Måhända är det tid att nämna ingen vid dess rätta namn.”

Ravlaug stirrade på henne med gapande mun, oförmögen att få fram ett ord.

”Tro förde dem över haven, mod förde dem i land och offer förde dessa två hit”, fortsatte hon oberört. ”Lite vet vi om varandra, likväl vill de redan hjälpa Riva, likväl nämner de redan kung Ravlaug vid sin vän. Har de ännu inte förtjänat vår vänskap, har de ännu inte förtjänat att få höra sanningen?”

Kungen fortsatte att stirra på henne under djupa andetag men hon mötte stoiskt hans blick.

”Det namnet må inte yppas i nattens mörker”, sade han till slut. Hans röst var tyngd som av trötthet och svårmod. ”Låt oss dryfta dessa ting vidare i arla morgonstund.”

Drottningen reste sig, neg undergivet och tecknade åt Ale och Minn att följa med henne.

”Lång har er dag varit och långt framliden är natten redan”, sade hon. ”Tak över huvudet och bäddar att vila på kan vi erbjuda er. Den sömn som befriar från sorger och bekymmer får ni dock söka själva ty någon sådan har vi inte nju-tit på länge.”

De passerade över gårdsplanen där Ravlaugs samtal med drakormarna ägt rum och Minn såg hur ett par tjänare stod lutade över resterna av bestarnas måltid. Först trodde hon att de bara ämnade göra sig kvitt kadavret men så insåg hon till sin fasa deras verkliga syfte.

”Vad är det?” undrade Ale. Upptagen som han var av sina tankar hade han inte sett något.

”Det är inget”, sade Minn. ”Men påminn mig om att inte äta något mer kött som ställs fram till oss.”

3. Bergets blix

”Den eld som ett svärd härdas i bär svärdet sedan med sig i sina hugg. Ju starkare eld, desto djupare sår.”

Gammalt smedsordspråk

Följande morgon samlades de åter hos kung Ravlaug och drottning Rynja. Fastan bröts med gröt och syrade frukter, en måltid så enkel att en bonde hemma i Cindarell hade tvekat att bjuda på den men som i Riva slott avnjöts med kunglig glans och värdighet. Ale och Minn var bara glada åt att slip-pa gårdagens kött och spelade villigt med i skådespelet i vän-tan på den utlovade diskussionen. Deras tålamod belönades ty när faten plockats undan reste sig kungen och tog till orda.

”Om Cindars försvinnande och Cindas förbannelse har redan förtalts”, inledde han dystert. ”Så också om våra bröders flykt och om vår föresats att stanna och försvara vårt fädernes-land. Vad som inte har förtalts är hur hård vår kamp var och hur förgäves den förblev.”

Ale ryckte till men vågade inte avbryta kungens berättelse. Denne uppfattade dock hans outtalade fråga.

”Ingen skugga faller över våra bröder”, svarade han. ”Vi utkämpade inte kampen ensamma. I en mansålder kämpade vi tillsammans, när jorden rämnade och elden flammade upp stod vi enade, när drakarna krälade fram ur underjorden möt-te vi dem sida vid sida. Många av dem dräpte vi och länge såg det ut som om vi skulle segra, som om vi verkligen skulle reda oss utan Cindars händer. Men så uppenbarade sig den största av dem alla, den dödande eld som vi talade tyst om men inom oss nämnde vid namn Nideld. Män, kvinnor och barn föll för hans skoningslösa lågor och själva Cinda föröd-des av hans eld. Där elden dragit förbi täcktes himmel och jord av aska och en bitande köld var snar att följa. Emellertid förstod vi då inte dess förebud.”

En rysning genomfor kungens kropp vid de sista orden och han fann sig nödsakad att styrka sig innan han förmådde åter-uppta sin berättelse.

”Det var Nidelds ankomst som fick sex av de sju stammarna att vid tinget besluta om att lämna Cinda. En modig hövding gick själv att möta draken för att täcka sina fränders flykt. Sitt liv offrade han för att rädda sina fränders liv. Hans son hade dock smugit med, hövdingen ovetandes, och med sin fallne faders gyllene svärd stingde han Nideld svårt. Således kunde våra bröder anträda Cinda flykt. Hövdingasonen svor dock att hans svärd skulle återvända och hans fader hämnas.”

”Seren den store!” utbrast Ale. Han mindes den ed som den store folkkonungen svurit på sin faders gravsten. ”Det var Seren den store som sårade Nideld.”

Ravlaug höjde på ett ögonbryn.

”Stor kallades han inte då men blott det enda dådet förärar honom det tillnamnet. Sin faders namn han bar och namnet det var Seren. Hans dåd gav oss förnyat hopp om att kunna tränga igenom det ogenomträngliga pansaret, om att kunna dräpa Nideld och göra slut på hans förödelse.”

Han gick bort mot öppningen, kastade en begrundande blick åt väster och återvände sedan till bordet.

”Det sägs att det finns intet ont som inte heller för något gott med sig. Också drakarnas ankomst förde något gott med sig. Det berättas om deras ankomst att himlen mörknade och berget skakade. En enda ljungande blix lyste upp himlen, slog ned i marken och trängde in i det vittrade berget. Bergets blod rann då fram och stelnade i formen av ett svärd.

Cindar må ha lämnat oss men i hans frånvaro uppstod inte bara olyckor utan också ett vapen att försvara oss med.”

Ale slogs än en gång av frånvaron av vapen hos denne kung och hans män men vågade inte avbryta berättelsen.

”Vi lärde oss att tämja bergets blod, att med eld driva ut det, forma det och härda det tills det är starkare än berget självt. Med dessa eldens vapen kunde vi besegra eldens her- rar, det var med deras hjälp vi kunde fälla många drakar.”

Ravlaug fick först något drömskt i blicken men så mörknade hans ansikte.

”Kanske hade vi kunnat besegra själve eldens härskare Nideld”, sade han. ”Men elden följdes inte blott av köld utan också av köldens härskarinna. Ogärna talar vi om henne men ni känner henne redan, Rivas bane är hon och hennes namn är Nidafrost.”

När han uttalat namnet var det som om en kall vind drog genom salen och han skyndade sig att dra igen förhänget för öppningen, som om det vore en bastant port stark nog att utestänga allt ont som fanns utanför.

”Mot hennes kalla kropp splittrades våra svärd. Vår långa kamp var över och till ingen nytta. Vad Riva föresatt sig att aldrig göra, det blev till slut oundvikligt.”

Han vände sig nu direkt till Minn och fortsatte med sorgen ton.

”Lyssna noga nu, min unga mö, ty aldrig förr har dessa ord uttalats på Cinda. Nidafrost råder över oss, Nidafrost är vår herre och Nidafrost lyder vi. Så lyder Cindas sanna fred.”

”Ni har inget att beklaga er över”, utbrast Ale indignerat. ”Ni stannade och kämpade ensamma mot oövervinnerliga makter. Ni om några har bevisat er ära.”

”Jag tackar dig för dina ord, unge man, men vi har likväl underkastat oss. Vi talar tyst om det och våra hus öppnar sig varken mot havet eller mot isen men vi är fångar och hon är vår fångvaktare. Allt har tagits från oss. Den fisk vi drar upp ur havet tillfaller henne. Den boskap vi föder upp på land tillfaller henne. Oss är beskärt blott det som drakarna ratar. Vapen äger vi inte rätt att bära och inte heller elden må vi längre nyttja.”

”Hur kan ni klara er utan eld?” viskade Minn förfärat.

”I Nidelds och drakarnas spår värmdes vattnet upp och i jordens inre flödar det ännu. I avsaknad av elden har vi lärt oss tämja vattnet och nyttjar det för att laga vår mat och värma våra boningar.”

”Varför... varför försökte ni inte också fly?”

Den här gången svarade inte Ravlaug utan lämnade salen. Ale och Minn tittade osäkert på Rynja som bara nickade kort och de följde därför efter honom. Kungen hade ställt sig mitt i den korsning där de tre vägarna möttes och hans hushåll ställde upp sig i en ring runt honom. Med tom blick betraktade han det ödsliga landskapet. I fjärran syntes det stora eldberget och trots att Nideld var borta uppsteg ännu en svart rök från det.

”När min anfader grundade Riva stad kunde han blicka ut över gröna skogar och rika sädesfält. Bergen var blott böljan-

de kullar och is fanns blott om vintern. Ett vackert land måste det ha varit och svårt måste det ha varit att lämna det.”

Ravlaug fick något drömskt i blicken.

”Men det var före drakarnas tid” fortsatte han bister. ”Var ser ni nu virket att bygga fartygen av? Var ser ni nu redskapen att bygga fartygen med? Var ser ni nu vapnen att täcka vår flykt med?”

Varken Ale eller Minn hade några svar på kungens frågor. Inte ett träd syntes till så långt ögat kunde nå. Där marken inte var förbränd var den frusen och på sin höjd kunde enstaka gräsplättar och buskage skymtas. Öns förödelse var verkligen fullständig.

”Men... men då finns det ju inget hopp alls”, utbrast Ale. ”Hur ska vi någonsin kunna ta oss härifrån?”

Ravlaug vände sig mot honom och på hans läppar fanns ett oväntat leende.

”Visst finns det hopp”, sade han. ”Tölding har ju återvänt och uppfyllt sin ed.”

”Vem är Tölding?” frågade Ale och drog sig till minnes det namn som kungens undersåtar nämnt vid deras inträde i Riva stad.

Ravlaug mottog hans fråga med förvåning.

”Tölding trodde jag att ni bättre än några andra kände. Tölding var det första svärdet, sprunget ur blixstens möte med berget och namngivet därefter. Tölding var det som sårade Nideld vid våra bröders flykt och som enligt eden skulle fälla

honom vid våra bröders återvändande. Tölding var det som förtalte oss att ni är våra fränder och att vår långa väntan är över.”

”Jag förstår inte...” stammade Ale och grep osäkert om sitt svärds hjalt.

”Mig syns det att du förstår. Det svärd som den unge Seren bar, det svärdet bär du nu. Du bär Tölding.”

”Men det här är inte Serens svärd”, protesterade Ale. ”Det kan inte vara Serens svärd. Det tillhörde Legim, en vanlig krigare. Det är inte ens gyllene.”

Han drog svärdet ur skidan för att visa upp det men tystnade tvärt då eggen blottades. Från hjaltet och uppåt bar det inte längre sin grågröna ton. Den del som trängt in i draken Nidelds kropp hade antagit en skinande färg, ja nästan flammande, som om den eld som en gång härdat svärdet ännu brann i dess metall.

”Starka blev de svärd som våra förfäder smidde”, mumlade Ravlaug drömmande, ”men inget blev starkare än det första svärdet, inget blev starkare än blixstens eget svärd Tölding.”

Men Ale hörde inte hans ord. De dränktes av den störtflod av tankar som genomför hans huvud. Hur kunde den Seren den stores svärd ha hamnat hos honom? Vilka otroliga händelser hade fört det från den förste konungens rena hand till en simpel oäktings smutsiga näve? Han var inte värdig ett sådant svärd, ingen annan än en kung var värdig ett sådant svärd. Med ens slog det honom vad detta betydde, vad han måste göra.

”Det är ert svärd”, sade han och räckte fram det till Ravlaug med hjaltet före.

Allt sedan deras ankomst till Cinda så hade Rivas konung upprätthållit en stolt och oberörd fasad men Ales gest fick honom att fullständigt tappa fattningen. Han bleknade, tog ett steg bakåt och fick först inte fram ett ord.

”Hur... hur kan du erbjuda mig Tölding?” stammade han. ”Med vilken rätt skulle jag bära det?”

”Med Cindarells konungs rätt”, svarade Ale. ”Vi kom inte enbart för att be er följa med oss. Vi kom för att Hovas och Marks kungaätter har dött ut, för att vårt land plågas av olyckor och för att söka en frälsare bland våra förlorade fränder. Vi kom för att erbjuda Cindas konung frändernas ring, Cindarells kungliga signetring.”

Ravlaug svarade inte omedelbart utan betraktade Ale med djup och begrundande blick, som för att söka utröna sanningen i hans ord.

”Jag tackar dig för ditt erbjudande”, sade han slutligen. ”Sannerligen skulle Cindarells konung ha rätt att bära Tölding. Dock är inte jag mannen att bestiga Cindarells tron. Aldern har hunnit ifatt mig, min saft är svag och min jord är torr.”

Minn ryckte besvärat till vid kungens uppriktiga ord men Rynja åhörde dem med lugn.

”Nej”, fortsatte Ravlaug, ”den rätten tillkommer min ende son, prins Ravgurd. I hans ådror flödar ännu Rivas okuvliga blod. Drakarnas förbud att färdas genom Cinda fruktar han

ej, drakarnas ögon i himlen fruktar han ej, blott att dö utan att ha lyft ett svärd fruktar han. I Cindas dalar och berg söker han våra förfäders försvunna vapen, i Rivas byar och städer söker han likasinnade för sin sak, inom sig söker han kraft att utmana själva isens härskarinna och befria Riva. Han allena är värdig Cindarells signetring. Han allena är värdig Seren den stores svärd.”

”Jag tackar dig, konung Ravlaug”, sade Ale uppriktigt. Av kungens beskrivning lät prins Ravgurd verkligen som en värdig efterföljare till Seren den store. ”Jag ska erbjuda din son såväl ring och vapen som mina tjänster. Jag är viss om att han kommer att kunna leda en flykt från Cinda och bestiga Cindarells tron.”

”Betänk att du först måste vinna min son och mina undersåtar för er sak”, manade honom Ravlaug. ”Vårt land må blöda men det är likväl det enda land Riva känner.”

Kungens ord fick Minn att åter blanda sig i samtalet.

”Vill ni fortfarande stanna här?” utbrast hon. ”Efter allt som sagts och gjorts?”

”Jag vill gärna följa med er”, svarade Ravlaug lugnt.

”Men varför kan du då inte befalla din son och dina undersåtar att följa med?”

”Befalla?” frågade Ravlaug med uppriktig förvåning.

”Ja, du är ju kung över dem.”

”Jag är kung för dem. Över Riva befäller ingen. Vi befäller över oss själva.”

”Inte ens kungen?” utbrast Ale.

Ravlaug vände sig bort och blickade ut över havet.

”En gång var det så”, sade han. ”Min anfader beslutade att stanna på Cinda. Men med sitt enda beslut dömde han inte bara sin generation utan också kommande generationer. Vi insåg att en man inte ensam kan sätta sig till doms över andras öden. Vi insåg att var och en av oss själv måste besluta om sitt öde.”

”Men vad ska vi då göra?” utbrast Ale uppgivet.

”Ni måste färdas runt Cinda. Ni måste uppsöka mina hövdingar längs kusten och kalla mina undersåtar till ting.”

”Ting? Vad är det för något?”

Ravlaug pekade bort mot eldberget.

”Om ett månvarv är dag och natt lika långa. Då äger vi rätt att lämna våra städer och färdas inåt land. Då äger vi rätt att samlas kring Cindas enda kvarvarande träd, det heliga Cindrasil i eldbergets och isglaciärens skugga. Då äger vi rätt att dryfta och besluta om gemensamma spørsmål. Där och icke förr ska Cindars ord läsas upp på det att alla ska få höra dem samtidigt. Där och icke förr ska de kungliga insignierna överräckas till min son på det alla ska få se honom ta emot dem. Där och icke förr ska beslut om Cinda flykt fattas på det att alla ska lämna vårt fädernesland av egen vilja.”

”Alla?” utbrast Ale.

Kungen tystnade ett ögonblick och fortsatte sedan i dyster ton.

”Min anfader svor att inte lämna Cinda så länge en man eller kvinna ännu stod upp. Hans efterkommande har upprepat hans ed men dess betydelse har förändrats genom åren. Jag är inte bunden av Cinda utan av mitt folk och jag kan inte lämna någon av dem bakom mig. Blott genom att vara den siste som lämnar Cinda kan jag uppfylla min ed och sona min anfaders ödesdigra beslut.”

4. Faror från ovan

”Varför går du på händer?” frågade den ene narren.

”Jag är rädd för att himlen ska falla ned över mitt huvud”, svarade den andre.

Ur Narrar narras, ett traditionellt cindariskt folklustspel

Solen stod redan högt på himlen när de tog farväl av kung Ravlaug och drottning Rynja. Den kämpade dock förgäves med att tränga igenom de tunga grå molnen och förmådde knappt göra skillnad på natt och dag. Det var som om en dys-ter skugga vilade över Cinda.

”Trenne är mina hövdingar”, löd kungens avskedsord. ”Ri-al, Ravn och Ringvar är deras namn och i söder, väster och norr upprätthåller de Rivas ära. Ge akt på att era dåd inte föregår er, i deras ögon är ni ännu främlingar. Blott själva kan ni vinna deras tillit, blott genom egna förtjänster kan ni växa från pojke och flicka till man och kvinna. Då och inte förr kan ni väcka talan och vinna stöd för er sak på tinget.”

”Ge också akt på hennes många ögon”, förmanade dem Rynja. ”Själv är hon sedan länge för stor för att flyga men andra av hennes slag uppfyller himlen och det de ser, det ser också hon.”

”Farväl då och väl mött igen om ett månvarv vid Cindrasils ting. Vi kommer att föra dit Cindars ord på det att ni må läsa upp dem för Riva.”

Minn tackade hövligt för deras gästfrihet men Ale stirrade bara frånvarande bort mot horisonten. Först när Minn diskret knuffade till honom fann han sig och återgäldade kungaparets hälsningar med en hastig bugning och utan ett ord. Lyckligtvis tycktes de skatta hans tysta tack lika högt som Minns ord, om inte rent av högre.

Innan de gick tryckte Rynja diskret en liten skinnpåse i Minns hand.

”Må mättnaden blir er följeslagare och hungern stanna här”, viskade hon. ”Den som går tarvar mer än den som blir kvar.”

”Men vi kan inte ta emot er sista mat”, flämtade Minn. ”Vi kan hitta mat på vägen.”

Rynja svarade inte utan bara skakade på huvudet med ett medlidsamt leende på läpparna. Minn kunde därför inte göra annat än stoppa på sig gåvan. Inför deras givmildhet kunde hon ju inte gärna erkänna att hon hellre svält än åt av deras kött igen. Både kungen och drottningen stod sedan kvar och följde deras steg med tysta och allvarliga blickar så länge som de var inom synhåll. Därefter hade de bara varandra på den vandring genom okänt land som nu väntade dem.

Ale hade förblivit tyst under hela deras vandring ut ur staden och upp bland bergen. Till slut kunde Minn inte låta bli att fråga hur det var fatt.

”Varför säger du ingenting?” undrade hon.

”Tror du att han stal det?” frågade Ale tonlöst.

”Vem då? Kungen? Och vad då för något?”

”Nej, Legim”, svarade Ale. ”Tror du att han stal svärdet?”

”Hur kan du tro något sådant?” utbrast Minn förnärmat.

”Det är ett kungligt svärd. Jag är inte värdig att bära det och det var inte Legim heller.”

”Du fick svärdet av honom. Du fick det därför att han tyckte att du var värdig det. Varför skulle inte någon kunna ha gett Legim svärdet av samma anledning?”

”Jag hade aldrig tagit emot det om jag vetat att det var ett kungligt svärd. Det borde inte Legim heller ha gjort.”

”Han kanske visste det lika lite som du”, invände Minn med hetta. ”Du kan inte anklaga en död man för något som han inte kan försvara sig mot.”

Ale svarade inte men hans min var fortfarande mörk. Minn undrade i sitt stilla sinne vad han egentligen var mest uppörd över, att svärdet inte borde vara hans eller att det snart inte längre skulle vara hans. Hon fann det dock klokast att hålla inne med sina tankar och såg sig i stället om för att finna andra samtalsämnen.

Det visade sig inte vara lätt ty såväl dagen som landskapet tedde sig lika dystra som Ale. Hade den karga ön format dess folk och hade de varit annorlunda då det ännu var en levande ö? Hon slöt ögonen och sökte föreställa sig hur Cinda måste ha sett ut förr, på den tiden det ännu var en levande ö, på den tiden då Cindar ännu dväljdes här.

Till en början var det svårt att utestänga den hårda verkligheten. Även om det döda landskapet nu doldes för henne så gjorde fortfarande den kalla och fuktiga vinden och den tysta och livlösa omgivningen sig gällande. Men så började hon för sitt inre frammana liv omkring sig. Gräset växte sig tjockare och täckte öns torra marker, blommor spirade och lockade till sig fjärilar och till slut växte också träd upp, höga träd med yviga kronor som blev hemvist åt både fåglar och djur. Med ens så var det som om själva luften blev friskare och lättare att andas in.

Minn öppnade åter ögonen och tog in de sorgliga resterna av det som en gång varit men den här gången förmådde hon åtminstone se bortom allt detta. Hur förödd än ön var så kun-

de dess forna skönhet ännu skönjas för den som förmådde se bortom de fula ärren. Hur svårt måste det inte ha varit att lämna Cinda för dem som visste hur vacker hon en gång varit.

Dessa tankar gjorde det lättare att uthärda vandringen och under tystnad fortsatte de stigen framåt. Bergen blev åter lägre och dalgångarna mindre djupa och Minn insåg att de var på väg tillbaka till stranden, tillbaka till platsen för deras landstigning och...

Minn stannade tvärt.

”Måste vi ta den här vägen?” frågade hon.

Ale stannade också och bet sig i läppen.

”Jag vill inte heller ta den”, svarade han, ”men jag ser ingen annan väg.”

”Jag vet inte om jag orkar... se honom så där... en gång till.”

Ale lade sin arm om henne.

”Han offrade sig för vår skull”, sade han tröstande. ”Vi hann aldrig ta farväl av honom innan... så låt oss åtminstone betyga honom vår vördnad nu.”

Han fattade tag i hans hand och tillsammans gick de ned mot den steniga stranden. Vrakspillror från det förlistade fartyget Alatea hade sköljt in under natten och åsynen tyngde deras sinnen än mer. Inte ens återupptäckten av Ales sköld förmådde skingra de dystra tankarna. Greve Gyls stolta vapensköld var svedd av draken Nidelds flammor men Ale tog lik-

väl upp den och fäste den utan ett ord på sin rygg. Svärdet från Cinda och skölden från Cindarell var hans enda vapen mot de faror som väntade dem nu. De fortsatte längs stranden tills det oundvikliga mötet kom.

Solen stod lågt och långa skuggor kastades men ingen skugga var längre än den som nådde ända fram till dem, den skugga som Cihrinds isstod kastade. Den arme allfadern stod ännu kvar på den plats där de tvingats lämna honom, för evigt fastfrusen i dödsögonblicket. Med rak rygg och höjda händer hade han sett döden i vitögat och så hade han också lämnat livet. Var fanns han nu? Hade hans väg slutat där han hade velat, hade han funnit Cindar och förenats med honom? Väntade hans ande nu på dem i Cindarell, väntade han på att de skulle fullfölja hans värv och åter förena folken i Cindars famn? Det skulle de aldrig få veta.

”Farväl, gode Cihrind”, fick Minn fram. ”Du var mitt stöd på mina första stapplande steg på min väg. Utan dig hade jag inte börjat upptäcka mig själv. Vår värld må du ha lämnat men mitt hjärta kommer du aldrig att lämna.”

Mer förmådde hon inte säga och lät i stället tårarna tala. Bredvid henne tog Ale ett djupt andetag.

”Min väg var aldrig din väg”, inledde han trevande. ”Men jag har ändå vandrat långt vid din sida och även om din väg slutar här så tänker jag fullfölja den. Jag svär vid Serens svärd och... och vid Legims minne att jag kommer att göra allt jag kan för att uppfylla din sista önskan.”

Dagens sista solstrålar speglade sig i allfaderns stela ansikte och för ett ögonblick var det som om en glimt tändes i de livlösa ögonen.

”Han är ännu med oss”, viskade Minn.

Ale nickade och sträckte ut en hand mot isstoden i ett sista farväl. Men handen hann inte nå isen förrän avlägsna skrin bröt stillheten. Skrina kom från ovan och de insåg båda vad det måste vara och hur utsatta de var på den öppna stranden. Utan ett ord grep Ale tag i Minns hand och tillsammans lämnade de Cihrend. De sökte sig mot närmaste klippskrevan, samma klippskrevan som tidigare dolt dem för Nidafrost.

Knappt hade de hunnit kasta sig i skydd förrän tre skuggor drog in över stranden och skrina blandades med ljudet av flaxande vingar. Tre bevingade bestar, av samma slag som de som utmanat Rivas kung utanför hans hem, landade intill isstoden. Ur deras ångande käftar kom ljud som påminde om hesa, hånfulla skratt och de strök runt den döde allfadern likt hungriga katter kring ett försvarslöst byte.

”De tänker väl inte äta upp honom?” flämtade Minn.

”Det får de inte”, sade Ale sammanbitet. ”Det ska jag allt bli man för.”

Hans hand gick till svärdsfästet men Minn hejdade den förskräckt.

”Nej!” utbrast hon. ”Kom ihåg hans varning, vi får inte avslöja oss för dem.”

Ale gav henne en olycklig blick.

”Jag måste”, sade han. ”Jag kan inte vända ryggen till än en gång. Vad skulle vara kvar av mig då?”

Minn kände hans förtvivlan och sökte efter de ord som skulle kunna få honom att ta reson men händelser på stranden förekom henne. Draken närmast dem satte plötsligt nosen i vädret och dess långa hals vaggade fram och tillbaka medan den tycktes söka efter något. Långsamt vändes huvudet mot deras gömställe. Den hann dock inte upptäcka dem förrän en annan drake satte sin ena klo mot isstoden med överraskande följd. Klon hann inte mer än vidröra Cihrend förrän ett ljud hördes som av glas som splittras och med ett vrål av smärta drog besten sig tillbaka. Av klon återstod bara en frusen stump. Den tredje draken tycktes finna det hela omåttligt lustigt och slingrade sig av skratt och snart var alla tre inblandade i en våldsam kamp.

”Kom”, viskade Minn. ”Vi måste bort härifrån innan de lugnar ned sig och tar upp jakten på oss.”

Ale tvekade och kastade ännu en blick på den döde allfadern men Minn tog tag i hans hand.

”Han kan försvara sig själv”, sade hon. ”Det kan inte vi.”

Hukande lämnade de så stranden och uppslukades av bergen och skymningen. Först när natten var långt gången vågade de stanna upp. De fick hålla till godo med en enkel klippskrevan som skydd och med sig själva för att hålla värmen ty någon eld var inte att tänka på. Att söka efter mat nu var lönlöst så de hade inget annat val än att öppna drottningens gåva. Lyckligtvis måste hon ha förstått vad de tyckte om deras

mat ty av det illa skydda köttet fanns inget, bara torkade bär och syrade grönsaker som förmådde stilla deras värsta hunger. En kall och fuktig natt följde så och sömnen blev allt annat än god. När dagen åter grydde så var det med stela leder och skallrande tänder som de steg upp.

”Hur kan det vara så kallt här?” beklagade sig Minn medan hon försökte gnida liv i sina lemmar. ”Det här ska ju föreställa sommar. Hur är då inte vintern?”

”Nidafrosts förbannelse ligger tung över landet”, suckade Ale.

Blotta namnet fick det att gå kalla kårar längs Minns rygg och även Ale tystnade tvärt och såg sig oroligt om.

”Låt oss inte dröja kvar här”, sade han och började skyndsamt att samla ihop deras få tillhörigheter. ”Så länge vi rör på oss så kan vi hålla värmen.”

Minn anade att det inte var den enda anledningen till Ales brådska. Kunde Nidafrost känna deras värme i de annars så kalla markerna? Hon ville inte stanna och ta reda på det.

Efter ytterligare en dag lämnade vägen åter stranden och vindlade sig fram genom en klippig terräng. Enstaka grästuvor förmådde sticka fram mellan stenarna men utöver det så bredde sig det tunga grå landskapet ut så långt deras ögon kunde nå. Minn sökte än en gång för sitt inre återkalla bilder av hur det en gång måste ha sett ut här men fann det betydligt svårare nu. Det var som om Cinda var särskilt sargat i dessa marker, som om den förbannelse som drabbat ön farit särskilt hårt fram. Hade drakarna allena åstadkommit allt detta?

Djupa hål och grova klippblock kantade deras väg, som ditlungade av väldiga jättar, och det dröjde inte länge förrän också vägen förlorade sig i det labyrintliknande gyttret av sten. Med en disig sol som enda vägvisare trevade de sig så vidare genom de okända markerna.

Dagen blev långsamt varmare och livsandarna började så sakteliga återvända. Men så hände plötsligt något oväntat. Bäst som de gick där så kände Minn hur hon förlorade fotfästet. Det var som om marken rasade under hennes fötter och innan hon visste ordet av sig befann hon sig i botten av en två manshöjder djup grop.

”Hur gick det?” utbrast Ale förskräckt från gropens kant.

Minn reste sig upp. Vassa gruskorn hade skrapat upp både armar och ben men mest förbannade hon sig över sin klumpighet. Hade hon varit så försjunken i öns förflutna att hon fullständigt missat hur den såg ut nu?

”Bra, tror jag”, svarade hon och synade de porösa sidorna. Hur skulle hon kunna få fäste på dem? ”Kan du slänga ned ett rep?”

Ale såg sig olyckligt om.

”Vi har inget rep”, sade han. ”Kanske om jag kan hitta en gren eller något...”

”Här finns väl inga grenar”, suckade Minn och gjorde ett försök att klättra upp.

Den grusiga sluttningen gav inte mycket fäste men Minn rörde sig långsamt och tålmodigt och tog sig sakta men säkert uppåt. Men när hon kommit nästan halvvägs så hördes plöts-

ligt ett avlägset dån. Marken under henne började med ens skaka och ögonblicket efter hade hon åter halkat ned till gropens botten. Ovanför henne hade Ale dragit sitt svärd och vit i ansiktet såg han sig omkring.

”Det var någonting som rörde sig!” utbrast han.

”Här finns inget annat levande”, genmälde Minn men tystnade i häpnad över sina egna ord.

Hur kunde hon känna det? Var det hennes krafter eller hennes alvblod som gjorde sig gällande? Hon kunde inte avgöra vilket men ett var hon säker på och det var att den natur som omgav dem verkligen var död. Likväl kände hon också att något rörde sig men inte ovanför gropen utan i den. Marken skakade inte längre men gruskornen rörde sig fortfarande och rörelserna närmade sig hennes fötter.

”Ale!” skrek hon. ”Hjälp mig upp!”

”Vad kan jag göra?” undrade Ale hjälplöst.

”Svärdet! Släng åt mig svärdet!”

Ale stirrade för ett ögonblick först på henne och sedan på sitt svärd.

”Ale!”

Hennes sista förtvivlade rop fick honom att ta reson och han släppte ifrån sig svärdet. Hon grep ovan om det grova hjaltet, kände en oväntad värme strömma genom hennes händer och körde sedan resolut in svärdet i gropens sluttning. Det trängde in överraskande lätt och hon fick nästan hålla emot för att det inte skulle gå för djupt. Ur marken kom ett

dovt muller som nästan lät som ett stönande men hon tog ingen notis om det utan hävde sig med svärdets hjälp hastigt uppåt.

Det kändes som en evighet men i själva verket dröjde det inte länge förrän Ales hand nådde hennes och han drog upp både henne och Tölding ur gropen. Minn sjönk utmattad till marken men Ale gav henne ingen tid att återhämta sig.

”Vi måste härifrån!” skrek han.

Nu såg Minn det också. Klippblocken runt omkring dem rörde sig verkligen, långsamt men märkbart tycktes de krypa mot dem, som för att krossa dem emellan sig. Ale höjde sitt svärd och trots det fåfänga i det hela så följde Minn hans exempel och drog sitt kortsvärd.

Men trots att deras vapen knappast kunde rå på massiv sten så upphörde klippblockens rörelser för ett ögonblick. Det räckte för att Ale skulle våga sig på ett språng mellan de två närmaste klipporna. Han grep tag i Minns hand och tillsammans kastade de sig in mellan dem. Knappt hade de hunnit förbi förrän det bakom dem hördes ljudet av stenar som slogs ihop så hårt att det lät som om de smulades sönder mot varandra. De stannade inte för att se närmare efter.

Det avlägsna dånnet nådde dem än en gång och i ögonvrån kunde de skymta hur eldsflammor slog ut från det rykande berget långt borta i norr. Kort därpå började stora stenblock att slå ned från himlen och det var bara med nöd och näppe som de undgick att krossas under dem. De skyndade på sina

steg och flydde hals över huvud genom det våldsamma infernot.

Deras flykt var planlös, än hade de bergen bakom sig, än tvingade klippor och raviner dem att vända sig mot det igen. Hur de än försökte så kunde de inte komma ut, de var lika fångade som ett jaktlags inringade bytesdjur. Hela tiden fortsatte stenarna att regna över dem och marken skaka under dem, utan att ge dem tid att stanna upp och leta efter en väg ut. De var fångade.

Men efter vad som kändes som en evighet så började eldbergets dån att tunnas ut. Varje nytt utbrott blev tystare än det föregående och tiden till det nästkommande blev längre. De stora stenblocken började också ersättas av mindre stenar och gruskorn. När de till slut nådde öppnare mark igen så hade dånnet upphört helt och endast ett tjockt lager av aska lagt sig över dem och över marken. De få grästuvor som de senaste dagarnas regn sköljt fram hade åter antagit omgivningens dystra grå färg och de fann sig än en gång i ett dött landskap. Först nu vågade de sakta in på sina steg och utmattade kastade de sig ned på marken.

”Var det detta som dödade Cinda?” flämtade Ale när han åter hämtat andan.

”Det kändes snarare som om Cinda självt fick liv”, svarade Minn. ”Ett våldsamt och otyglat liv.”

5. Hunger och förtvivlan

”Inte ens de största dåd kan mätta den hungrige.”

Gammalt cindariskt ordspråk

Marken hade stillnat under dem och himlen var åter öppen. I takt med att ekona av det våldsamma utbrottet dog ut så började också de fasansfulla minnena av det som hänt sakta blekna bort. Som ur en dröm steg Ale och Minn åter upp. Hade det bara varit en dröm? Hade själva ön anfallit dem eller var det bara deras hårt prövade sinnen som spelat dem ett spratt, om än ett grymt sådant?

Nej, en blick runt omkring dem räckte för att ta Ale ur den villfarelsen. Landskapet var förändrat. Nya klippor som han inte kände igen hade rest sig ur marken medan andra hade försvunnit. Likaså hade nya raviner brutit genom terrängen och rivit upp nya sår. De många utspridda stenblocken var ännu kvar men flera av dem glödde och rykte som en påminnelse om att också de var nya. De rörde sig åtminstone inte längre, kunde han lättat konstatera.

”Åt vilket håll ska vi?” hörde han Minn fråga.

”Vi fortsätter framåt”, började Ale men hejdade sig. Åt vilket håll var det?

Under den senaste delen av vandringen hade de haft en bergskedja på sin högra sida men nu tycktes de befinna sig i en dalgång ty på alla sidor runt omkring dem så reste sig berg. Solen doldes av det tjocka askmolnet och kunde inte hjälpa dem och av vägen syntes heller ingenting till. Hur långt hade de sprungit under sin flykt undan stenregnet och åt vilket håll?

”Jag vet faktiskt inte”, erkände han.

”Menar du att vi är vilse?”

”Det är klart att vi inte är. Om vi går bort från bergen så borde vi komma till havet förr eller senare.”

”Det förstår väl jag också”, fnös Minn. ”Vi är ju på en ö. Men om vi går mot havet nu, riskerar vi då inte att gå tillbaka samma väg som vi kom?”

Ale teg. Det ville de förstås inte. Det var inte bara tanken på att råka ut för Cindas vrede igen som höll tillbaka honom, det var också utsikten att återvända till kung Ravlaug och drottning Rynja med oförrättat ärende. Det skulle vara att erkänna deras misslyckande. De måste vidare framåt.

”Låt oss ta oss upp på den där toppen”, sade han och pekade på ett av bergen. ”Därifrån borde vi kunna hitta vägen igen.”

Minn rynkade pannan. Hon såg inte övertygad ut.

”Jag hoppas att du vet vad du gör”, sade hon. ”Det känns inte som rätt håll.”

Tyst hoppades Ale detsamma. Han visste inte om det var rätt håll, han visste bara att det var det närmaste berget.

De fortsatte genom det tröstlösa landskapet. Berget hade verkat nära men tycktes ständigt undvika deras försök att nå det. Än tvingade klippor och skrevor dem att ta omvägar, än tvingade djupa raviner dem att börja om, och hela tiden vägrade berget att komma närmare. Till slut var de tvungna att slå läger för natten. Det var då den hemska upptäckten gjordes.

”Har du någon mat kvar?” undrade Ale.

Minn stelnade till och såg sig förtvivlat om.

”Min packning måste ha blivit kvar där borta”, utbrast hon. ”Du fick inte med dig den?”

”Jag fick bara med mig svärdet”, sade Ale beklagande.

”Hur kan svärdet vara viktigare än mat för dig?” utbrast Minn. ”Vi måste tillbaka. Utan mat kommer vi inte orka hela vägen.”

”Det var ju knappt så att vi själva klarade oss. Hur skulle då vår packning kunna ha gjort det? Och även om så vore, hur skulle vi kunna hitta den igen?”

”Men vad ska vi då äta?”

”Vi hittar något”, sade Ale i ett fåfängt försök att låta tapper. Men var skulle han göra det? Marken runt omkring dem var kal och ofruktbar och några djur hade de inte sett sedan de lämnade Riva. ”Vi måste hitta något.”

Denna natt blev värre än den föregående. Det var visserligen inte första gången Ale lade sig utan mat. Som liten hade det varit mer regel än undantag när munkarna straffat honom för hans hyss, även om han oftast då själv försett sig med mat ur skafferiet. Men nu hade det gått många månvarv sedan han sist fått äta sig mätt och han var svag redan innan. Den långa vandringen och huvudlösa flykten hjälpte förstås inte till att stilla hungern. Han var så hungrig att han till och med skulle ha välkomnat de uppkastade köttrester som de bjudits på i Riva. Några dagar till skulle de säkert orka men vad skulle hända sedan?

Men än värre än hungern var den törst som också ansatte dem. Strupen kändes ännu torr av det damm och den aska som dagens händelser fyllt den med och ingenstans fanns det något att fukta den med. De åar och gölar som fyllde Cindarells skogar lyste här med sin frånvaro och det regn som de så

förbannat de gångna dagarna tycktes nu återgälda deras ord genom att neka dem sitt vatten nu när de faktiskt välkomnade det. Aldrig hade han kunnat föreställa sig att en mark kunnat vara så torr att den inte släppte en droppe vatten ifrån sig.

Hans blick gick tillbaka till Minn. Hon hade redan somnat, utmattad som hon måste ha varit efter dagens händelser. Inte med ett ord hade hon beklagat sig när hon lagt sig men sprickorna i de annars så vackra läpparna skvallrade om att hon också var törstig. Inte med ett ord hade hon anklagat Ale för det som hänt. Ändå kände han sig så skyldig.

Många hade redan dött under denna resa, en resa som han själv hade talat för, lyckligt ovetande om de katastrofala följder den skulle få. Bland de döda fanns flera som stått honom nära, som nekats livet trots att han själv fått leva vidare och vars död nu skulle tynga hans axlar resten av livet. Ingen död skulle emellertid smärta honom mer än Minns, för hennes skull skulle han inte tveka att själv gå i döden.

Men han visste väl att det var tomma ord. Vad nytta gjorde väl hans mod och hans svärd mot fiender som hunger och törst? Hur skulle väl hans död kunna hjälpa Minn? De befann sig här tillsammans och bara tillsammans kunde de komma vidare. Minn visste det och det var därför som hon somnat utan att anklaga honom. Om han bara kunde sluta att anklaga sig själv.

En ny dag grydde och med den återvändande också solen. Något regn var dock inte att vänta denna dag heller och Ale och Minn hade inget annat val än att kämpa sig vidare genom ödemarken. Det bar nu sakta uppför och den bergstopp de siktat in sig på började äntligen kännas inom räckhåll. Vandringsen var dock fortsatt tung och besvärlig och de stannade ofta upp för att vila.

Till slut nådde de i alla fall toppen och slogs av den totala tystnad som rådde där. Ingen vind blåste och inga fåglar hördes, de var alldeles ensamma. Utsikten var i alla fall milsvid och en efter en framträdde de få platser de lärt känna i detta främmande land. Fjärran framför dem reste sig nu åter Cindas högsta berg, det berg varifrån Nideld lyft på sin sista färd och vars kvardröjande eld sänat dödat dem tidigare. Nu hade berget tack och lov tystnat igen men enstaka rökpuffar varsnade om att det bara slumrade och när som helst kunde vakna till liv igen.

Mer skrämmande var då den syn som väntade dem till vänster om eldberget. De berg som bredde ut sig där var betydligt lägre men täckta av en tjock, vit massa som gnistrade i solens sken. Massan tycktes krypa ned för berget i alla väderstreck och Ale fick en obehaglig känsla av att den långsamt höll på att uppsluka ön. Men det var inte det enorma vita som var det mest skrämmande, nej det som verkligen skrämde dem var det som bröt av mot allt det vita.

Mitt på den stora ismassan, klart framträdande mot det intensiva vita, låg en långsmal skugga. Det såg inte ut som mer än ett utsträckt snöre på det stora avståndet men de insåg bå-

da att det måste var vidunderligt stort på nära håll och på hela Cinda fanns det bara en så stor varelse.

Skuggan hade legat stilla när de kommit upp på toppen men Ale var säker på att den nu hade rört sig och vänt sig mot dem.

”Låt oss inte dröja här för länge”, bad Minn med en rysning. ”Det känns som om hon tittar rakt mot oss.”

Ale kunde inte annat än hålla med men åt vilket håll skulle de fortsätta? Han såg sig hastigt om i alla riktningar. Framåt, mot drakarnas berg, ville han inte gå. Bakom sig kunde han med lite god vilja skönja något som kunde vara havets glittrande vågor men som hur som helst låg för långt bort för att de skulle orka dit. Åt alla andra håll tycktes samma tröstlösa ödemark breda ut sig. Men så såg han det plötsligt.

”Titta där”, sade han och pekade åt vänster. I en dalgång kunde konturer urskiljas, för regelbundna för att kunna vara naturens verk. Det var förvisso långt bort men var det enda som fanns att ta sikte på.

”Jag ser inga som rör sig där”, svarade Minn tveksamt.

”Det är åtminstone spår efter människor”, sade Ale med tillförsikt. ”Om vi bara kan nå dem så kan vi säkert finna människorna också.”

Minn sade inte emot, kanske mer för att hon ville lämna deras utsatta position på toppen än för att hon delade hans optimism, och inom kort var de på väg nedför igen.

Nedfärden visade sig vara än svårare och vid mer än ett tillfälle tvingades de vända om och hitta en annan väg. Nu när

de hade ett mål framför sig så kändes varje omväg ännu längre och Ale började misströsta om de någonsin skulle komma fram.

Plötsligt bröts den tystnad som omgav toppen av ett överraskande ljud. Det var ett ljud som de hört förut och hoppats slippa höra igen, det flaxande ljudet av stora läderaktiga vingar, och det närmade sig snabbt. Ale såg sig förtvivlat om efter ett gömställe. Det fanns gott om klippskrevor som blockerade deras väg men inga som dolde dem från luften. Hans blick nådde Minn och blev kvar där. Hon var som lamslagen av den annalkande faran och hade med slutna ögon och kritvitt ansikte sjunkit ihop på marken.

”Vi måste gömma oss”, väste han i hennes öra och försökte få liv i henne men det var lönlöst, hon var helt orörlig.

I detsamma förmörkades solen och när han tittade upp såg han åtminstone fyra skuggor på himlen, skuggor som var på väg rakt mot dem! Det fanns inget annat att göra än att trycka ihop sig så gott det gick och hoppas att de var lika grå och dammiga som stenen intill dem. Det kändes dock som en fåfång förhoppning och Ale drog försiktigt sitt svärd. Han skulle kunna fälla en, kanske två, innan drakarna insåg att deras byte var beväpnat och visste att bita ifrån sig men sedan? Hur skulle han i längden kunna försvara sig – och Minn – mot flygande fiender och hur skulle han kunna hindra dem från att varsko sin härskarinna Nidafrost om att de fanns där? Det nu gyllene svärdet Tölding gled ljudlöst ur sin skida.

Sedan han fått höra dess historia hade han omsorgsfullt putsat det varje kväll och den ärggröna färgen var nu nästan

borta. Han hade velat att Tölding skulle se ut precis som det hade gjort den dag då det först välldes fram ur berget, som det gjorde då Seren den store och hans far svingade det och utförde stordåd med det. Kanske hoppades han också på att han därmed skulle putsa bort den besudlan som det utsatts för i hans och Legims händer innan han överlämnade det till prins Ravgurd. Skulle han någonsin få överlämna det?

Drakarna kom närmare men till skillnad från sina fränder på stranden utstötte dessa inga skrin. De här var inte ute efter att jaga bytesdjur eller trakassera människor, nej de här var utsända enkom för att finna honom och Minn, Ale var övertygad om det. De flaxande ljuden upphörde och på utspända vingar gled de ned rakt mot deras enkla gömställe. Om ett par ögonblick skulle de få syn på dem och han skulle bara få en chans. Med kallsvettiga händer förberedde sig Ale på vad som kunde bli hans sista strid med svärdet.

Nu var drakarna så nära att han kunde känna deras svavelosande andedräkt och han stålsatte sig för sitt anfall. Men just som han skulle till att hoppa fram så började plötsligt drakarna att flaxa med sina vingar igen och stävade sakta uppåt varifrån de kommit. Samtidigt såg han i ögonvrån hur Minn kraftigt ryckte till.

”Hon hörde mig!” utbrast hon och skakade i hela kroppen.

Innan Ale hann fråga vad hon menade så nåddes de av ett fruktansvärt vrål från den fjärran ismassan. Ale kände mer än såg hur den väldiga kropp som stilla vilat där nu kastade sig av och an, som i våldsamt raseri. De fyra drakarna vände

tvärt i luften och med kraftiga vingslag återvände de till sin matmor.

”Vi kan inte dröja kvar här”, sade Ale och gjorde en ansats att hjälpa Minn upp men hon var redan på fötter, som träffad av en blix. Sida vid sida tumlade de så nedför berget så snabbt som de bara vågade.

Först när skymningen fallit och dunklet gjorde det för farligt att fortsätta så stannade de upp. Drakarna hade lyckligtvis inte återvänt och Nidafrost hade åter tystnat men deras bekymmer var inte slut därmed ty ännu en natt utan mat och dryck väntade dem. Ale försökte utnyttja det bleka månskenet till att hitta något ätbart men förgäves och tomhänt återvände han till deras enkla nattläger. Minn tittade upp när han kom och räckte fram sina kupade händer.

”Försök få i dig det här”, bad hon.

Ale kastade en klentrogen blick på den grågröna mossa som hon erbjöd henne och ryggade tillbaka men Minn lät honom inte komma undan.

”Mossan smakar som den ser ut men den lilla fukt som finns i de här markerna har den tagit upp. Du måste få i dig någonting.”

För att bevisa sina ord tog hon själv en bit och svalde den, om än utan att kunna dölja sin olust. Ale tog emot mossan och följde motvilligt hennes exempel. Den bittra smaken gav honom kväljningar och han fick tvinga ned den första tuggan. Han hoppades att Minn hade rätt, det enda mossan tycktes åstadkomma var att påminna hans mage om hur tom den

var. Minn trugade på honom resten. Ale förde en till bit till munnen men hejdade sig då han såg Minns tomma händer.

”Har du fått tillräckligt då?” undrade han.

”Det finns inte mer”, svarade hon. ”Det är viktigare att en av oss blir mätt.”

Ale räckte tillbaka mossan till henne.

”Var inte dum”, sade han. ”Du behöver också äta. Vi delar det här lika.”

Minn gjorde en ansats att vända sig bort men Ale grep tag i hennes hand, tvingade tillbaka henne och tittade henne djupt i ögonen.

”Jag kommer aldrig att lämna dig”, sade han allvarligt. ”Vi är här tillsammans. Antingen kommer vi fram båda två eller ingen alls. Hellre dör jag själv än lämnar dig att dö.”

Minn tvingade fram ett vemodigt leende.

”Lova inte mer än vad du kan hålla”, sade hon milt men tog ändå en bit ur hans hand. ”Mer än så får du mig inte att ta. Du är större än jag och bär en tyngre börda.” De sista orden yttrade hon med en nick mot svärdet Tölding vid Ales sida.

Ale förmådde inte att säga emot mer men inte för att hennes ord övertygade honom utan för att de oroade honom. Det var inte första gången hon talade så gåtfullt om hans börda och hans svärd. Varför var hon så orolig? Var det Legims ord om att svärdet skulle bringa sorg som hon fortfarande bar inom sig eller var det något annat? Hur som helst så var det

ju inte hans svärd längre, han bar det bara i väntan på att de skulle finna dess rättmätige bärare, prins Ravgurd. Sedan skulle varken han eller hon se det mer, eller hur?

Under tystnad tryckte de båda i sig den lilla föda som stod till buds och lade sig sedan utmattade ned att sova. Ale låg dock länge och stirrade på den fulla månen ovanför dem innan han somnade.

6. Vandring genom det förflutna

”Det jag är det ska ni bli och det ni blir det har jag redan varit.”

Okänd filosof

De släpade sig fram genom en torr och dammig ödemark. Bergen låg nu bakom dem men landskapet var lika ofruktbart som tidigare och oförmöget att ge liv åt vare sig växter eller djur, än mindre två människor. Enstaka regndroppar hade fallit men det hade knappt ens räckt till att fukta deras läppar och de som fallit på marken hade den spruckna jorden snabbt sugit i sig.

Minn var så trött att hon knappt orkade lyfta på fötterna. Ändå avvisade hon Ales invit till att hjälpa henne. Han såg lika färdig ut han och de var inte hjälpta av att stupa tillsammans. Bättre då att var och en gick av egen kraft och på så vis drev varandra att kämpa vidare. Men hur länge till skulle de orka?

Plötsligt kände Minn hur marken under henne blev mjukare. Genom dimmiga ögon blev hon varse att den inte längre var sig lik, att den grå färgen hade antagit en grönare ton. De gick inte längre på sten utan på gräs, om än torrt sådant. Hon tittade upp och såg att landskapet framför dem inte längre bestod av karga klippor utan av böljande kullar och grönskande ängar.

Minn öppnade munnen för att berätta det men hennes torra strupe förmådde inte frambringa några ord. Framför henne vacklade Ale vidare, till synes ovetande om de nya trakter de nått. Hon försökte i stället skynda på sina steg för att hinna ifatt honom men inte heller hennes fötter ville lyda. Det var som att röra sig genom gyttja och hur hon än försökte så kunde hon inte komma närmare.

Plötsligt nådde dem ett ljud som fick dem båda att lystra. Det var ett ljud som de länge längtat efter men nästan gett upp hoppet om att få höra igen, det var det underbara ljudet av porlande vatten. Ljudet gav dem nya krafter och inom kort fann de dess upphov, en liten rännil med grumligt vatten

som rann fram mellan två kullar. De kastade sig ned vid den och bälgade girigt i sig det efterlängtrade vattnet. Att det inte var rent gjorde dem ingenting, aldrig förr hade väl vatten smakat så gott.

När struparna väl fått sitt lystmäte övergick de till att tvätta bort dammet från sina ansikten och njuta av att känna fukten mot den torra huden. Utmattade men tillfredsställda blev de så liggande där och bara insöp glädjen över att vara vid liv.

Minn låg stilla på rygg och betraktade molnens flykt över himlen. Hennes tankar var fullständigt tomma och hon såg utan att reflektera över det hur det blå sakta övergick i rött. Först när långa skuggor nådde dem började också förnuftet att återvända. Hennes törst må vara släckt men hungern rev fortfarande i hennes mage och de visste ännu inte hur långt de hade kvar att gå.

”Ale”, sade hon mjukt, ”vi måste fortsätta.”

Men så tystnade hon tvärt. Hennes blick hade följt de långa skuggorna bort längs marken och uppför kullen och där hade hon sett dem.

”Ale”, viskade hon. ”Titta där.”

Ale vände huvudet åt hennes håll och hans ögon spärrades upp när han såg det hon såg. De långa skuggorna kom från högresta klippblock, för jämna för att vara naturliga, och de var sju till antalet. Sju resta stenar i en ring.

”Det är omöjligt”, flämtade han.

”Andarnas hemvist”, viskade Minn med ett tonfall där djup vördnad mötte en lika djup skräck.

Sju resta stenar i en ring. Minnena från de avlägsna händelserna i Andarnas hemvist sköljde åter över henne och hon grep reflexmässigt om sin högra handled, den hand kring vilket den mäktige magikern Khendirs förtrollade armband en gång suttit. Det var i samband med de händelserna som hon nått insikt om sina krafter, det var då hon fått smak för dem och girigt sökt mer. Men det var också då som andra krafter väckts upp, krafter som hon än idag inte förstod. Det enda hon visste var att de krafterna hade tagit hennes förste läromästare Elrinds liv och att de själva bara med nöd och näppe räddat sina egna liv.

”Men det är ju omöjligt”, invände Ale bredvid henne. Hans röst nådde henne först bara som i en dröm. ”Andarnas hemvist ligger i Cindarell och vi är fortfarande på Cinda, eller hur?” De sista orden kom tveksamt, som om han inte själv trodde på dem.

”Det finns bara ett sätt att ta reda på det”, svarade Minn med samma viskande röst som tidigare. Med långsamma, släpande steg började hon att skrida uppför kullen.

”Är det verkligen klokt?” försökte Ale. ”Vi vet ju inte vad som väntar oss där.”

Minn brydde sig inte om hans ord utan fortsatte uppåt. Hon måste få veta. Ale såg sig oroligt omkring men följde sedan efter henne. Trots sin oro drog han inte sitt svärd. Det var som om han kände på sig att det båtade föga mot de krafter som kunde vänta dem på en plats som denna.

De kom upp på kullen, varifrån de hade fri utsikt över hela nejden. Minn var emellertid bara intresserad av stenringen och trots Ales varningar trädde hon in i den. Mitt i ringen fanns en stor stenskiva uppställd på sju stenblock, ett likadant stenbord som i Cindarell. Eller var det samma? Allting var sig likt, de uråldriga runorna på stenarna, den sjuuddiga stjärnan på stenbordet. Den enda skillnaden var att Minn den här gången kände de krafter som denna plats hyste, men så hade hon heller inte varit lika medveten om sina egna krafter då.

Minn fick ett infall och drog sitt försilvrade kortsvärd. Då hade nycklarna in till Andarnas hemvist varit de offerdolkar som magikergillet Andarnas sällskap burit. Långt borta hörde hon Ales varningar men fäste ingen som helst vikt vid dem. I stället knackade hon med skräckblandad förtjusning svärdets vassa egg mot stenbordets sträva yta.

Ingenting hände. Naturligtvis kunde heller ingenting ha hänt. Detta var inte en av sällskapetets helgade dolkar, detta var en alvklinga, given åt henne av hennes far, alvkonungen Elendor. Den förflutenhetens dimma som hade lagt sig över hennes sinnen när hon först sett de sju stenarna började nu långsamt lätta igen. De minnen som stenringen hade väckt sökte fortfarande tala till hennes känslor men nu var det hennes förnuft som lyssnade. Detta kunde inte vara Andarnas hemvist och var det inte heller.

Men de krafter som hon känt här då? De var väl ändå sanna? Nej, kanske inte. Hon kände visserligen fortfarande stenringens krafter men bara svagt, som ekon efter en tid som en gång varit. Någonting hade kanske utspelat sig på denna

plats men det var i en avlägsen tid, en tid som aldrig skulle återkomma.

Hon väcktes ur sina tankar av en brysk skakning. Ale hade övervunnit sin misstänksamhet mot ringen och trätt in vid hennes sida.

”Vad går det åt dig?” frågade han ilsket, men med en underton av stark rädsla. ”Varför svarade du mig inte? Varför stod du där så länge?”

Hade hon stått där länge? Det kändes bara som ett par ögonblick. Nåja, det spelade hur som helst ingen roll.

”Det är inget”, sade hon bara. ”Låt oss fortsätta, vi har inget att hämta här.”

Hon vände sig om men stelnade till. Minn hörde inte till den sortens kvinnor som kunde förlora all självkontroll och gripas av hysteri, hon hade upplevt många omvälvande ting utan att förlora fattningen. Men den syn som mötte henne nu, efter det hon sett och känt på denna plats, blev bara för mycket. Utan att hon kunde hindra det kom ur hennes mun ett gällt skrik. Utanför stenringen stod en rakryggad och välbekant man och stirrade på henne. Den mannen var ingen annan än Elrind besvärjaren.

Platsen ingav Ale olust. Han hade förträngt de skrämmande upplevelserna i Andarnas hemvist för så många år sedan. Nu kom emellertid allt tillbaka till honom och han kände sig åter som den lille pojke han hade varit då Elrind och Legim tagit med sig honom och Minn från Gylde på sin jakt efter de

där förhäxade armbanden. Den första entusiasmen över det kommande äventyret, besvikelsen över att inte tas på allvar av krigaren Legim, avundsjukan mot Minn för att hon fick magikern Elrinds uppmärksamhet, skräcken inför de återuppväckta fasorna i den lilla byn Norrby och slutligen flykten undan de dödas hämnd då Andarnas hemvist gick under – allt detta mindes han nu som om det vore igår.

Men allt detta hade utspelat sig i en annan tid och på en annan plats. Det Andarnas hemvist han mindes fanns inte mer och det som fanns här kunde inte vara något annat än vanliga runstenar, om än uppställda på samma sätt som på Andarnas hemvist. Om detta hyste Ale inga tvivel. Varför kunde han då inte bli kvitt känslan av olust?

Minn däremot tycktes som uppslukad av platsen. Hon avfärdade helt Ales invändningar och gick uppför kullen och in i stenringen. Det var som om hon varken hörde eller såg honom. Och varför stod hon där så länge? Till slut var han tvungen att gå in han också och handgripligen få henne att ta reson. För ett ögonblick så verkade det som om han lyckades, som om hon var beredd att lämna platsen och gå vidare. Men i stället för att röra sig så började hon skrika.

Ale drog sitt svärd och vände runt. De var inte längre ensamma. Utanför runstenarnas krets stod en man och betraktade dem. Men han såg alls inte fientlig ut och han bar heller inga vapen. Med sitt tjocka blonda hår och flätade skägg påminde han lite om kung Ravlaug, med den skillnaden att håret var bundet i en enda fläta som fritt fick blåsa i kvällsbri- sen. Kring sig hade han svept sin mantel, en blå skinnkläd-

nad med ljusa fläckar. Hans blågrå uttryckslösa ögon stannade ett ögonblick vid Ale och hans svärd och återvände sedan till Minn. Inte kunde det väl vara den mannen som skrämt henne så?

Mannen hade dittills oberört betraktat deras reaktioner men nu tilltalade han dem.

”Sällsamt hälsar man bortom haven” lød hans lakoniska ord.

Ale såg skamset på sitt svärd och lät det glida tillbaka ned i sin skida. Minn hade tystnat och bara ett förläget uttryck dröjde sig kvar i hennes ansikte.

”Hur vet du att vi kommer från bortom haven?” undrade han.

Mannen lät blicken svepa förbi dem, först österut och sedan norrut innan han åter vände den mot dem.

”Vilka andra skulle väl riva upp Cindas sår?” frågade han. ”Vilka andra skulle väl väcka Rivas bane? Vilka andra skulle väl söka Cindas Sju?”

Ale förstod ingenting av vad han sade. Han hann emellertid inte fråga förrän Minn plötsligt vacklade till.

”Förlåt”, mumlade hon matt. ”Jag kände mig med ens så svag.”

Ale förstod ty han kände samma sak. För ett ögonblick hade de glömt bort sin hunger men hungern hade inte glömt bort dem.

”Ursäkta oss”, sade han urskuldande. ”Det är bara det att vi inte har ätit på länge.”

Mannen strök eftertänksamt sitt skägg.

”Få har gjort det”, sade han, ”men inte ska det sägas om hövding Rial att han avvisar gäster. Det lilla vi kan uppbringa ska vi också dela.”

Ale spärrade upp ögonen.

”Rial?” frågade han. ”Men då är det dig vi söker. Kung Ravlaug önskar kalla alla hövdingar till ting.”

Den man som alltså var hövding Rial sade inget men hans rynkade panna sade desto mer. Omnämmandet av kungens namn hade inte fått den effekt Ale trott och hoppats på. Han öppnade munnen för att säga mer men Rial höjde en avvärjande hand.

”Allt för många ord har redan spillts och dagen försvinner. Vi må göra detsamma innan mörkret kommer till denna plats.”

Med de orden vände han sig om och gick nedför kullen och Ale och Minn hade inget annat val än att följa efter honom. Det var uppenbart att fåordighet hörde alla på Cinda till.

Rivas södra hövding förde dem förbi höga kullar och märkliga stenformationer och först när stenringen bakom den försvunnit ur sikte stannade han åter upp. De hade kommit fram till ett läger där ett dussintal män väntade dem. De hälsade vördnadsfullt på deras vägvisare men ägnade varken Ale eller Minn ens en blick.

”När kroppen är svag blir tanken därefter”, sade han. ”Låt oss äta först och tala sedan.”

Som på given signal plockades nu två små knyten fram. De passerade alla de rivanska männens händer för att slutligen landa i Ales och Minns knän. Därefter vändes alla blickar mot dem. Deras ansikten var kärva och buttra men i deras ögon kunde Ale ana något längtansfullt och trots sin orubblighet kunde de inte hindra en och annan blick från att söka sig till deras knyten.

Ale förstod att hövding Rial med denna gest visade dem stor gästfrihet och stålsatte sig för att inte upprepa sin fadäs hos kung Ravlaug. Knytet han fått var inte större än att det rymdes i hans öppna hand. Det utgjordes av ett glatt och hårt lindat skinn som, när han vecklade upp det, visade sig innehålla ytterligare en lindning bestående av flera lager tunn hinna. När han avlägsnat också detta slog en kväljande stank upp i hans näsa och det var bara med en viljeanstängning som han kunde avhålla sig från att kasta det hela ifrån sig.

Innehållet utgjordes av ett gråaktigt stycke kött, så poröst att det föll sönder när han tog i det. Varnad av sin näsa svalde han snabbt den första biten och tvingade sedan fram ett leende. Rials genomträngande blick hade hela tiden varit fastnaglad vid Ale och lämnade honom heller inte förrän all mat var uppäten.

”Hur fann ni måltiden?” frågade han så.

”Det bästa jag ätit på Cinda”, fick Ale fram.

Det var ju åtminstone inte helt osant, deras måltider på Cinda hade varit få och illa smakande, men hövdingen såg inte övertygad ut.

”Jag råder dig att tala sanning vid tinget”, sade han, ”ty lju-ga kan du inte.” Han reste sig upp. ”Den fisk drakarna läm-nar, den gräver vi ned. Den fisk maskarna lämnar, den gräver vi upp. Först när både drakar och Cinda smält vår mat, då kan också Cindas barn smälta den. Sådant är vårt öde, så-dant har det varit och sådant ska det förbli.”

Hans ord hade varit riktade till alla men nu vände han sig direkt till Ale och Minn.

”Ni talar om ting. Ni kommer från det förflutna för att ge oss en framtid. Men våra liv är här och nu, varje dag en kamp för att överleva. Föga båtär ert tal och era vapen mot vårt öde. Nej, till tings går vi inte.”

Ale försökte komma med invändningar men Rial visade med både ord och gester att han inte ville höra mer.

”Våra gäster förblir ni. Vi ledsagar er till våra hem, vi ger er vila under våra tak och vi visar er sedan vägen vidare. Där-efter skiljs våra vägar åt för gott.”

Ale var förkrossad. Medan han trodde att samtalet ännu in-te hade börjat så menade Rial att det redan var avslutat. Det blev en dyster natt följt av en lika dyster vandring dagen där-på. Bara Minn verkade ännu vara vid gott mod och sökte ide-ligen diskussion med hövdingen. Men av någon anledning kretsade hennes intresse inte kring uppdraget framför dem utan platsen bakom dem.

”Berätta om stenringen”, bad hon. ”Vilka var De Sju?”

Rial var till en början ovillig att besvara hennes frågor.

”Också den tillhör det förflutna”, sade han. ”Därom talar vi inte.”

”Hur kan det tillhöra det förflutna om ni fruktar det idag?” framhärddade Minn. Det var en utmaning som den stolte riva-nen inte kunde lämna obesvarad.

”Inte är det fruktan som avhåller oss”, replikerade han. ”Det är respekt för våra döda. Se er om och säg vad ni ser.”

Han lät handen svepa över det böljande landskapet.

”Kullar och åskammar”, svarade Minn efter en stunds fun-dering. ”Men också sår och och ärr. Trakten var bestämt vack-rare en gång i tiden.”

Rial tycktes nöjd med svaret och nickade eftertänktsamt.

”Den var mer än så, den var levande. En gång låg här en av våra stoltaste städer. Rik och mäktig var den och länge stod den emot drakarna. Men inför det växande hotet börja-de vi tvivla på att vår egen styrka var tillräcklig. Tvivlet beseg-lade vårt öde. Åskammarna ni ser är våra murar och kullarna våra gravhögar. Blott stenringen står kvar.

”Vad hände?” undrade Ale, som nu också blivit intresse-rad.

”Med Cindar borta vände vi oss till De Sju, de gamla gu-dar som Cindar besegrade och byggde världen av. Ljus, mör-ker, jord, luft, vatten, eld och köld känner vi dem som idag men den som känner deras rätta namn behärskar också deras

krafter. *Mager* eller världsformare kallade sig de som sökte deras namn och magerna var det som reste de sju stenarna.

”Fann de namnen?” viskade Minn.

”Ingen vet. Somliga menar att drakarna besegrade dem, andra att deras krafter vändes mot dem själva.”

”Vad blev det av dem sedan?”

”De som inte dödades medföljde på Cinda flykt och med dem försvann också deras krafter.”

Minn tystnade och försjönk i funderingar. Ale däremot ville gärna höra mer om kampen mot drakarna. Emellertid nådde i detsamma deras vandring sitt slut och därmed också Rials tal.

”I kväll välkomnar vi er till våra hem men i morgon välkomnar vi er avfärd”, sade han.

De hade nått till ett litet samhälle vid en bukt. Med sina långhus längs vattnet liknade den kung Ravlaugs stad och avsaknaden av trä var lika fullständig här som där.

Ale undrade hur de kunde fånga fisk utan trä att bygga båtar av men fann svaret själv då de kom närmare. Män och kvinnor hade vågat sig ut på klippor och skär i bukten där de med små spjut och ljuster av ben såg mer ut som jägare än fiskare.

Rial förde dem till ett av de största långhusen. Redan innan de var framme klev en kvinna ut på tröskeln. Hon betraktade deras ankomst med högdragen uppsyn och varje steg som förde dem närmare tycktes öka hennes ogillande.

”Min make lämnar huset för att söka mat och återvänder med fler munnar att mätta”, anmärkte hon syrligt när de kom fram.

”Blott för en natt”, svarade Rial. ”Än simmar alltså rovfisken i bukten?”

”Den och ingen annan.”

Fler ord utbyttes inte mellan makarna. Rial anvisade dem sängplatser medan hans maka tilldelade tjänare att se efter deras behov. Därefter blev de lämnade för sig själva.

Minn var trött och somnade nästan omgående men Ale låg länge vaken och funderade. Föregående kväll hade han varit uppgiven om deras möjligheter men nu kom kung Ravlaugs ord åter till honom. De var tvungna att förtjäna folkets tillit hade han sagt. Det som övertygat honom och hans drottning hade varit deras mod. Rial däremot var föga imponerad av slika ting. Nej, han bekymrade sig mer om sina undersåtars väl och och ve och vapen kunde de inte äta. Däremot...

Så kom till honom i nattens mörker en idé. De skulle lämna Rial i morgon men de skulle återse honom vid tinget. Det hade han inte bara bestämt sig för utan han visste också hur det skulle gå till. I morgon skulle han vinna hövdingens och hans undersåtars tillit!

7. Tecknet från havet

”Från havet är vi komna och till havet ska vi åter.”

Ur äldre tiders begravningstal

Följande morgon var det till Minns förvåning en helt annan Ale som steg upp jämfört med den som lagt sig kvällen innan. Hans uppgivenhet var som bortblåst och det var med en nyvunnen självsäkerhet som han tog emot Rial. I stället för att undergivet följa hövdingen ut så mötte han trotsigt dennes blick.

”Än är vårt ärende här inte fullföljt”, sade han med ett tonfall som av allt att döma sökte efterlikna rivanernas stolta tal.

”Illa lönar ni vår gästfrihet om ni inte vet att återlämna den”, svarade Rial.

”Än mer illa lönar vi er gästfrihet om vi inte vet att återgälda den först”, replikerade Ale.

”Ale”, viskade Minn. ”Vad är det du försöker göra?” Men Ale bara blinkade till henne.

”Det synes mig än en gång som ert tal är större än era vapen”, anmärkte hövdingen. ”Vad vi behöver, det kan ni inte ge oss.”

Ale svarade med att visa upp sitt svärd.

”Det är inte mitt tal utan Töldings tal. Det är Tölding som återvänt och fällt Nideld, det är Tölding som ska giva åt er vad ni behöver och det är Tölding som ska tala till er vid tinget.”

Ale högtidliga tal gick inte den stolte rivanen förbi och han tvekade ett ögonblick medan han betraktade det dragna svärdet. Än var han dock inte övertygad.

”En man må inte utan grund hålla en annan mans ord för osanning”, svarade han dröjande. ”Men en man må också grunda sina ord i sina dåd.”

Ale antog utmaningen, utan att bry sig om Minns försök att tysta honom.

”Tölding kommer att ge er vad ni behöver om ni sedan går till tings”, svarade han.

Rial tittade länge på honom.

”Nåväl”, sade han till slut. ”Om Tölding kan återföra fisken till vår bukt så kommer ni att återfinna oss vid tinget. Men om du farit med osanning så kommer varken vi eller ni att komma till tinget.”

Rials ord föll torrt och sakligt trots den hotfulla innebörden. Ale hade spelat högt och hövdingen synade honom nu. Därmed var samtalet över och med en gest att de skulle följa med honom lämnade han så huset.

”Vill du nu berätta vad som är i görningen?” viskade Minn, utan att dölja sin irritation.

Som svar tog Ale fram den försilvrade visselpipa som hon trott gått förlorad i havet.

”Jag tänker kalla till mig den där rovfisken och dräpa den med mitt svärd. Det är det enda som kan övertyga dem.”

”Har du haft visselpipan hela tiden?” utbrast Minn. ”Varför använde du den inte när vi gick hungriga?”

Ales självsäkra min försvann och ersattes av en förlägen rodnad.

”Jag... jag glömde bort att jag hade den”, mumlade han.

”Dessutom tänker jag inte använda den”, fortsatte Minn. ”Har du glömt bort hur det gick sist?”

”Har du något bättre förslag då?” försökte Ale värja sig.

”Du får allt klara dig själv”, framhärdade Minn.

”Då så”, bet Ale av och skyndade ifatt hövding Rial. Minn däremot lät avsiktligt avståndet mellan dem öka.

Hon var inte alls nöjd med det hela. Det var inte så mycket att Ale inte berättat att han hade visselpipan eller ens att han glömt att han hade den när de var så illa ute. Nej, det var det att han inte invigt henne i sina planer. Visserligen var hans idé kanske den bästa som stod till buds men vad hände med allt tal om att göra detta tillsammans? Ville han själv vara hjälten? Nåja, då fick han allt vara det också, hon tänkte minsann inte hjälpa till!

På något sätt tycktes ryktet sprida sig för medan de gick ned till bukten så anslöt sig fler och fler och när de var framme så var hela strandkanten full av tysta och väntande människor. De såg alla magra och eländiga ut och för ett ögonblick ångrade Minn sin hårdhet. De hade bara ett hopp i livet och det var det som Ale nu sökte uppfylla för att de skulle få kraft att blicka än längre. Men sitt beslut stod hon ändå fast vid.

Under tiden gjorde Ale sitt bästa för att leva upp till den hjälteroll han ville iklä sig. Väl framme vid vattnet höjde han sitt svärd över huvudet och vände runt så att alla skulle komma åt att se honom. Därefter förde han diskret visselpipan till munnen och blåste.

Det var första gången Minn såg någon annan använda visselpipan. Trots att inte heller nu något hörbart ljud kom från den så tyckte hon sig höra, eller snarare känna, den. I Ales mun lät den förvisso grov och klumpig men tonen sjöng ändå om böljande vågor, om bottenlösa djup och om fiskar och andra djur som dväljdes däri.

Trots det var det som om havet inte svarade, som om det inte brydde sig om visselpipans locktoner. Ale gav inte upp men då ingenting hände började folket på stranden att skruva på sig och ett ogillande mummel uppsteg. Till slut tycktes också Ale förtvivla ty visselpipan började ljuda allt svagare. Hur arg Minn än var så kunde hon inte längre stå utanför utan banade sig väg fram till Ale. När han såg henne gav han henne ett skamset men tacksamt leende och överräckte visselpipan. Ord var överflödiga.

Minn blåste i visselpipan och kände än en gång hur hon blev ett med havet, dess mjuka och svalkande vatten och dess rika och outgrundliga inre. Likväl förblev havet stilla och Minn undrade vad det kunde bero på. Dött var det inte, hon kände såväl småfiskarnas mjuka rörelser som den lystna rovfisk de fruktade. Det var bara det att de inte brydde sig om locktonerna från land, deras element var havet.

Hon var också på väg att ge upp då hon plötsligt kände att något djupt därnere faktiskt svarade. Det var något stort och kraftfullt som svarade och som nu simmade henne till mötes.

Långt ute till havs slog en kaskad upp ur vattnet och ytan krusades när detta stora närmade sig. På stranden uppstod nu rörelser i folkmassan och förvånade utrop hördes. Allt detta fick Minn berättat för sig först senare ty hela hennes uppmärksamhet var fokuserad på havet. Däremot uppfattade hon hur rovfisken drog sig undan det stora djurets ankomst och flydde bukten.

Så bröts med ens vattenytan av ett väldigt djur. Djuret påminde om den val de mött under deras segling med Alatea

men utan den långa tanden. Kroppen var formad som en fisks men i stället för små fenor och fjäll hade den bara en stor ryggfena och ett alldeles vitt och fläckfritt skinn. Minn kände direkt att det var en hona och hon såg sannerligen ut som en havets drottning, så ren och så oskuldsfull. Med ens lät Minn visselpipan tystna, plötsligt och obehagligt medveten om vad följderna för detta majestätiska djur skulle bli. Alla hennes sinnen ville i stället skrika till valen att vända om och återvända till sitt trygga hav.

Men det var för sent. En bit in i bukten strandade det väldiga djuret och blev stående, oförmöget att simma vare sig framåt eller bakåt. Ale fick än en gång rädda visselpipan från att falla i vattnet då Minn, glömsk för allt annat, vadade ut till valen.

Vattnet nådde henne till axlarna innan hon kom fram till henne men det var inget som bekom henne. Hon lade en hand på det stora, långsmala huvudet och överraskades av hur varm valen var, inte alls som de kalla fiskarna. De stora ögonen betraktade henne, inte anklagande utan bara sorgset, trots att den tycktes ana vem som lockat den så nära land. I ögonvrån uppfattade hon hur andra män vadat ut i vattnet efter henne och nu närmade sig, anförda av hövding Rial.

”Nej, ni får inte”, utbrast hon och spärrade ut armarna i ett fåfängt försök att skydda valen. ”Ni får inte skada henne.”

Rial höll upp en avvärande hand och till Minns förvåning bugade han sig för henne.

”Det vore oss främmande att skada den vita valen”, sade han. ”Våra sagor berättar att hennes ankomst förebådar lycka och sagorna har nu besannats, både för oss och för er.”

Med förenade krafter började så hövdingen och hans män att släpa ut den stora valen till havs igen. Hon utstötte först ett klagande ljud över den grova beröringen och den omilda behandlingen men tystnade igen när Minn åter lade sin hand på hennes huvud. Snart var valen åter flott och Minns förmåga att läsa hennes känslor var överflödiga, ingen som såg valens ystra hopp genom vattnet kunde ta miste på hennes glädje över att åter vara fri.

När de återvände till land gick Ale försiktigt fram till Minn. Han såg fortfarande skamsen ut och pressade med möda fram ett tack samtidigt som han lämnade tillbaka silvervisselpipan. Orden lät uppriktiga men det var ändå som något fattades honom. Minn hann emellertid inte fråga honom närmare ty rivanerna fylkades nu kring dem och med Rial i spetsen uttryckte de sitt varma tack.

”Rovfisken är bortjagad och er önskan uppfylld”, sade hövdingen. ”Idag ska vi äta oss mätta och i morgon ska vi gå till tings.”

De tillbringade ännu en natt under Rials tak men den här gången kunde de festa på färsk fisk.

”Det som blir över till drakarna är ändå mer än vad de förväntar sig”, förklarade han muntert.

Följande dag pekade hövdingen ut vägen för dem och försåg dem med tillräckliga mängder saltad fisk för färden.

”Behöver vi inte vatten också?” dristade sig Minn att fråga. Den plågsamma vandringen genom Cindas stenöken var ännu färsk i minnet.

”På den väg ni färdas saknas inte vatten”, svarade han bara. ”Hellre må ni då se upp för vatten i alla dess former. Det heta vattnet biter likt eld och i det frusna vattnet dväljs Rivas bane. Styr era steg mellan dessa båda. Far väl nu och väl mött åter vid tings.”

De tackade Rial och tog avsked av honom och hans underåttar. Himlen var klarblå och i solen var det riktigt varmt för omväxlings skull. Fulla av nyvunnen tillförsikt styrde de så stegen nordväst mot Cindas västra ände. Hövdingen hade haft rätt i att de inte behövde sakna vatten ty stigen de färdades på genombröts ständigt av små rännilar på väg från bergen ned till havet.

”Är det våren som är sen på Cinda?” undrade Ale.

Minn böjde sig ned och smakade på vattnet.

”Jag tror snarare att det är vattnet som är sent”, svarade hon. ”Känn, det är fortfarande iskallt. Jag tror att det är smältvatten från den där stora glaciären.”

Ale blickade bort mot det fjärran ismassivet. Det glittrade i solen men tycktes lika orubbligt som tidigare.

”Är detta allt vad Cindas sommar kan åstadkomma?” suckade han. ”Hur många vintrar ska det då inte dröja innan hela ön är täckt av is?”

”Låt oss hoppas att inga människor behöver uppleva Nidafrosts seger”, sade Minn.

Blotta omnämmandet av hennes namn fick dem bägge att rysa trots solskenet och de återupptog raskt sin vandring.

De fortsatte genom det böljande landskapet. Under dagens första timmar kunde de ännu skymta boningar och djurhjordar längs deras väg men när skymningen lade sig låg alla tecken på mänsklig bebyggelse långt bakom dem. De var åter ensamma i Cindas öde landskap.

En hög åskam varifrån de hade god utsikt åt alla håll fick tjäna som lägerplats. Den knappa vegetationen hade kunnat tillåta en eld men varken Ale eller Minn var hågade att tända en. De mötte hellre de djur som kunde tänkas skrämmas bort av en eld än de drakar som kunde tänkas lockas dit av densamma. Lyckligtvis var natten torr och ljum och den salta fisk som Rial försett dem med tarvade ingen tillagning. Minn skulle just till att somna då Ale gav till ett häpet utrop.

“Ser du?” viskade han och pekade ut mot havet.

Minn såg det också. Långt borta vid horisonten skymtade en rad flämtande ljussken. Likt skimrande pärlor på ett halsband låg de där ute, sida vid sida, och rörde sig fram och tillbaka med mjuka rörelser. Något land kunde det inte vara fråga om ty när solen hade gått ned där så hade de bara sett det ändlösa havet så långt deras ögon kunnat nå. Vad kunde det då vara? Det var Ale som kom på det först.

“Det är samma ljussken som vi såg när vi själva färdades på havet”, sade han.

“Men vi var inte så nära Cinda när vi såg dem”, invände Minn.

“Nej, men vi färdades hit och så har också de gjort. Ljusen måste komma från fartyg. Se så de rör sig i takt med vågorna. Vad den arme Bahran än trodde så finns det andra än vi som seglar på detta hav.”

“Varför stiger inte de också i land?” undrade Minn.

Ale rynkade på pannan.

“De kanske inte ser ön i mörkret”, försökte han. “Och på den dagen vilar det ofta en dimma över Cinda. Om vi ändå hade båtar som kunde ta oss till dem.”

Minn tyckte inte att det lät övertygande men i detsamma avbröts de av ett dovt rytande, ett rytande som hördes bakom dem. Ale vände runt med handen på svärdsfästet men Minn lugnade honom.

“Det är ingen fara, det är ett långväga ljud”, viskade hon. “Jag tror att det är en till som sett ljusen, och hon tycker inte om dem.”

Rytandet följdes av ett kallt vinddrag som svepte förbi dem och vidare bort mot havet. Hur högt rytandet än var så kunde det inte ha hörts ända ut i havet. Ändå så var det som om ljusen drog sig tillbaka och som om vinddraget släckte dem ett och ett. Snart låg horisonten åter mörk. Först då upphörde rytandet och nattens stillhet lade sig åter. Både Ale och Minn satt länge kvar och spanade mot horisonten men ljusen återvände inte.

De följande dagarna och nätterna blev händelselösa. Landskapet var sig likt och varken djur eller människor syntes till.

Ett par gånger skymtade de bevingade skepnader i luften men kullarna erbjöd gott om gömställen och de upptäcktes aldrig. Nätterna var lika stilla de och det fjärran havet förblev mörkt.

Men så en dag hände något oväntat. De hade precis kämpat sig upp för ännu en ås då Minn av en ingivelse tittade bakåt. Långt bakom dem skymtade en grupp vandrare. De färdades på samma väg som de själva och åt samma håll.

“Vilka kan det där vara?” undrade hon och pekade ut dem för Ale.

“Kan det vara Rials folk?” föreslog Ale. “Vi borde kanske vänta in dem?”

Samma ingivelse som fått Minn att titta bakom sig ingav henne nu oro.

“Helst inte”, sade hon. “Minns att rivanerna inte får färdas fritt på Cinda. Jag har en känsla av att de där kan föra problem med sig.”

Ale godtog hennes argument utan att så mycket som blinka. Minn hade nästan föredragit att han hade kommit med invändningar. Hon ville inte låta känslorna styra henne utan hitta förnuftiga bevekelsegrunder i stället. De var ju trots allt på Cinda för att söka upp dess invånare. Ändå så kände hon att hon ville undvika just dessa.

“Ju färre vi är, desto mindre är risken att drakarna upptäcker oss”, sade hon urskuldande och i stället för att vänta in dem så skyndade de på sina steg. De fortsatte genom det böljande landskapet men varje gång de nådde toppen på en ås

så såg de sina förföljare bakom sig och för varje gång tycktes de ha kommit lite närmare.

“I den takten kommer de ikapp oss innan skymningen”, sade Ale. Också han lät orolig. “Vi borde kanske söka upp ett gömställe och hoppas på att de går förbi oss.”

Minn nickade till svar men de hann inte mer än förbi åskrönet förrän de såg ytterligare en samling människor, den här gången på vägen framför dem. I samma ögonblick hördes ett ljud som påminde om en ugglas hoande över nejden.

“Vad är det för fågel?” undrade Ale. “Jag har inte sett så mycket som en fiskmåså hittills.”

“Det är ingen fågel”, viskade Minn. “Jag tror att de signalerar till varandra.”

Hennes misstankar bekräftades då ännu ett hoande hördes och den här gången rådde det ingen tvekan om att det kom från gruppen bakom dem.

“Det avgör saken”, sade Ale bistert. “Vi måste lämna vägen.”

“Men Rial varnade oss för att färdas bortom den”, invände Minn.

“Gott, då kanske våra förföljare stannar på den. Kom nu!”

De skyndade nedför åsen men i stället för att ta sig upp på nästa så följde de dalgången norrut, i skydd från båda gruppernas ögon. När skymningen så föll befann de sig långt från vägen utan att ha sett till mer av sina förföljare. Trots det fortsatte de genom mörkret tills tröttheten tvingade dem att göra

halt och de hann inte mer än lägga sig ned förrän de utmattade föll i sömn.

När nästa morgon grydde fann de att de hade lämnat de böljande trakterna bakom sig. I dess ställe bredde sig ett platt och sandigt höglandskap ut sig, mellan de isklädda bergen i norr och de gröna kullarna i söder. Lyckligtvis var himlen ännu klar och med solen som vägvisare vände de västerut i hopp om att åter nå kusten.

De hann inte gå långt förrän de blev varse att inte heller de till synes torra markerna saknade vatten. Men i stället för att rinna fram i bäckar och vattendrag så var det stillastående och samlat i små, runda gölar som låg utspridda i landskapet. Luften kändes tjock och en påträngande och obehaglig lukt fyllde deras näsor. Lukten gav Minn kväljningar och även Ale rynkade besvärat på näsan.

“Måste vi gå den här vägen?” frågade Minn.

“Vi har inget val”, svarade Ale. “I söder rör sig kanske ännu våra förföljare och i norr finns *hon*.”

Minn tvingade tillbaka kväljningarna och ansträngde sig för att utestänga odören.

“Låt oss fortsätta då”, sade hon buttert.

Väl inne bland gölarna upptäckte de att vattnet inte var helt stillastående. I stället så trängde bubblor då och då upp till ytan, något som förde tankarna till jättelika puttrande grytor. Än mer lika grytor blev de när de kom närmare, ty en stark värme utstrålade från dem som fick dem att svettas trots

den svala bergsluften. Ale gick nyfiket fram mot en av gölarna men Minn bad honom att hålla sig undan.

“Glöm inte bort att Rial varnade oss för vatten som biter som eld. Det måste vara det här vattnet han menade. Det är säkert giftigt också att döma av stanken.”

Ale nickade.

“Han rådde oss också att färdas mellan detta och glaciären så då är vi åtminstone på rätt väg igen.”

De fortsatte sin vandring genom det allt varmare och fuktigare landskapet. Bortsett från grytornas bubblande så var det alldeles tyst och inga rörelser syntes till. Minn och Ale tycktes vara de enda levande varelsena här. Hade drakarna verkligen lyckats förgöra allt större växt- och djurliv på Cinda? Hur hade den här platsen sett ut innan det heta vattnet trängt fram ur jordens inre och förgiftat marken? Hade det varit lika vackert som Cindarell? Skulle det någonsin kunna bli lika vackert igen? Eller, hemska tanke, kunde Cindarell bli lika förött som det här landet om Cindar aldrig återvände? Skulle ens naturens herdar alverna då kunna rädda det? Ack om de ändå finge se något spår av liv.

Sådana tankar fyllde Minn under vandringen så till den grad att Ale ett par gånger fick ingripa så att hon inte skulle snubbla ned i en av de ångande gölarna. Men plötsligt så hände det något som fick henne att ångra sin önskan.

8. Ur ångan i isen

”När vatten möter värme stiger det i form av ånga. När vatten möter kyla faller det i form av snö och is. Därav kan vi härleda det sambandet att ju högre över vattenytan man befinner sig desto varmare är det och ju djupare under vattenytan man befinner sig desto kallare är det.”

Ur samlingen Cindarelle naturalis, utgiven av Serena lärdes akademi

”Halt!” hördes en barsk röst och skepnaden av en bredaxlad man lösgjorde sig ur ångorna framför dem.

Lika skrämmande som mannens plötsliga framträdande ur tomma intet hade varit, lika skrämmande var hans vilda blick och ärriga ansikte. Det blonda skägget var lika oregerligt det och spretade åt alla håll. Det tjocka håret var dock prydligt samlat i två flätor som hängde över axlarna, som för att visas upp för betraktare. I handen bar han ett tungt svärd, förvisso svårt anfrätt av rost men till synes ännu fullt brukbart. Det var första gången Ale såg någon på Cinda med ett vapen.

Mannen klev hotfullt fram mot dem.

”Främlingar på Cinda”, väste han. ”Vilka onda avsikter har fört er hit?”

”Vi är inte främlingar”, invände Ale och tog ett steg mot honom. ”Vi är era fränder och vi har färdats över havet för att...” Men den ärrade mannen lät honom inte tala till punkt.

”Tig!” röt han och slog svärdet i marken så att sanden yrde. ”Med lögner har ni kommit och med lögner söker ni så split bland mitt folk.”

”Så är det inte alls”, protesterade Ale förtvivlat. ”Vi vill tvärtom återföreنا alla folken...”

Men inte heller detta tal ville den främmande mannen lyssna till.

”Försvinn samma väg som ni kom!” skrek han och gjorde ett hetsigt utfall mot dem.

Ale ryggade undan, men inte mer än att han förblev mellan främlingen och Minn, och hans hand sökte sig instinktivt

till svärdsfästet. Mannen stannade upp och tycktes för ett ögonblick tveka medan han storögt stirrade på svärdet.

”Det svärdet tillhör inte dig!” utbrast han. ”Ge mig det!”

Han höjde sitt svärd för ett hugg men Ale drog snabbt sitt eget svärd och klingorna möttes i luften. Flagor yrde från det rostiga gamla svärdet men det överlevde sitt möte med Tölding och dess bärare backade tillbaka ett steg. Ale var alldeles röd i ansiktet.

”Det här svärdet är Tölding”, sade han bestämt, ”och jag ger inte bort det till någon annan än dess rättmätige ägare.”

”Nåväl”, replikerade den vildögde svärdsmannen. ”Om du inte ger så tar jag själv, både svärdet och ditt liv.”

Med de orden höjde han åter sitt svärd och måttade ett tungt hugg mot Ale. Det låg mer kraft än precision bakom hugget och Ale hade inga problem att parera det. Han avstod dock från att utnyttja den blotta som uppstod.

”Jag vill inte kämpa mot dig”, försökte han i stället beveka sin motståndare. ”Kan du inte lyssna på vad jag har att säga?”

”Tal är för de svaga”, löd det försmädliga svaret, följt av ett svepande hugg från sidan. ”Du slåss som den lille pojke du är.”

Ale parerade också detta hugg med lätthet men orden uppfyllde honom med vrede. I detsamma hördes Minns röst genom stridslarmet.

”Låt honom inte provocera dig”, bad hon och han lade band på sin ilska.

Ale fortsatte att ta emot den främmande mannens hugg men det började ta på krafterna. Genom att inte hugga tillbaka tillät han sin motståndare att komma nära inpå honom och varje nytt anfall blev allt svårare att avvärja. Till slut befann de sig ansikte mot ansikte med bara de korsade svärden mellan sig. Den vilda blicken mötte Ales och en obehaglig andedräkt nådde hans näsborrar.

”Kanske tar jag inte bara ditt svärd och ditt liv”, viskade krigaren. ”Kanske tar jag än mer.”

Hans blick lämnade kort Ale för att i stället kika över axeln på honom, på...

Nej! Vreden återvände med full kraft till Ale och den här gången kämpade han inte emot. Med förnyad styrka stötte han sin motståndare från sig och utan att lyssna till Minns varningar så gick han nu till motanfall. Han inledde med ett hugg mot svärdsarmen, vände sedan hastigt runt och utdelade så ett hugg mot vad han trodde skulle vara hans fiendes försvarslösa sida. Men till Ales förvåning hade denne genomskådat hans fint och tagit ett kliv åt sidan. Med ett hånskratt stötte främlingen så svärdet mot Ales oskyddade kropp och hade det inte varit för hans snabba reaktion så hade det genomborrat honom. Nu klarade han sig med en rispa som bara ökade hans stridslust.

Vis av erfarenheten gjorde han inte om samma misstag utan utdelade korta, snabba hugg för att pressa tillbaka sin

motståndare och hitta blottor. Denne backade också undan men inte bättre än att han hamnade med ryggen mot en göl och inte kunde retirera längre. Ale förberedde sig för att, nu när hans fiende berövats sin rörlighet, upprepa sitt dubbelhugg då denne plötsligt och oväntat vände sig om och med ett språng hoppade över gölen och in i dimmorna.

”Så lätt kommer du inte undan”, utbrast Ale och tog sats för att hoppa efter då Minn rusade upp bakom honom och höll honom tillbaka.

”Gör det inte!” skrek hon. ”Det är en fälla!”

I detsamma hördes ett kraftigt bubblande ljud och gölens vattenyta höjde sig hastigt. För ett ögonblick erinrade sig Ale mötet med Kraken och fasade för att ett sjömonster nu var på väg upp ur vattnet. Men så bröts ytan av en väldig kaskad som sprutade högt upp i luften och spred en het ånga omkring sig. Ale hann känna hur vattendroppar brände hans hud innan Minn drog ned honom till marken. Hopkrupna och med ansiktena bortvända väntade de så in det kraftfulla utbrottets slut.

Lika snabbt som det hade kommit, lika snabbt försvann vattnet igen och lämnade inte efter sig mer än ett moln av vattenånga som snabbt skingrades i den svala luften. När dimman så lättat kunde Ale åter se sin antagonist på andra sidan vattnet, lika vildsint stirrande som tidigare. Det var bara det att han inte längre var ensam.

Tre andra män hade anslutit sig till honom och i fjärran kunde ytterligare halvdussin män skimta. Han pekade med sitt svärd på Ale och Minn.

”Dräp dem”, löd hans korta befallning.

Minn tog tag i Ales arm och gjorde en ansats att fly och den här gången var Ale inte nödbedd, en sådan övermakt rådde inte ens Tölding på. De flydde genom det märkliga landskapet och kämpade än för att ta den rakaste vägen förbi gölarna, än för att inte komma för nära dem. Deras flykt försvårades av flera utbrott av hett vatten som tvingade dem att söka skydd och tillät deras fiender att knappa in. Visserligen följdes varje utbrott också av en dimma som dolde deras flykt men av allt att döma kände förföljarna väl till området. Snart hördes rop och befallningar inte bara bakom dem utan också vid sidan om dem. De hade spridit ut sig och försökte nu sluta nätet om dem.

Med ens så kom de ut ur dimman. Det var fortfarande samma sandiga marker som tidigare men de lömska vattenhålen låg nu bakom dem. I stället reste sig en glittrande blank bergvägg borta vid horisonten.

”Fortsätt springa!” flämtade Minn. ”Om vi når bergen kan vi gömma oss. Det är vår enda chans.”

Minn hade naturligtvis rätt men Ale flåsade redan av utmattning. Striden hade tagit på hans krafter och svärdet tyngde hans flykt. Skulle de orka korsa slätten innan de hanns upp av de främmande männen? Om inte, skulle de göra all-

var av sitt hot och döda dem? Han tänkte inte stanna och ta reda på det, de måste fortsätta springa.

Med ett uppbådande av sina sista krafter korsade de slätten. Bakom sig hörde de hur deras förföljare kom närmare och närmare och bergen var fortfarande så förtvivlat långt bort. När som helst skulle de bli upphunna. Skulle han då orka försvara sig eller var det bättre att ge upp flykten redan nu och bjuda på ett sista motstånd? Snart skulle han inte kunna välja längre.

Ale fick emellertid aldrig göra något val. Alldeles nyss hade han haft någon snett bakom sig och börjat överväga möjligheten till en överraskande motattack men i nästa ögonblick var förföljaren borta. Ale såg sig förvirrat om och saktade omedvetet in på stegen.

”Snabbare!” skrek Minn, nu med än mer förtvivlan i rösten, trots att motståndarna inte längre fanns bakom dem. Snart förstod han orsaken till hennes förtvivlan.

Det första Ale kände var det kalla vinddraget. Sedan kom från ovan bergen det olycksbådande ljudet av is som krossas under något stort, något mycket stort. Han tittade upp och först nu insåg han att det inte var berg som de sprang emot, det var is. De var på väg rakt mot Cindas enorma glaciär och mot dem var nu på väg glaciärens härskarinna och Rivas bane.

”Vi måste tillbaka!” skrek Ale.

”För... sent...” pressade Minn fram mellan andetag. ”Vi... måste... framåt.”

Orden lät vansinniga men Minn omsatte dem i handling och fortsatte springa. Ale hade inget annat val än att pressa sig till sitt yttersta och följa efter. Först när de var nästan framme vid den stora ismassan gick innebörden i hennes ord upp för honom. På den öppna slätten skulle de befinna sig rakt i Nidafrosts blickfång när hon nådde glaciärkanten men vid glaciärens fot skulle de ännu ha en chans att undgå hennes spanande ögon. Ale hann uppfatta hur ett väldigt huvud uppenbarade sig över kanten innan de vräkte sig i skydd av glaciärens skugga. Där låg de så och tryckte, andfådda utan att våga andas och med värkande lemmar utan att våga röra sig.

Ovanifrån hördes det alltför välbekanta väsandet från hennes käftar och klirrandet från hennes fjällpansar när hon rörde sig. Ale såg för sitt inre hur hon svängde huvudet fram och tillbaka och ilsket spanade över slätten. Drakormen måste ha varnat deras mellanhavanden med de onda främlingarna och rasande begett sig hit för att bestraffa dem som brutit mot hennes påbud. Om inte Minn manat honom att fortsätta, om de fortfarande befunnit sig på slätten... nej, han ville inte tänka klart tanken. Deras förföljare syntes inte heller till, de måste i tid ha insett faran och tagit skydd bland de heta källornas ångor.

Men Nidafrost lät sig tydligen inte övertygas av sina ögon. Kanske kände hon att någon ännu fanns i närheten ty ur hennes väldiga inre uppsteg ett morrande som växte sig allt starkare och kring Ale och Minn blev luften allt kallare. Med ens så hävde sig en jättelik skugga över kanten. Hon var på väg ned.

Minn blev alldeles blek. Hennes blick var frånvarande och hon gjorde ingen ansats att röra sig. Hade hon gett upp nu och varför hade hon gjort det så plötsligt? Ale däremot tänkte inte ge upp och han såg sig hastigt om. Inte ens uråldriga berg var släta utan fulla med skrymslen och vrår. Nog borde väl också denna is kunna erbjuda ett gömställe. Så såg han det.

Bara ett tiotal steg från dem fanns en spricka i isen, om än liten, och han grep tag i Minns hand. Den var brännhet, som om hon var sjuk, men det fanns ingen tid att bry sig om det nu. Med ena handen om Minns och andra om Tölding tog han sig fram till sprickan och högg förtvivlat i den för att få den större. Eggens ljud mot isen dränktes av Nidafrosts framfart och till hans lycka så bröt svärdet verkligen genom. Bortom sprickan öppnade en hålighet upp sig och i samma ögonblick som de kastade sig in så rasslade Nidafrosts ofantliga kropp ned för glaciären så att hela öppningen bakom dem täcktes. De befann sig i mörker men i skydd, åtminstone för stunden.

Men helt mörkt var det inte. Det lilla ljus som trängde in reflekterades i de glittrande isväggarna och snart hade både Ales och Minns ögon vant sig vid dunklet. Håligheten visade sig vara djupare än den först gett sken av och fortsatte längre in i det stora ismassivet. Bakom dem rörde sig Nidafrost fram och tillbaka och istappar föll ned från taket var gång den väldiga kroppen stötte emot glaciären. De hade inget annat val än att fortsätta in mot isens hjärta.

Allt eftersom ljudet från drakormen tunnades ut bakom dem så vidgade sig håligheten och de fann sig snart vandra genom en grotta så stor att de inte skulle ha nått upp till taket ens om de stått på varandras axlar. Väggarna utgjordes av spegelblank is medan golvet täcktes av en kall vit rök som stundtals nådde dem till midjan och fick deras ben och fötter och att domna.

”Vad kan ha åstadkommit dessa grottor?” undrade Ale men ångrade sig genast då han hörde hur hans röst ekade genom gångarna.

”Inte så högt”, viskade Minn. ”Väck den inte.”

Ale tittade frågande på henne och nickade bakåt, åt det håll Nidafrost förhoppningsvis ännu befann sig. Minn skakade dock bara på huvudet.

”Isen”, viskade hon. ”Tänk på Rials ord om de gamla gudarna. Deras krafter tycks annorlunda här än hemma, starkare och vildare. Tänk på de fallande klippblocken och de heta källorna, de dödade oss nästan. Vad skulle då inte denna väldiga is kunna åstadkomma?”

Ale skälvde till. Det var som om hela tyngden av de väldiga ismassorna ovanför dem lade sig på hans axlar och de skyndade på sina steg. Flera gånger öppnade sig åt sidorna men ingen av dem var hågad att välja någon annan gång än den största. Än så länge fortsatte den att vidga sig och de hoppades innerligt att den skulle leda dem ut ur isen.

Men plötsligt så började gången åter att sluta sig och dess väggar glittrade inte lika starkt som tidigare.

”Mindre och mörkare”, viskade Minn. ”Det är fel väg.”

”Vi gick förbi en annan stor gång”, svarade Ale. ”Låt oss pröva den.”

De vände om gick tillbaka till den korsning de nyss passerat. Sidogången var större än Ale mindes den, ja till och med större än den huvudgång de följt. Varför hade de inte tagit den med en gång? De skulle just till att vika in på den då Ale plötsligt uppfattade ett ljussken från en annan, mindre gång. Det blinkade bara till som hastigast och försvann sedan igen men Ale såg tillräckligt för att förstå att det var ett annat slags ljus än det kalla dagsljus som speglades av isväggarna. Nej, det här kändes närmare och på något sätt varmare.

”Såg du?” viskade han.

Minn skakade på huvudet.

”Det var ett sken, åt det hållet.”

”Den gången är ju mindre och mörkare än alla andra. Är du säker?”

”Det kändes som ett eldsken, det flammade upp och försvann igen.”

”Isen skulle aldrig tillåta det. Du måste ha sett fel.”

Ale tvekade. Han kunde ju ha misstagit sig. Prövande tog han ett par steg ditåt och den kalla röken rördes upp som damm under hans fötter. Den kändes tjockare nu, nästan som nysnö. Skenet återvände heller inte. Han skulle just till att vända om då Minn oväntat befann sig vid hans sida.

”Isen vill det inte”, viskade hon, nu med rädsla i rösten.

Trots det, eller kanske just därför, manade hon honom att fortsätta och de rörde sig hastigt fram genom den mindre gången. Den blev snabbt trängre och trots att isen tycktes tyst och stilla så började istappar falla ned över dem. Luften kändes kallare, det blev svårare att andas och varje nytt steg kändes tyngre än det föregående. Ale svepte otåligt handen genom röken framför dem och när han tog upp den igen besannades hans värsta farhågor. Handen var full med snö.

”Isen försöker kväva oss!” utbrast Minn.

”Vi måste tända en eld”, flämtade Ale. ”Vi måste vidare om vi så måste smälta fram vår väg.”

Minn skakade först på huvudet men såg sig sedan förskräckt om. De var nu helt inneslutna av isen och det fanns inte längre någon väg ut. Motvilligt gav hon sitt bifall och med stelfrusna fingrar försökte Ale få fyr på sitt elddon. Från isen kom nu ett gnällande ljud som undanröjde Minns sista tvivel och hon manade förtvivlat på honom.

Till slut flammade en liten men ack så välkommen låga upp. Den tycktes först tveka, som om den också fruktade den kalla värld den frammanats i, men växte så i styrka och började sprida ljus och värme omkring sig.

”Hitåt!” skrek Minn och pekade mot en gång som Ale var säker på inte hade funnits där nyss.

De rusade vidare så fort de bara förmådde. Ale anförde deras flykt och svepte hela tiden facklan framför dem, som om det var ett svärd han svingade mot en osynlig fiende. Tak och väggar tycktes pressa mot dem från alla håll och snart var de

tvungna att springa hukade. Men vidare kom de och till slut var det som om också isen började ge upp ty gången började åter vidgas. Snart såg Ale än en gång ett ljussken, men det här gången var det inte det eldsken han tyckt sig se tidigare utan solens eget varma, röda sken och det var inte längre en spegelbild utan solen själv som lyste upp deras väg. De hade undsluppit isens gastkramning. Det var utgången som väntade framför dem.

”Stanna”, utbrast Minn oväntat och Ale hann inte mer än lyda henne förrän hon slet facklan ur handen på honom och tryckte ned den i marken. Med ett ilsket fräsande slocknade facklan och lämnade dem åter i kyla och mörker.

Ale öppnade munnen för att protestera men tystades omedelbart av Minn som blek i ansiktet pekade mot utgången. Solen lyste inte längre in i grottan. En vidunderlig skugga täckte den och utsläckte allt ljus och en raspig och alltför välbekant röst talade till dem.

”Kom ut”, sade den. ”Jag vet att ni är där.”

9. Liv

”Från samma plats ska ni alla börja er vandring och till samma plats ska ni alla vandra, om än på olika vägar. Lika föds ni och lika dör ni men vad ni gör däremellan bestämmer blott ni allena.”

Cindars Ord, kap 2, tal 4

Varken Ale eller Minn vågade röra sig. Deras farliga flykt genom glaciärens ismassiv hade inte räddat dem undan Nidafrost utan tvärtom fört dem rakt in i isdrakens klor. Vad skulle de göra nu? Framför dem upprepade Nidafrost sin befallning att de skulle komma ut och bakom dem tycktes själva isen åter börja pressa sig mot dem, som för att tvinga ut dem till sin härskarinna. Minn såg hjälplöst på Ale. De hade inget annat val än att ge upp.

Men just som de skulle till att lämna sitt gömställe så hördes plötsligt en annan röst, en ljus och späd stämma, så olik isdrakens.

”Stilla din is”, sade den. ”Jag kommer ut nu.”

Nidafrost utlät ett grymtande ljud som lät förvånat och flyttade sin väldiga kropp undan grottöppningen så att de kom åt att se ut. Utanför kunde de skymta en dalgång, täckt av is på alla sidor utom den bortersta, varigenom en smal rännil av vatten sökte sig bort mot solnedgången. Mitt i dalgången låg Nidafrost till synes lugnt hopringlad men ryckningar i hennes kropp avslöjade att hon var beredd till ett utfall när som helst. Mot henne gick, darrande men utan tvekan, en flicka.

Flickan var åtminstone huvudet kortare än Minn och betydligt magrare men något i hennes sätt fick Minn att ana att det kanske ändå inte skilde så många år mellan dem. Hennes ansikte var smutsigt och det blonda tovigga håret var utsläppt och spretade åt alla håll. De enkla skinnkläder hon bar var slitna, den flätade midjeväska trasig och full av hål och trots den kalla och steniga marken så var hennes fötter nakna. Men inte ens detta kunde dölja en begynnande skönhet hos denna flicka. Om hon nu fick leva så länge ty i detta nu höjde Nidafrost sitt väldiga huvud över henne.

”Du är långt hemifrån, flicka lilla”, mullrade draken. ”Vad har du här att göra?”

”Jag... jag är en vällerska”, svarade flickan.

”Jag ser inga får här. Tala sanning, annars kommer jag att krama ur dig den.”

Nidafrost följde upp sitt hot med att börja ringla svansen runt sitt byte men om vällerskan lät sig skrämmas så visade hon det inte utan stod ståndaktigt kvar.

”Jag talar sanning. Mina djur vågar sig inte i närheten av den mäktiga Nidafrost och är kvar utanför dalen. Ensam gick jag hit.”

Nidafrost upphörde med sitt hotfulla ringlande och tycktes blidkas något.

”Så?” frågade hon självbelåtet. ”Och varför vågar du dig ensam till den mäktiga Nidafrost?”

”Jag är led på min husbonde. Varför ska jag tjäna en svag människa när jag kan tjäna Cindas härskarinna?”

Drakormen slickade sig om munnen, som för att suga i sig flickans smicker. Men så brast hon ut i ett isande skratt.

”Ung och naiv är du”, svarade hon. ”En människa allén kan inte tjäna Nidafrost, det kan blott alla människor tillsammans göra. Du tjänar mig redan genom din husbonde. De får du vallar är inte människornas utan Nidafrosts. Det arbete du utför, det utför du inte för dem utan för mig. Ditt liv är inte deras utan mitt.”

Vällerskan försökte invända men Nidafrost började otåligt piska med stjärten och hon fann det klokast att hålla tyst.

”Länge nog har du fått tala med Nidafrost. Återvänd nu hem till de dina och vet din plats hädanefter. Nästa gång är jag inte lika förstående.”

Vällerskan böjde på huvudet som tecken på att hon förstätt och den vidunderliga drakormen beredde sig på att ge sig av. Men så hejdade sig Nidafrost plötsligt och böjde ned huvudet så att de väldiga käftarna kom tätt intill hennes ansikte. Hon huttrade, säkert lika mycket av skräck som av den kalla vita andedräkt som omgav henne, men stod alltjämt kvar.

”Säg mig”, sade drakormen med sin kallaste och mest raspiga röst, ”finns här andra människor än du? Finns här andra människor som vågar trotsa Nidafrosts påbud?”

Flickan höjde åter huvudet och tittade djupt in i de väldiga drakögonen.

”Ensam gick jag hit”, upprepade hon. ”Inga män eller kvinnor vågar sig nära den största och starkaste av drakar, inga män eller kvinnor vågar utmana hennes vrede och möta hennes blick.”

Nidafrost fixerade flickan med blicken och dröjde länge med att släppa henne men till slut höjde hon åter sitt huvud. Utan ytterligare ord vände hon sig så bort, ringlade hastigt iväg så att sten och grus yrde om henne. Först när det sista av drakormens kropp försvunnit bortom dalgångens krön rörde sig flickan och det första hon gjorde var att vända sig mot den grotta där Ale och Minn ännu gömde sig.

”Hon är borta”, sade hon. ”Ni kan komma ut nu.”

Ale tycktes först tveka men Minn kunde inte tro annat än gott om den främmande flickan. Med fara för sitt eget liv hade hon räddat deras. Inte ens kung Ravlaug hade visat upp ett sådant mod inför Nidafrost. Ändå föreföll hon inte vara av ädel börd av hennes ord att döma. Vem var hon egentligen?

Minn fick till slut med sig Ale och de gick henne till mötes. Vallerskan tycktes inte förvånad över att se dem men gav dem ingen tid till frågor utan tecknade åt dem att vara tysta. Hastigt förde hon dem så bort från glaciären med ständiga blickar över axeln. Varken Nidafrost eller någon annan drake visade sig emellertid och de kom säkert ut ur dalgången. Några getter stod och betade intill men annars var de ensamma. Först nu saktade hon in sina steg.

”Ord kan dröja sig kvar länge i isen”, förklarade hon kort. ”Liv kan det inte.”

”Vem är du?” dristade sig Minn att fråga nu när tystnaden brutits.

”Det har jag ju redan sagt”, svarade den unga vallerskan och vände dem ryggen för att ta upp en killing i sin famn. ”Liv är tillbaka nu”, sade hon kärleksfullt till det. ”Liv lämnar er inte.”

”Är ditt namn Liv?” sade Ale förundrat. ”Vi trodde att du syftade på våra liv.”

”Liv är mitt namn men liv är inte mitt”, löd det gåtfulla svaret.

”Vi heter Ale och Minn”, skyndade sig Ale att säga. ”Du är annorlunda”, kunde han inte låta bli att tillägga. ”Du är inte som de andra rivanerna vi mött.”

”Det har jag ju också redan sagt”, svarade Liv. ”Är det sed i ert land att fråga efter att ni fått svar?”

Ale gav upp och bytte samtalsämne.

”Tack för att du räddade oss”, sade han i stället. ”Du riskerade ditt liv för att rädda våra.”

Liv tycktes först harmsen över Ales ord men när hon såg att han menade allvar suckade hon och ryckte på axlarna.

”Jag hörde drakens vrede på långt håll och undrade vad som hade väckt den. Från detta klippkrön såg jag sedan hur ni gick in i isens fälla. Ni må inte tillhöra Rivas mäns och kvinnor men jag kunde inte låta er förgås. Mycket riskerade jag för att rädda er men likväl såg du bara det som jag inte kunde ge.”

Först nu förstod Minn till fullo innebörden av den unga vallerskans gåtfulla ord och hon förstod också vad Ravlaug och Rial hade syftat på när de omtalat deras kommande uppgift vid tinget.

”Vi är ännu inte vuxna i era ögon”, sade hon. ”För er är vi ännu bara pojke och flicka, det är blott tinget som kan förklara oss som man och kvinna.”

Liv nickade dystert.

”Men du kan aldrig förklaras som kvinna eftersom du är... livegen”, fortsatte Minn och Liv nickade åter.

”Då ljög du alltså inte för henne”, utbrast Ale glatt men Minn tystade honom med en sträng blick.

”Men så behöver det inte vara”, skyndade sig Minn att säga. ”I vårt land är alla fria och så kan ni också få det om ni följer med oss tillbaka.”

”Är det därför ni har kommit?” frågade flickan ”För att föra oss till Cindars förlovade land?”

Minn nickade.

”I så fall kommer ni att finna att inte bara drakarna och elementen kommer att söka hindra ert värv”, sade hon olycksbådande. ”Men nu är vi framme vid vår stad och om ni ska ha någon utsikt till framgång så är det bäst att ni inte blir sedda tillsammans med Liv.”

Med de orden vek hon av från stigen och skyndade bort mot en liten fåbod en bit bort. Mer hann de inte fråga henne ty nedanför dem bredde ännu ett av Rivas små samhällen ut sig och uppför stigen kom nu en grupp sammanbitna män dem till mötes.

”Tid att spela stolt igen”, viskade Minn till Ale. ”De här männen påminner mer om Ravlaug och Rial.”

Ale harklade sig.

”Vi söker Ravn, hövding över västra Cinda”, sade han med högtidlig stämma.

Männen stannade upp och den främste av dem tog till orda. Hans tjocka rödblonda hår var samlat i en stor fläta på ryggen och hans anletsdrag syntes knappt under de buskiga

ögonbrynen och det yviga skägget. Med bullrande stämma svarade han dem.

”Vem söker hövding Ravn och i vilket ärende?”

”Mitt namn och mitt ärende är ämnat för hövdingen allena”, genmälde Ale.

Mannen som tilltalat dem synade honom noga.

”Hövding Ravn träffas icke förrän nästa halvmåne”, löd hans buttra svar.

”Vem vågar hindra mig i mitt värv?” utbrast Ale och lade tyngd bakom sina ord genom att lägga handen på svärdsfästet.

Om männen kände sig hotade av hans gest så rörde deras miner intet därav men likväl böjde den främste sitt huvud.

”Till hövdingen för jag dig icke men väl till den som vågar hindra dig. Med honom må du göra upp.”

Utan vidare åthävor vände så mannen dem ryggen och förde Ale och Minn ned till sin stad och vidare till stranden. De övriga följde efter på respektfullt avstånd. Kalla vågor sköljde in över blankpolerade stenar och en bit ut i havet kunde konturerna av en klippö skönjas i skymningsdunklet. Först nu tog mannen åter till orda.

”Hövding Ravn jagar musslor på ön Grå damen. Med springfloden må du göra upp.”

Hans ord rönste ett uppskattande mummel från hans män och de lämnade stranden utan att ödsla några fler ord på dem.

”Är jaga musslor ett manligare ord för att plocka dem?”
muttrade Minn efter dem men fick snabbt annat att tänka på
ty Ale hade hjälplöst sjunkit ned på knä.

”Nästa halvmåne”, suckade han. ”Då hinner vi inte till ting-
et i tid. Vad ska vi göra nu?”

Minn tog prövande ett steg ut i vattnet. Det var kallare här
än vid öns södra sida och betydligt mer strömt. De skulle ald-
rig kunna simma till ön. Hon knäböjde vid Ales sida och drog
tröstande handen genom hans hår. Det hade vuxit sig långt
och det slog henne att han snart skulle behöva anamma se-
den hos Rivas män och fläta det han också.

”Aj!” utbrast Ale. ”Du drar mitt hår.”

Minn hörde honom emellertid inte ty hon hade fått en idé
om hur de skulle kunna besegra springfloden.

10. Grå damen

”Ett hot är lättare att ta tillbaka än ett löfte.”

Gammalt cindariskt ordspråk

Liv tittade upp från sitt arbete och upprepade för säkert tionde gången sin fråga. Ale visste bättre än att ifrågasätta Minns hugskott, hur otroliga de än verkade, men också han ställde sig frågande till det som nu pågick inför hans ögon.

”Är du säker på att detta ting kommer att kunna färdas ovanpå vattnet?” lød den livegna flickans fråga medan hennes flinka fingrar oförtrutet fortsatte sitt arbete.

De befann sig utanför den lilla fäboden, där de hade fått sällskap av Livs familj – hennes tystlåtna far samt modern och två systrar. Mannen deltog inte i arbetet men hade då och då skickats iväg tillsammans med Ale för att hämta videdkvistar åt kvinnorna. Trots sin fattigdom hade de härbärgerat Ale och Minn och var nu fullt sysselsatta med att enligt

Minns instruktioner fläta något som närmast såg ut som en stor, rund korg.

”Alverna i Cindarell kan fläta större båtar än så och för längre sträckor än denna”, svarade Minn tålmodigt. ”Denna behöver bara bära en människa över ett litet sund.”

”Korgar må flyta men inte människor”, muttrade fadern. De var de första orden Ale hört honom yttra. ”Blott fåglar och trollpackor flyter. Människor är bundna till marken.”

”Alverna är varken det ena eller det andra”, fortsatte Minn. Detta till synes ousinliga tålmod överraskade faktiskt Ale än mer. ”Men de är inte bundna till marken, de rör sig fritt över land och hav och lika fria kommer ni att bli.”

”Om denna korg kan göra oss fria är den sannerligen ett trolltyg”, mumlade kvinnan, men i hennes röst fanns ändå något som lät som hopp.

”Livegna har vi alltid varit och livegna kommer vi alltid att förbli”, svarade mannen. ”Att rubba på tingens ordning är farligt.”

”Jag har inte sagt att det är ofarligt”, sade Minn. ”Men vi trotsade faror för att komma hit och ni måste trotsa faror för att komma härifrån.”

Fadern tycktes vilja säga något mer men en blick från kvinnan tystade honom och han gick i stället bort för att hämta mer vide. Ale dröjde sig tvekande kvar och betraktade kvinnornas arbete. Helst hade han velat följa med mannen ut ty detta var inte en syssla för män.

Vad visste väl han om korgflätning? Många var de hantverk han prövat på, och misslyckats med, under sina lärlingsår i Gylde men detta hörde inte till dem. Hans händer må ha klarat av att hamra järn, snida trä och knåda tunga degar men hans fingrar skulle aldrig klara sådant som sömnad, vävning eller flätning. Han kunde heller inte föreställa sig kung Ravlaug eller ens drottning Rynja utföra sådana sysslor. Nej, de enda som kände till detta hantverk på Cinda förutom Minn var de livegna, det var de till de ofria som hoppet om befrielse stod.

Med ens slog det Ale att inte heller han hade mycket att komma med. Rivanernas kamp för frihet kunde inte utkämpas med svärd och heroisk kamp, därtill var Nidafrost för stark. Nej, kampen utkämpades med små medel i det tysta. Det var Minns ärliga ord som till slut trängt genom kung Ravlaugs manlighet, det var Minns kärleksfulla tämjning av valen som vunnit hövding Rial för deras sak och det var Minns kvinnliga kunskaper som nu skulle besegra havet. Vad nytta gjorde väl han och hans svärd nu? Vad nytta hade han väl någonsin gjort? Skulle inte Minn klara sig bättre utan honom?

Sådana var de dystra tankar som ansatte Ale medan han åsåg hur korgen sakta tog form. När han såg resultatet var det som om hans värsta farhågor besannades.

”Den rymmer bara en”, dristade han sig till att påpeka.

”Vi kan inte göra den större”, svarade Minn. ”Det viktigaste är att du kan komma över och kalla hövdingen till ting. Liv får göra flera senare.”

”Jag?” undrade Ale. ”Är det inte bättre om du tar dig över? Jag vet inte hur man styr den där.”

”Tror du att de här träskallarna lyssnar mer på mig än på dig?” Livs mor gjorde förskräckt ett skyddstecken när hon hörde förolämpningen men Minn tog ingen notis om det. ”Far du och vifta lite med svärdet så att vi kan fortsätta sedan.”

”Jag hoppas att den här duger att ta dig fram med”, sade Liv och räckte över ett hopflätat redskap som såg mer ut som en mattpiska än en åra.

När han tog emot den möttes deras blickar och Ale kunde inte låta bli att förvånas. Trots sin undergivenhet så brann i hennes ögon samma okuvliga låga som han sett hos Cindas stormän. Undra på att detta folk hållit stånd mot Nideld och Nidafrost under så många årtionden. Blicken fyllde honom på nytt med hopp ty i hennes ögon såg han en slumrande vilja, en vilja att ta på sig de offer som krävdes för att på nytt bli fria. Om alla på Cinda var likadana så kunde deras uppvaknande bli starkt och mäktigt. Om han bara finge väcka dem.

”Tack”, sade han. ”Jag far nu och den dag ni far så kommer ni att göra det som fria män och kvinnor.”

”Lova inte mer än du kan hålla”, svarade hon men log som om hon trots allt närde ett litet hopp.

En harkling från Minn sade honom att han dröjt kvar något ögonblick för länge vid Livs ögon och han tog hastigt emot åran.

De hjälptes åt att bära ned den nu färdiga korgen till stranden. Arbetet hade tagit dem nästan hela dagen och solen var åter på väg ned bortom den hägrande ön Grå damen, där hövding Ravn sades befinna sig. Ale förvånades över hur lätt den var och tvivel angrep honom åter. Skulle en så bräcklig farkost verkligen bära honom? Minn vadade ut i vattnet och återvände med sjögräs och blad som hon tryckte fast längs korgens insida.

”Det här tätar korgen”, sade hon men trots det lugna tonfallet späddes Ales tvivel på ytterligare.

”Varför behöver du täta korgen ända upp till kanten?” frågade han oroligt men Minn svarade bara med att överrätta en mindre korg.

”Använd den här för att ösa vatten med.”

Till slut var han redo för avfärd. Han klev i korgen och fann till sin förskräckelse hur vattnet började stiga upp mot dess kant. Det stannade dock halvvägs och Livs far hjälpte till att skjuta ut den i vattnet. Vattenströmmarna grep omedelbart tag i den lilla farkosten och den började kränga oroväckande mycket. Snart lärde han sig dock att balansera korgen

med sin tyngd och han öste hastigt ut det vatten som hunnit rinna in. Till slut kunde han ta fram åran och försöka göra sig till herre över färden.

Strömmarna hade redan fört honom ut i sundet och det var nu lika långt till stranden bakom honom som till Grå damens klippor framför. Där tycktes de kämpa om att få dra med sig Ales maktlösa fartyg. En ström sökte dra med sig honom mot det öppna havet norrut och en annan söderut medan en tredje nöjde sig med att få honom att snurra runt. Ale hade haft lätt att bli sjösjuk redan på stora skepp och var för en gångs skull glad åt att inte ha en full mage.

Men till slut lyckades han lära sig när de olika strömmarna kom och gick. Han började använda åran som ett svärd och parerade än den ena och än den andra. Sakta men säkert närmade sig så den motsatta kusten. Till slut gav så sundet upp sitt byte och han kunde i lugn och ro paddla sig framåt den sista biten.

Han vadade iland på en strand lika stenig som den han lämnat bakom sig och drog upp sin båt ordentligt. Tacksamt strök han handen över dess flätade yta. Den hade verkligen lyckats föra över honom sundet. Kanske skulle den lyckas föra honom en bit över havet också, till de främmande båtarna vid horisonten som så ofta gäckat dem? Med ens kändes deras uppdrag inte lika hopplöst längre.

Han såg sig om på den tomma stranden. Ingen syntes till och marken avslöjade heller ingenting. Grå damen var emellertid inte mycket mer än en klippa i havet och från dess högsta punkt torde man kunna ha utsikt över hela ön. Ale lämna-

de därför stranden och sökte sig uppåt bland vassa klippor och djupa skrevor.

Grå damen gjorde skäl för sitt namn, hon var om möjligt ännu kalare än Cinda och de gröna fläckarna än fåtaligare. Några djur såg han över huvud taget inte till. Men väl uppe belönades hans slit ty när han blickade ned på andra sidan såg han ett dussin män på knä på stranden eller vadandes i vattnet. Detta var alltså de nobla männens värv på Cinda.

Ale tvekade ett ögonblick, rädd att hövding Ravn inte skulle vilja ses av en främling i denna förödmjukande situation, men så höjde en av männen på huvudet och fick syn på honom och han hade inget annat val än att gå dem till mötes. Nu reste sig resten av männen också och inväntade tyst hans ankomst. En av dem stod en bit framför de andra och av hans rakryggade hållning och stolta blick gissade Ale att det var hövding Ravn. Hans rödblonda hår var samlat i en fläta på samma sätt som hos den man som hånfullt manat dem att göra upp med springfloden, kanske var de släkt, och hans långa flätade skägg fladdrade likt en fana i vinden.

”Brådiskande måste ditt ärende ha varit”, sade han med en dånande röst som överröstade blåsten, ”om du inte kunnat invänta nipfloden.”

”Det är det”, svarade Ale med så stadig stämma som han kunde uppbringa. ”Mitt namn är Ale och jag kommer från andra sidan havet för att i kung Ravlaugs namn kalla hövding Ravn till ting.”

”Kung Ravlaugs kallelse skallar högre än vanligt då den når över både land och vatten”, svarade Ravn och strök fundersamt sitt skägg.

”Landet besegrade vi med Töldings hjälp”, replikerade Ale dristigt och visade på sitt svärd, ”och vattnet besegrade vi med ett fartyg. Med samma medel ämnar vi hjälpa Cindas folk till Cindarell.”

”Din närvaro styrker dina ord”, instämde hövdingen nickande. ”Men havet är större än sundet och Cindas folk är större än du.”

”Vi behöver inte korsa hela havet själva. Det finns skepp ute till havs. Om vi bara kan nå dem...”

”Spökskeppen”, mumlade en av männen men tystades med en handrörelse av Ravn.

”Vi har sett dem”, medgav han. ”Vi tror att det är våra fränder som en gång seglade ut från Cinda men huruvida det är deras skepp eller blott deras skuggor vi ser vet vi icke.”

”Det finns bara ett sätt att få veta det”, insköt Ale och fick än en gång hövdingen med sig.

”Det är en fråga som bara tinget kan avgöra”, svarade han. ”Säg kung Ravlaug att hövding Ravn går till tings, utan löften men med öppet sinne. Låt oss så bestiga ditt fartyg.”

Ale harklade sig besvärat.

”Mitt fartyg rymmer dessvärre bara en person”, sade han, ”men vi tillverkar flera.” Hövdingen tog dock inte illa upp.

”Nåväl, om vi har väntat nästan sju sekler må vi väl vänta ytterligare en stund.”

Ale tackade honom och hans män och beredde sig att gå då han plötsligt kom att tänka på något.

”Vi blev förresten överfallna på väg hit”, sade han. ”Av en vildögdmän med två blonda flätor. Vet ni vem det var och varför han anföll oss?”

Vid Ales ord tändes en glimt i Ravns ögon och för ett ögonblick tycktes han förlora sitt lugn.

”Ett illavarslande tecken är det”, sade han till slut behärskat. ”Det ankommer inte mig att släppa hans namn fritt för vinden men ni kommer att mötas igen på tinget. Dock betyder det att min återresa hastar.”

”Men ta då mitt fartyg”, skyndade sig Ale att säga, ”så tar jag nästa.”

”Det är ett storsint erbjudande, min unge budbärare, men ringa heder skulle jag visa dig om jag skulle ta din plats.”

Då fick Ale plötsligt en idé, en idé som inte ens Minn skulle ha kunnat komma på.

”Men jag vet en undersåte som gärna ger dig din plats”, sade han. ”Jag kommer att ta båten nu men den kommer åter så att du kan ta den sedan.”

”Vem av mina undersåtar är så storsint att han vågar ge sig ut på det hav ingen rivan någonsin gett sig ut på?”

”Det ankommer tyvärr inte heller mig att släppa det namnet fritt”, svarade Ale underfundigt. ”Men du kommer att få namnet om du lovar att ge tillbaka det sedan.”

Ravn såg först förbluffad ut men brast sedan ut i ett gapskratt och fick sina män med sig.

”Nåväl”, sade han, ”så hör då mitt ord. Namnet ska min modige undersåte få åter och därtill min tacksamhet.

Ale bugade sig så som han sett Rial och andra män buga sig och tog farväl. Han var mycket nöjd med sig själv och det enda han beklagade var att han inte skulle få se Ravns min när båten återvände med Liv. Men hövdingen stod fast vid sitt ord och Liv fick verkligen sitt namn åter och hela hennes familj sin frihet.

11. Elementens raseri

”Inför vädrets makter är alla människor lika.”

Gammalt cindariskt ordspråk

Cinda visade upp ännu ett av sina många vilda ansikten när landskapet ändrade karaktär från långa steniga stränder till branta karga klippor. De hade följt Livs råd och följt kusten först norrut och sedan österut så att de nu befann sig rakt norr om Nidafrosts isrike men nu tycktes det som om de nått vägs ände. På ena sidan om dem kastade sig havet rytande in och sög åt sig allt det kom åt på stranden och på andra sidan om dem reste sig Cindas berg upp mot himlen. Framför dem, mittemellan dessa båda ytterligheter, fanns blott en smal bergskant som vågorna förgäves kämpade för att nå upp till och som berget lika förgäves kämpade för att träffa med nedfallande stenblock.

”Skulle vi ha vikt av tidigare?” undrade Ale och bedömde bekymrat möjligheterna att klättra uppför berget.

Minn skakade på huvudet.

”Hon varnade oss för att ge oss upp bland bergen. Vi skulle bli alltför synliga för drakarna och på andra sidan bergen finns du vet vem.” Inte heller hon tog gärna Nidafrosts namn i sin mun. ”Här slipper vi dem åtminstone.”

”Det är inte konstigt att de håller sig borta”, muttrade Ale. ”Inte ens en drake skulle kunna flyga i den här blåsten. Nu förstår jag varför Liv insisterade på att fläta oss ett rep innan hon lät oss gå.”

De knöt varsin ände av repet om midjan och tog sig upp mot den smala bergskanten. Minn försökte intala sig att det inte var längre ned till havet än vad det hade varit ned till marken från de takåsar i Gylda som hon balanserat på som liten. Men Gyldes takåsar hade varit starkare än detta berg som ständigt tycktes vittra under hennes händer och fötter och Gyldes gator hade inte bestått av vassa grund och farliga strömmar. Framför allt hade det inte blåst lika mycket i Gylda.

Vindens ständiga tjut fick det att ringa i hennes öron och hon överraskades gång på gång av kastvindar som hotade att slunga ned dem än i den ena riktningen, än i den andra. Kanske hade bergen varit säkrare ändå? Mot drakarna kunde de åtminstone kämpa men vem kunde kämpa mot naturens rasande element? Än en gång förvånades hon över hur vilda elementen var på Cinda jämfört med hemma i Cindarell. Var det bara Cindars frånvaro som släppt lös deras fulla styrka eller var det något mer som drev dem och i så fall vad... eller vem?

Någonting inom henne sade henne att hon var nära något viktigt och för ett ögonblick glömde hon bort deras farliga situation. I stenöknen hade klippblock hotat krossa dem och de heta källorna hade också så när ändat deras liv. Att Nidafrost behärskade glaciärens is var kanske inte så konstigt men inte kunde väl hon ligga bakom jordens och vattnets vrede? Var de verkligen säkrare här, visserligen bortom isdrakens synfält men mellan jord och vatten?

”Minn!” hördes plötsligt Ale skrika och hon väcktes ur sina funderingar. I sista stund såg hon hur ett väldigt klippblock lösgjorde sig ovanför dem och i detsamma kastade sig en lika väldig våg upp ur havet. Hon tog ett hastigt steg bakåt och kände hur repet mellan henne och Ale spändes. Klippblocket missade dem båda men träffade däremot havsvågen och det räckte för att det skulle ändra riktning. I stället för att fortsätta ned i havet som alla andra klippblock så slog det ned på stigen i ett väldigt dammoln. Berget stillade sig åter och havet drog sig besekrat tillbaka men med sig hade de båda tagit ett

stort stycke av deras stig. Ale och Minn skildes nu åt av ett flera alnar brett stup.

”Stå stilla”, manade Ale henne förskräckt.

Orden var överflödiga, framåt fanns det inte längre någonstans att gå och det spända repet hindrade henne från att gå bakåt, men det här var varken rätt tid eller plats för ett tillrättvisande svar.

”Vad gör vi nu?” undrade hon i stället.

Ale såg bekymrat uppåt och nedåt. Berget stupade lika brant överallt och han hade inget svar att ge.

”Du måste fortsätta ensam”, försökte Minn. ”Jag kan ta mig tillbaka till hövding Ravn och träffa dig vid tinget senare.” Hon började knyta upp repet runt midjan. ”Ta repet du.”

”Aldrig i livet!” utbrast Ale och började också knyta upp sitt rep också men så hejdade han sig.

”Kan du fästa repet på din sida?” frågade han.

”Jag tror det. Hur så?”

”Om jag fäster det på min sida så skulle du kunna ta dig förbi stupet med hjälp av repet. Tror du att du klarar det?”

”Naturligtvis klarar jag det!” utbrast Minn förnärligt men ångrade sig nästan genast.

Repet var trots allt inte flätat av alver utan av människor. Skulle det hålla för henne? Och vad skulle hända om ett nytt klippblock föll eller en ny våg slog in? Men likväl backade hon inte.

”Skynda dig”, sade hon i stället. ”Vi måste vidare så fort som möjligt.”

De fäste repet vid varsin ände och nog föreföll det stadigt alltid. Minn tog av sig sina skor, tog ett fast grepp om repet och sökte sig trevande ut längs bergssidan. Inget berg är helt slätt och hennes fötter var inte större än att hon kunde hitta de minimala skrevor som kunde bära henne. Hela tiden kände hon Ales oroliga blickar men lyckligtvis höll han tyst och lät henne fokusera på övergången. Steg för steg tog hon sig så vidare. Ovanför henne mullrade berget oroväckande och nedanför henne hördes havets rytande men för stunden höll de sig lugna. Inte heller tycktes repet svika henne och hon sände en tacksamhetens tanke till den duktiga trälinnans flätningkonst.

Till slut nådde hon Ales hand och lät sig villigt dras i säkerhet på andra sidan. Aldrig förr hade väl närheten till hans kropp varit så välkommen och hon kunde känna snarare än höra hur vilt hans hjärta slog. Han måste ha varit ännu räddare än hon. Hon dröjde sig kvar i hans famn ett tag tills de båda lugnat ned sig.

”Vi måste fortsätta”, viskade hon försiktigt.

En klädsam rodnad lyste upp Ales ansikte.

”Javisst”, mumlade han. ”Repet då?”

”Det måste vi tyvärr lämna.”

”Hellre det än dig”, undslapp det Ale och trots situationens allvar kunde de inte låta bli att le åt varandra.

De lämnade så det farliga stupet bakom sig och såväl berget som havet tycktes ta avsked av dem med ett besviket mul-ler. Repet kom de lyckligtvis inte att sakna ty den lilla stigen blev bredare och snart kunde de ta sig fram utan att ständigt söka efter skrevor att hålla fast sig i. Landskapet började också att förändras. Där havet rasande mött branta klippor började nu i stället vågor att sakta rulla in över steniga stränder. Stränderna övergick i sandbankar och när Ale och Minn så passerade ett krön fann de sig plötsligt ha nått en bred havsvik. På andra sidan viken återkom de branta klipporna men det var det som fanns inåt land som fångade deras uppmärksamhet.

Längst in i viken, vid slutet av en djup floddal, låg ett flertal små stugor inklämda mellan de höga bergen. Kring dem kunde grupper av människor skymtas, några sysselsatta med att fiska i floden och andra med att klättra längs de farliga bergssidorna. De senare skrämde upp häckande fåglar och Minn gissade att de ägnade sig åt att plundra deras bon på ägg. Ännu en av Cindas heroiska jakter, suckade hon för sig själv.

Ju närmare de kom det lilla samhället, desto fler av invånarna upphörde med sitt värv för att förundrade betrakta de ankommande främlingarna. De behövde inte gå hela vägen fram ty ut ur det största huset klev en bestämd man som påminde om de andra hövdingarna med den skillnaden att hans hår var brandrött och den långa flätan såg ut som en svans av eld.

Ale gjorde sig beredd att hälsa den förmodade hövdingen men denne förekom honom.

”Välkomna, Ale och Minn från havet”, dånade hans kraftfulla stämma. ”Ni söker hövding Ringvar och hövding Ringvar har ni funnit.”

Hans ord fick Ale att komma av sig så det blev i stället Minn som först tilltalade hövdingen.

”Hur vet du allt detta?” frågade hon, utan att kunna dölja sin misstänksamhet. Nidafrost hade ju förbjudit Cindas folk att färdas över ön så hur kunde ryktet ha spridit sig ända hit?

Ringvar rynkade först ogillande på pannan men besvarade ändå hennes fråga genom att vända sig mot floddalen. Likt en djup stenristning skar den igenom de höga berg som omgav den. Till höger kunde man skymta glaciärens glittrande is och till vänster det rykande eldberget men hövdingen tycktes undvika dem båda med blicken.

”Cindas sejdare Rivandur, han som ser och hör allt, besjög era dåd i en galder”, sade han. ”Genom honom fick vi veta allt detta.”

”Då vet ni också varför vi är här?” bröt Ale in.

Ringvar suckade djupt och lät blicken dröja kvar uppåt dalgången.

”Ni vill föra oss bort från vårt fädernesland”, svarade han vemodigt. ”Ni vill göra förgäves det blod som våra förfäder utgjutit.”

”Men de är våra förfäder också”, protesterade Ale. ”Hur gärna vi än vill så kan vi inte längre hjälpa dem, bara er och era efterkommande.”

”Ni har färdats långt genom vårt land. Ni har sett hur det ser ut nu och ni har hört hur det sett ut förr. Men vilka är ni att säga hur det ser ut i morgon?”

”Kan inte er sejdare säga det?” inflikade Minn irriterat. ”Han som ser och hör allt?”

Om hennes ord förtörnade hövdingen så visade han det inte denna gång.

”Rivandur kan säga det”, sade han och nickade. ”Han sade att ni skulle komma till oss först och till honom sedan och däri fick han rätt.”

”Vi vill inte komma till honom”, invände Ale. ”Det är Cindas hövdingar vi vill kalla till tings.”

”Jo, det vill vi” replikerade Minn, men inte för att hon trodde att sejdaren besatt några särskilda krafter. Tvärtom var det så att hon började trötta på rivanernas rämnande fasad och närmast såg fram emot att få demaskera denne spågubbe.

”Det blir som det är sagt”, svarade Ringvar. ”Ni finner Rivandur i dalen när han så önskar det. Om han råder oss att gå till tings så går vi till tings, annars dröjer vi oss kvar hos våra förfäder.”

Det korta mötet var till ända och de tog avsked av hövdingen, Ale med bedrövad min och Minn med trotsig. Ingen av dem som de passerade på vägen ut mötte hennes blick. Det

var som om de förstått att hövdingen avvisat dem och därför inte heller ville befatta sig med dem. Sålunda lämnade de hövding Ringvars folk bakom sig och anträdde den slingrande vägen längs dalgången.

Det dröjde inte länge förrän byn försvann bakom en krök och det karga och öde landskapet helt tog över. Vägen förde dem stundtals upp bland bergen, förbi farliga avsatser och branta stup, och stundtals ned i dalen, där flodens kalla vatten ständigt sökte skölja över deras fötter. Men ju längre uppströms de kom, desto mer tog bergen över. Från de höga omgivande klipporna kastade sig nu smältvatten ned från alla håll, klippor som de själva behövde klättra upp för, och deras vandring blev allt mer ansträngande.

Ditills hade de vandrat under tystnad men när inga andra människor längre syntes till tog Ale åter till orda.

”Vad är en sejdare egentligen?” frågade han. ”En trollkarl?”

”Nej, bara en simpel spåman”, svarade Minn med en fnysning. ”Som om det inte räckte med att de är styvnackade, de är vidskepliga också. Vad flinar du åt?”

Ale hade dolt sitt småleende illa.

”Jag trodde inte att du av alla skulle misstro andras krafter”, sade han. ”Jag misstrodde länge dina krafter men det har jag allt fått äta upp.”

”Och nu hoppas du att jag ska få göra detsamma?” genmålde Minn med hetta.

”Det var inte så jag menade, men hur kan du vara så säker? Hövding Ringvar och hans folk verkar ju tro på honom. Och han visste trots allt att vi är här och varför.”

Minn tystnade ett tag och samlade sina tankar. Ja, hon var säker på att denne Rivandur inte besatt större krafter än någon annan men hur kunde hon vara så säker?

”Krafterna är vilda och oregerliga på den här ön”, sade hon fundersamt. Hon tänkte högt snarare än svarade. ”De styr sig själva, såsom isdraken tycks behärska själva isen. Jag är inte ens säker på mina egna krafter.”

”Hur menar du?”

”Minns du Cihrinds varning om att jag inte skulle avslöja mina krafter för henne? Jag tror att jag förstår den nu. Jag tror att Cinda känner mina krafter på något sätt och det som Cinda känner, det känner också hon och alla andra ondskefulla makter på denna ö. Varje gång krafterna velat komma till mig så är det också som om något på ön väckts till liv, något som inte vill oss något gott.”

”Menar du att Nida... att hon vet var vi är i detta nu?” utbrast Ale och förde instinktivt handen till svärdsfästet men Minn skakade bara på huvudet.

”Hon anar kanske att något är i görningen men jag tror att jag lyckats dölja mina krafter för henne än så länge.”

”Än så länge? Men vad händer när du inte kan dölja dem längre?”

Minns ögon blixtrade.

”Då ska jag släppa lös all världens olyckor över henne och hennes drakyngel. Då ska hon få sin gäld för den död hon bringat denna ö och för den död hon bringade stackars Cihvind.”

Ale ryggade förskräckt tillbaka inför hennes ord. I hans blick fanns inte minsta skymt av misstro och det var som om själva vinden tystnade. Inom sig kände hon hur hennes krafter pyste och bubblade, hur de växte sig starkare ju längre de väntade och hur de bara längtade efter den dag då de skulle få komma ut. Om hon ändå finge använda dem...

Men nej, hon fick inte äventyra deras uppdrag och deras liv, hon måste klara sig utan sina krafter. Motvilligt och med möda stillade hon sig och hon log svagt åt Ale.

”Det är bra nu”, sade hon kort.

Ale tvekade men lade sedan sin arm om henne.

”Då får vi klara oss själva båda två”, sade han och försökte låta uppmuntrande. ”Du utan dina krafter och jag utan mitt svärd. Men vi har fortfarande varandra och det kan ingen ta ifrån oss.”

Ales ord fyllde Minn med oväntad värme och hon skulle just till att ge honom ett passande svar då hon plötsligt blev varse något. Vinden var inte längre tyst. Den hade snarare ökat i styrka och uppfyllde nu dalgången med sitt rytande. Blåsten grep tag i Minns hår och kläder och fick dem att piska hennes hud och tvära vindkast fick henne nästan att tappa balansen.

”Håll fast!” skrek Ale. ”Tryck dig mot bergväggen!”

Minn var inte sen att lyda hans råd. Hon kände det som om vinden sökte tränga in mellan henne och berget och skilja dem åt. Lyckligtvis var klippan så skrovlig att det var lätt att hitta skyddande skrevor och med vinden tjutande i öronen tryckte de sig så hårt de bara förmådde mot bergväggen. Blåsten blev allt kraftigare och varje vindkast kändes som ett hårt slag. Det var som vinden sökte välta omkull själva berget.

Men berget stod orubbligt fast och efter en evinnerligt lång tid så verkade det som vinden till slut gav vika. Blåsten mojnade och de vågade försiktigt titta fram igen. Dalgången låg åter stilla, de få buskarna fladdrade inte längre i vinden och nedanför dem rann floden lugnt vidare utan att dess yta krusades. Ändå var det inte tyst. Rytandet hade visserligen upphört men i dess ställe hördes nu märkliga gälla skrånanden som tycktes komma överallt ifrån. Snart såg de upphovet till tjuten och det var en överväldigande och skrämmande syn.

Dalgången bakom dem hade dittills varit öde och tom och bortsett från vinden hade inget stört dess stillhet. Nu uppfylldes den emellertid av en enorm vit massa som likt en ogenomtränglig dimma som sträckte sig från den ena sidan till den andra. Men detta var inte en dimma, det var en skrånande massa av fjädrar, näbbar och klor som hastigt rörde sig upp för dalgången. Det var som om alla Cindas fåglar var stadda i flykt och de var på väg rakt mot dem!

Det fanns ingenstans att ta vägen. De var fast på den smala klippavsatsen och kunde varken ta sig upp eller ned. Förtvivlat försökte de skynda vidare men flocken var snart över dem. Minn kände hur något slet i hennes hår och när hon försökte

schasa bort det träffades hon av något vasst i pannan. En varm, tjock vätska rann ned i hennes ögon och gjorde det svårt att se. För ett ögonblick trodde hon att hon hade lyckats skada en fågel men sedan insåg hon att det var hennes eget blod.

Som genom en dimma skymtade hon hur Ale svingade sitt svärd genom massan av fåglar runt omkring henne och tillfälligt skingrade dem. Priset blev dock att han blottade sig själv och flera fåglar angrep honom med sina vassa näbbar så att han nästan tappade balansen.

Vad skulle de göra? Om de inte försvarade sig skulle fåglarna hacka dem i bitar men minsta oförsiktiga rörelse och de skulle möta döden i floddalen under dem. Det fanns bara en utväg. Hon hukade sig undan ännu ett anfall och fick fram Bards försvilvrade visselpipa. Den hade bringat dem såväl tur som olyckor förr. Måtte den lugna fåglarna nu, annars var deras sista stund kommen.

De ljudlösa tonerna strömmade ur pipan och än en gång överväldigades Minn av skiftande sinnesintryck. Där fanns glimtar av frihet, av att sväva uppe i himlens stillhet och låta de varma vindarna bära en vart de ville, högt ovan den tunga och hårda marken. Så underbart det tedde sig att flyga upp och bort och lämna alla betungande plikter och krav bakom sig. Intet fanns det som förmådde hindra flykten genom luften, intet fanns det som kunde tynga ned den mot marken. Det var nästan så att Minn själv frestades att ta ett kliv ut i det tomma och också bli en del av luften. I detsamma kände

snarare än såg hon hur en skälvning gick genom fågelflocken och de kraftiga flaxandena lugnade sig en aning.

Men så kom där andra känslor. Ständig flykt utan ro. Glupande hunger som aldrig helt stillades. Våldsamma störtdykningar mot intet ont anande byten där nere. Och framför allt, den fullständiga avsaknaden av egen vilja för att i stället bli ett med flocken.

Knappt hade dessa nya känslor uppstått förrän fåglarna tycktes bli än aggressivare. En fågel hackade henne i armen och en annan svepte in rakt mot hennes ansikte. Vassa klor rev upp hennes ansikte och innan hon visste ordet av hade visselpipan snappats ur munnen på henne. Någonting gyllene svepte förbi hennes ögon och blodet i hennes ansikte blandades med den angripande fågelns flod. En köttig massa av blod och fjädrar föll ned framför hennes fötter och tumlade vidare mot kanten och i näbben blänkte det av silver.

Minn gjorde en rörelse åt det hållet men så blev hon i ögonvrån varse hur Ale också stod farligt nära kanten med viftande armar och försökte återfå balansen efter sitt hugg. Ovanför honom störtade flera fåglar ned som för att dra honom med sig ned i djupet. Utan minsta tvekan övergav hon visselpipan och sträckte sig efter Ale, utan att bry sig om att Bards magiska tingest rasade nedför branten och för alltid gick förlorad i floden nedanför dem.

Ale grep hennes hand och det räckte för att han skulle återfå balansen. Fåglarnas anfall avvärdades men bakom dem kom än fler. Det kändes som om deras öde bara fördröjts. Hur

skulle de kunna klara sig undan denna månghövdade och outsinliga fiende?

”Cindar hjälpe oss”, hörde hon Ale säga men hur skulle Cindar kunna göra det när han inte längre fanns på denna ö?

Som om det inte var nog med problem återkom nu det vinande ljudet. Men trots deras förtvivlade belägenhet insåg Minn till sin överraskning att det inte var vinden som återkom. Nej, detta var ett annat främmande ljud som hon aldrig hört förut. Det var inte särskilt högt men tycktes ändå fylla dalgången och till och med överrösta de skrånande och flaxande fåglarna runt omkring dem. Återigen kände hon en skälvning genom fågelflocken och den här gången var den betydligt kraftigare. Plötsligt blev det åter stilla omkring dem och hon vågade titta upp.

Fåglarna var kvar men de anföll inte längre. I stället flög de omkring i cirklar och utstötte klagande läten. Det vinande ljudet tilltog och lät med ens strängare, ja nästan befallande. Fåglarna reagerade omedelbart på det och likt en enda kropp vände de om och begav sig nedåt floden igen. Inom kort låg dalgången återigen stilla och bara fjädrar som yrde och smärtan från hennes sår påminde om vad som nyss varit.

Minn vände sig mot Ale och ryggade först tillbaka när hon såg hur illa medfaren han var. Ansiktet var rödstrimmigt av blod och kläderna fulla av hål. Hade de gått hårdare åt honom eller såg hon likadan ut själv. Av Ales förfärade min gissade hon det senare. Men så övergick hans förfäran i förundran och han höjde blicken ovanför henne.

”Vem är det där?” utbrast han.

Hon vände sig om och följde hans blick. Längre in i dalgången, på en avsats högt ovanför stigen, skymtade en skugga i det begynnande skymningsdunklet. Det var skuggan av en krum gestalt som stilla betraktade dem.

”Er bön har hörsammats”, sade han med en kraftfull stämma.

12. Vindens röst

”Sju var gudarna som jag besegrade och sju var seklerna som jag sedan vilade. Sju var elementen som jag byggde världen av och sju var seklerna som jag sedan vilade. Sju var folken som jag skapade och sju var seklerna som jag sedan vilade. Ett var landet som jag uppförde och sju var seklerna som jag sedan vilade. Men sju var seklerna som ni vände mig ryggen och sju blir seklerna innan ni mig åter finner.”

Cindars Ord, kap 8, tal 4

Det var en märklig uppenbarelse som väntade på att de skulle komma upp till den avsats där han befann sig. Alla Cindas djur tycktes ha bidragit till den saliga blandning av fjädrar, fiskfjäll och skinnlappar som utgjorde hans klädnad, hans torra och läderartade hud tycktes ha utsatts för alla vädrets tänkbara skiftningar och såväl hår som skäggväxt tycktes ha svetts bort från den ärriga hjässan och det fårade ansiktet. Två smala ögon kisade åt deras håll, två ögon som trots att de var alldeles vita tycktes se rakt igenom dem och långt förbi dem. Han lutade sig tungt men ändå rakryggat mot sin träs-

tav och Ale fick intrycket av att han stödde sig lika mycket mot marken under honom som att han i sin tur stödde himlen ovanför honom. Var det denne märklige man som hade räddat dem från döden och vem var i så fall denne man som besatt sådana krafter? Kunde det verkligen vara...?

”Nej”, föll hans första ord, som om han läste hans tankar. ”Cindar är inte jag. Jag är Rivandur.”

Ale rodnade över sin dumma tanke, en tanke som tydligen hade uppfattats av sejdaren i samma ögonblick som den uppstått hos honom.

”Men det var Cindar som hörde er bön och det var Cindar som frälste er”, tillade den märklige mannen.

Med de orden vände han sig om och skyndade med överraskande säkra fötter uppför den smala och vindlande bergsstigen. Några fler ord yttrade han inte och han vände sig heller inte om på sin väg. Ändå saktade han in var gång han och Minn sackade efter och skyndade på stegen så fort de kom ikapp igen. Först när de nådde slutet på stigen så stannade han upp och vände sig om.

De befann sig nu på en smal avsats högt ovanför dalgången. Långt bakom dem kunde de skimta den vik där floden mötte havet och där de samtalat med hövding Ringvar. Lika långt åt andra hållet övergick dalgången i en högplatå som till skillnad från resten av landskapet såg ut att vara täckt av ett friskt grönt gräs. Till vänster om högplatån reste sig Nidelds rykande eldberg och till höger lutade sig Nidafrosts glaciär fram, likt ett väldigt vattenfall som sökt dränka marken under sig men fryst till i sista ögonblicket.

Men det var uppenbarligen inte något av detta som Rivandur ville visa dem. Nej, i stället tecknade han åt dem att kliva in i en liten grotta intill avsatsen.

”De kommer snart tillbaka”, förklarade han. ”Cindars ord håller dem borta ett tag men de kommer alltid tillbaka.”

”Var det du som skrämde bort dem?” kunde Ale inte längre låta bli att fråga. ”Fåglarna menar jag?”

Rivandur synade honom med en kritisk blick.

”Om alla bortom haven är lika klenetrogna är det sannerligen synd om människorna”, suckade han. ”In med er nu.”

”Jag förstår inte”, viskade Ale medan de gick in. ”Det var väl han som skrämde bort fåglarna? Vad har han för krafter egentligen?”

Minn skakade bara på huvudet till svar.

”Vad som än hände i dalgången”, viskade hon, ”så var det inte hans krafter.”

”Men vems var det då?”

”Jag vet inte”, svarade hon och ryckte hjälplöst på axlarna. ”Jag kände absolut ingenting där, bara vinden, visserligen ovanligt stark och genomträngande, men inget mer än en vind.”

Grottan var mörk och trång och fylld med märkliga ting. Från taket hängde torkade växter och uppstoppade smådjur, i väggarna var små nischer uthuggna i vilka grova stenstatyetter stod uppradade som föreställde bisarra och grimaserande figurer av okänt ursprung och golvet var täckt av allsköns bråte, allt från klädtrasor och trasiga jakt- och fiskeredskap till benrester som såg skrämmande människolika ut. En kväljande stank av förruttnelse låg tung i grottan.

De ansträngde sig för att inte stöta i eller trampa på något och hittade till slut ett par tomma fläckar att slå sig ned på. Rivandur själv däremot tycktes oberörd av de saker som hans ansikte slog emot och som hans fötter krossade under sig och satte sig mittemot dem. Han bredde ut torra kvistar och löv mellan dem, tog ur en liten skinnpung fram ett fint pulver som han strödde ut och avslutade med att hårt slå en gråsten mot det hela. En dov knall följdes av ett fräsande ljud och Ale flämtade till när en liten glöd plötsligt flammade upp, reflekterades i skinande stenar i taket ovanför dem och lyste upp hela grottan. Minn däremot lät sig till synes inte imponeras. Ur sejdarens strupe uppstod nu ett mjukt nynnande, ett ljud som inte alls tycktes passa ihop med den torra och rynkiga halsen.

”Ja, det är synd om människorna”, mumlade han mellan tonerna. ”Trampade till stoft av elementens makter, ja till och

med lägre än fåglar och djur, allt för långt tycks avståndet till Cindar ovan dem.”

Så höjde han ansiktet och spärrade upp ögonlocken så att de tomma vita ögonen tydligt framträdde. ”Men än finns det hopp”, utbrast han. ”Omvälvningens tid närmar sig.”

Han fortsatte att sjunga för sig själv ett tag och tryckte sedan sin handflata mot den lilla elden, utan att bekommas av vare sig det fräsande ljudet när elden släcktes eller den lukt av bränt kött som därefter uppsteg. Helt mörkt blev det dock inte ty i de skimrande stenarna ovanför dem tycktes ännu en del av eldens sken dröja sig kvar. Så började han tala, nu i vanlig samtalston.

”Minn har rätt”, sade han. ”Rivandur är lika kraflös som sin bräckliga kropp. Men också Ale har rätt. Det finns krafter i Rivandurs kropp, dock inte de bedrägliga ekon som fåfånga människor söker fånga och göra till sina egna krafter.”

Här tyckte Ale att han hejdade sig och spände de oseende ögonen i Minn men ögonblicket passerade snabbt.

”Nej, det är Cindars rena och oförvanskade ord som jag sjunger åter. Längre har han varit borta från vår ö men ännu dröjer sig hans röst kvar i hans skapelse. I vindens ljud och i vattnets porlande kan de som förstår dem ännu lyssna till de ord som tyglade naturens krafter och upprepa dem för att avvärja fara. Än har Cindars ord kraft att fördriva människornas fiender, om blott för en kort stund.”

Inte ens omnämmandet av deras namn tycktes imponera på Minn men nu började hennes nyfikenhet göra sig gällande.

”Det var alltså Cindas luft som angrep oss”, sade hon. ”På samma sätt som sten och vatten angripit oss tidigare.”

Rivandur nickade.

”Ni har redan hört historien av kung Ravlaug. I Cindas lyckliga barndom tyglade Cindar vår ös mäktiga krafter och vi var herrar över djuren. Men utan Cindar är vi maktlösa och djuren tjänar nu Cinda i stället. Förvisso lyssnar de ännu till Cindars ord men svagare blir ekona och starkare blir Cindas krafter ju mer tiden lider. Den starkaste av dem alla, vars namn inte får nämnas, har ni redan mött, och hennes styrka har snart vuxit sig så stor att inte Cindar själv rår på henne.”

”Men kan inte Nida... jag menar, kan isdraken verkligen inte dödas på något sätt?” inföll Ale. ”Elddraken kunde ju dödas.”

”Eldar må släckas men kölden kan man aldrig undkomma, allerstädes är den närvarande och även om man utestänger kölden så dröjer den sig kvar där ute och bidar sin tid.”

Sejdarens ansikte sprack plötsligt upp i ett tandlöst, obehagligt leende och han blottade sin handflata för dem. Ett ilsket brännsår lyste i den och tycktes betrakta dem likt ett rött öga.

”Är ni ens säkra på att inte glöden ännu pyr och elden snart åter flammar upp?” skrockade han olycksbådande. Ale blev med ens blek och sade inte mer. ”Nå, säg mig nu varför ni är här”, fortsatte Rivandur med sin vanliga stämma igen.

Ale harklade sig och inledde samma redogörelse som Cindas andras mäktiga män redan fått höra. Men han hade knappt hunnit börja förrän sejdaren suckande avbröt honom.

”Varför berättar du för Rivandur det Rivandur redan vet? I sjuhundra år har Cindars ord om omvälvningens tid ljudit i Cinda. Rivandur vet att Cindars barn kommer att återförenas. Rivandur vet att omvälvningens tid är nära förestående. Rivandur frågade därför inte vad Hova och Mark gör här, Rivandur frågade vad Ale och Minn gör här.”

”Jag... jag tror inte att jag förstår frågan”, stammade Ale.

”Men jag tror att jag gör det”, inföll Minn. ”Minns du inte Cindars sista ord, den spådom som Cihvind läste upp för oss hemma i Serena. Hur gick den nu, i sekler sju är Cindarell vårt trygga hem...”

”Men dolda i djupen onskans makter vaknar”, fortsatte Rivandur. ”De två sönerna saknar då de andra fem men ingen av sönerna sin fader saknar. Så löd Cindars sista ord och jag finner tröst i att de inte helt fallit i glömska bortom haven.”

”Ja men det är ju därför vi har kommit”, sade Ale. ”För att finna de andra fem folken.”

Rivandur brast ut i ett kraxande skratt, ett skratt som avbröts lika plötsligt som det börjat.

”Arma människor!” dånade han. ”Ni tror alltså att ni kan råda över det öde som Cindar själv beslutade om långt innan ni var födda!”

Både Ale och Minn försökte komma med invändningar men sejdaren hade nu upparbetat en lidelsefull stämning och fortsatte utan att lyssna till dem.

”Med sju seklers mellanrum återvänder Cindar till oss. Den första gången framträdde Han, den andra gången besegrade Han De Gamla Gudarna, den tredje gången skapade Han vår värld, den fjärde gången skapade Han människorna och den femte gången skapade Han vårt förlovade land. Men när Han kom den sjätte gången satte vi oss upp mot honom och det är roten till vår splittring och våra olyckor idag. Först med Cindars sjunde återkomst kommer allt att ställas till rätta och Hans barn återförenas i hans fulländade skapelse, i det förlovade landet Cindarell.”

Den gamle mannen tystnade och slöt ögonen. Av hans fromma leende att döma såg han redan sitt folk ljusa framtid framför sig.

”Det var i midvinternattens mörkaste timme som det hände”, fortsatte han viskande, som om han var rädd för att någon annan skulle höra dem. ”Den kom från havet. Den kom i stormens skepnad, till en början inte starkare än vanliga stormar, men det växte sig allt starkare och allt mäktigare. Människor hukade i sina bräckliga boningar och själva drakarna gnällde och gnydde i sina hålor. Alla visste vem det var som kom till Cinda men människorna förstod inte innebörden därav, vana som de var vid dessa besök. För drakarna däremot var detta något nytt, något som förebådade deras slut. Det var Döden som kom till Cinda. Det var Döden som kom, inte till människorna den här gången utan till drakarna. Och i Dödens spår väntar människornas nya liv i Cindarell.”

Den här gången var det Ale som inte lät sig imponeras. Medan Minn satt kvar och tankfullt lät de profetiska orden sjunka in så reste han sig ilsket upp.

”Vi är från Cindarell!” utbrast han. ”Vi har kommit för att uppfylla Cindars vilja och föra er dit!”

Men hans tappra ord möttes blott av Rivandurs kraxande skratt igen.

”För liten är du för så stora ord. Är det Cindar som namngivit ert land? Är det Cindar som sänt er över havet? Är det Cindar som vill se sitt folk i ert land? Eller är det ni själva som anser er förmer än Cindar, som tror er kunna uttolka Cindars vilja och som än en gång sätter er upp mot Cindar?”

De första orden hade hånfullt skrattats fram men därefter hade sejdaren snabbt blivit allvarlig igen och när hans tirad avslutats stod också han upp och med ett darrande finger pekade han anklagande mot Ale och Minn. Men Ale hade också arbetat upp ett raseri och visade stolt upp sitt svärd för den gamle mannen.

”Detta är Tölding!” sade han. ”Jag fällde Nideld med Tölding och med Tölding kommer jag att fälla Nidafrost med.”

Hans tappra ord gjorde dock inte intryck på Rivandur och trots att denne måste ha känt svärdets vinddrag så ryggade han inte tillbaka. I stället satte sig sejdaren ned igen och fortsatte att tala, nu med en stilla och melankolisk stämma.

”Du säger att du fällde elddraken men i samma andetag säger du att det var Tölding som fällde elddraken”, sade han

och skakade på huvudet. ”Du söker således ta äran från det svärd som du inte ens äger rätt att bära.”

Orden trängde rakt in i Ales hjärta. Insikten om att han bar folkhjälten Seren den stores svärd blandades med minnena av hur Legim skänkt honom svärdet med varningen att det skulle bringa honom både ära och vanära. Hade den gamle krigaren förutsett just detta, att svärdets sanna natur en dag skulle avslöjas och bringa sin falske bärare en sådan nesa? Skamset satte han sig också ned.

”Du är ung”, fortsatte Rivandur med en plötsligt mild röst. ”Du vet ännu inte mycket om världen och Cindar kommer att förlåta dig ditt högmod. Ett vill jag dock råda dig. Jag vet inte varför Cindar valde att lämna Tölding i en ung pojkes hand. Kanske anade han i sin vishet att människorna sålunda lättare skulle förstå hans storhet än om en stor krigare fällt elddraken. Vet dock detta att inte ens Tölding rår på isdraken. Tölding är sprungen ur den eld som bröt fram ur jordens inre, den eld som hotade att förgöra hela Cinda när Cindar lämnade oss, men till och med denna obevekliga eld tvingades tillbaka av isdrakens ankomst och själva elddraken underkastade sig henne. Det är inte Tölding som ska döda isdraken, det är Cindar själv och det är honom vi väntar på, ingen annan.”

Tystnaden lade sig åter i grottan. Ale kände sig tömd på all styrka och förmådde inte bryta den så det blev i stället Minn som försiktigt tog till orda.

”Det är sant att vi inte känner Cindars vilja” sade hon. ”Men vi har följt våra hjärtan och våra hjärtan har fört oss

hit, vare sig det är Cindars vilja eller inte. Vi vill hjälpa er så gott vi kan men vi behöver också er hjälp för att förstå hur vi kan hjälpa er. Vi har nu sökt upp dig för råd så vad råder du oss till?”

Rivandur vände sig mot Minn. De oseende ögonen tycktes fixera henne länge och väl men ansiktet avslöjade inget av sejdarens tankar.

”Jag vet inte”, svarade han till slut. ”Detta är stora ting som angår icke allena alla Cindars barn utan också alla våra efterkommande. Detta kan inte Rivandur själv råda om, nej detta måste alla Cindas män och kvinnor dryfta. Tillsammans måste vi uttolka Cindars vilja så att vi denna gång handlar i enlighet med den. Ni kom för att kalla oss till tings och till tings måste vi gå.

”Då kommer alltså du och hövding Ringvar också till tings!” utbrast Ale lättat.

Rivandur höjde avvärijande en hand.

”Till tings kommer vi men mer än så kan jag icke lova. Lämna mig nu. Jag ämnar söka upp Cindar, lyssna till hans ord och begrunda hans vilja.”

”Men hur kommer vi till tingsplatsen härifrån?” försökte Ale fråga men förgäves. Rivandur hade redan slutit ögonen och sänkt huvudet mot bröstet och i stället för att svara lät han främmande toner ljuda fritt ur munnen.

Ale och Minn satt tveksamma kvar ett tag men Rivandur tycktes inte längre bry sig om deras närvaro och efter att ha

utbytt blickar med varandra så smög de sig ut och lämnade Cindas sejdare att söka Cindar på sitt eget sätt.

När de kom ut ur grottan möttes de av ett bländande ljusken som tvingade dem att kisa. Det hade hunnit skymma när de följt den mystiske Rivandur in men nu höjde sig solen åter över eldberget i öster och lyste likt en fackla på dess topp. Hade de tillbringat hela natten i grottan? Han kände sig ju inte ens trött.

Ale välkomnade den friska luften och tog in den i djupa undantag. Den förr så rytande vinden hade tystnat och dalgången vilade i en närmast överklig frid. Hur överkliga tedde sig inte fåglarnas skrämmande angrepp och sejdarens olycksbådande tal denna vackra morgon?

Hans blick sökte vidare längs dalgången, mot den grönskande högslätt de skymtat föregående dag. En lätt bris lyfte undan morgonens dimslöjor och slätten framträdde åter inför hans ögon, betydligt närmare än han mindes. Det var en vidsträckt äng täckt av friskt gräs och prunkande blommor som inte tycktes bry sig om att sommaren snart var förbi.

På ömse sidor om slätten ruvade förvisso Nidelds nu tysta berg och Nidafrosts alltjämt gnistrande jökul men inte ens dessa hotfulla skepnader förmådde förta den känsla av hopp som Ale kände inför denna syn. Detta, kände han instinktivt, kunde inte vara något annat än folkens urgamla samlingsplats, detta måste vara Cinda ting.

Som för att bekräfta hans känsla klev nu grupper av människor in på ängen. Bland männen från väster igenkände han

hövding Ravn och den rakryggade mannen som anförde gruppen från söder kunde inte vara någon annan än hövding Rial. Störst var dock hirden från öster och i täten för denna gick kungen och drottningen av Cinda, Ravlaug och Rynja. Alla Cindas stormän gick till tings och de gjorde det, insåg Ale med svällande stolthet, för att de hörsammat hans kallelse.

De tre grupperna styrde alla stegen mot ängens mitt. Från eldberget drog sig en lång skugga in över ängen men trots att den nu sträckte sig som längst så nådde den inte ända fram till deras mål. Här, upplyst av morgonsolen, reste sig ett ensamt litet träd ur myllan. Det tycktes obekymrat om de omgivande och överhängande farorna, ja till och med trotsa dem där det sträckte sina smala grenar mot den öppna himlen.

Detta träd var alltså det av kung Ravlaug omtalade Cindasil, Cindas enda kvarvarande träd kring vilket kungen och hövdingarna lovat att samlas för att lyssna till Cindas ord. Efter det skulle deras uppdrag vara slutfört och de skulle äntligen få lämna denna ö.

För första gången sedan deras fartygs fruktansvärda undergång så vågade Ale tro på att deras till synes hopplösa uppdrag skulle krönas med framgång. De skulle återvända hem, uppfylla profetian och rädda Cindarell. Deras dåd skulle besjungas av kommande generationer så länge landet fanns kvar. Hans stolthet kände nu inga gränser längre. Han, den föräldralöse och obemärkte Ale, skulle komma hem som Cindarells hjälte.

Han vände sig mot Minn för att se om samma känslor gripit också henne. Till sin förvåning såg han dock bara oro i hennes ansikte.

”Vad är det?” frågade han.

”Jag tyckte jag såg någon på andra sidan”, sade hon. ”Någon som jag sett förut.”

”Vem då?”

Minn tycktes först vilja säga något men skakade sedan på huvudet.

”Nej, jag måste ha tagit fel”, sade hon. ”Morgondimman måste ha spelat mig ett spratt. Kom, låt oss fortsätta.”

Ale lät det hela bero och Minn tog heller inte upp saken igen. Vid ett tillfälle hörde han dock henne mumla för sig själv.

”Han visste att vi skulle komma”, föll hennes grubblande ord.

13. Cinda ting

”Cindar gav varje man och varje kvinna en röst på det att på det att var och en må tala för sig själv.”

Gammalt visdomsord bland Rivas folk

Stämningen var tryckt i Ales och Minns tält. Cinda ting var nu inne på den sjunde dagen men ännu hade de inte fått lägga fram sitt ärende. I stället hade dagarna fyllts av till synes meningslösa diskussioner. Gårdagen hade avslutats med en lång utläggning där en bybo hade redogjort för hur en granne får betat på hans mark och vilken ersättning han var berättigad till. Att såväl fåren som marken var drakarnas egendom tycktes ingen fästa någon vikt vid.

Till en början hade Ale protesterat men fått till svar av kung Ravlaug att var och en ägde rätt att få sin sak prövad av tinget och att det fanns många ärenden som lagts fram före deras. Stormän hade därför tvingats gå i svarsmaal mot bönder, fäder hade fått utstå klagomål från sina söner och inte ens kungen själv hade undgått klander. Hela spektaklet hade

ägt rum inför alla de församlades ögon och öron och med högljudda röster och vilda gester hade dessa uttryckt sin uppfattning om parternas sak. Förvisso hade äldre, vitskägga män stundtals tillfrågats om vad traditionen sade om särskilt komplicerade spörsmål och det var alltid Ravlaug själv som förkunnade den slutliga domen. Det rådde dock ingen tvekan om att det var menighetens uppfattning som avgjorde varje ärende och att Cindas konung bara var deras talesman.

Ale hade till slut tröttnat på detta pöbelstyre som var så olik allt de var vana vid från Cindarell och satt mest och tjuvade för sig själv. Den entusiasm med vilken han hade trätt in i tinget, hälsat kung Ravlaug och drottning Rynja och presenterat sig inför församlingen hade hastigt falnat. Hans enda tröst var att han ännu ett tag fått behålla sitt svärd. Prins Ravgurd hade ännu inte anlänt till tinget och varken kungen eller drottningen visste någonting om hans förehavanden.

Minn däremot hade efter ett tag börjat förundras över vad hon såg. Också hon hade först bara sett en sorgligt förlegad kraftmätning som mer påminde om djurs instinktiva kamp

för sig själva än förnuftiga människors försök till samarbete, låt vara att kampen fördes med ord i stället för vapen. Men ju mer hon hade betraktat det hela, desto mer hade hon börjat se genom dess bullriga yttre och förstå mer av vad som faktiskt försiggick på tinget.

De ärenden som behandlades föreföll visserligen oväsentliga för dem som lyssnade till dem men för den som lade fram det var det viktigt och detta respekterades av de församlade. Det var heller inte så att det var de mest högljudda som vann bifall, snarare tvärtom. Efter varje yrkande drog sig åhörarna tillbaka och diskuterade i grupper där varje ord som fällt vägs och värderades, oberoende av den yrkandes börd eller relationer. De domar som sedan avkunnades respekterades också av båda parter och män som trätt in på tinget som fiender en morgon kunde sedan förenas över en bägare på kvällen. Också detta var olikt Cindarell.

Andra saker var dock alltför lika Cindarell. Av dem som talade vid tinget var inga kvinnor och trälar ägde inte ens rätt att lyssna. De gränser som upphörde när varje dags ting började återuppstod vid tingets slut då deltagarna återgick till de sina. Och lika öppna som diskussionerna var under tinget, lika dolda var de som sedan fortsatte när skymningsdunklet föll då pakter slöts och strategier drogs upp för kommande dag.

Just detta var något som hade gnagt inom Minn allt sedan de kommit till Cinda ting. Hon hade inte berättat för Ale att den man hon trott sig se utanför Rivandurs grotta hade varit densamme som den som anfallit dem vid de heta källorna. Ale hade tillräckligt att tänka på inför deras framträdande på

tinget och hon ville inte låta sin oro spilla över på honom. Dessutom kunde hon ha sett fel, hon hade trots allt inte sett till honom. Å andra sidan hade hon inte sett till den gamle sejdaren heller och hon kunde inte befria sig från tanken att dessa två satt och konspirerade mot dem i detta nu. Varför den okände mannen närde ett sådant hat mot dem kunde hon dock inte förstå.

Hennes funderingar avbröts av att tältduken veks undan och Rivas kung och drottning trädde in. Ale kom snabbt upp på fötter och hälsade dem hövligt. Hans sinnesstämning må ha fallit men vördnaden för kungaparet var ännu densamma.

”Ert ärende kommer att öppna dagens ting”, förkunnade kung Ravlaug. Trots den stora nyheten var han lika korthuggen som vanligt.

”Men jag trodde att vi skulle få vänta flera dagar till”, sade Ale förvånad.

”Gårdagens ärende har lösts genom förlikning”, svarade kungen. ”Och dagens ärende visade sig icke vara vederbörligen äskat. Är du redo att lägga fram ert ärende? Är du redo att läsa upp Cindars ord? Är du redo att yrka på att vi lämnar Cinda?”

Minn kunde inte låta bli att sucka när hon såg hur förvirrad Ale blev. Hur ofta hade han inte klagat på att han tvingats vänta. Nu när stunden äntligen var kommen så hade han inte förberett sig på den alls.

”Vi... vi har ju redan berättat för folket om varför vi är här”, stammade han. ”Ska vi berätta samma sak igen?”

”Ni har berättat för folket men inte för tinget”, löd svaret och Ale såg ut som om han inte förstod skillnaden. ”Dessutom måste Cindar också komma till tals och hans ord läsas upp för tinget.”

”Men kommer de att lyssna på mig? Är det inte bättre om Rivas konung läser upp Cindars ord för folket? Jag menar, för tinget?”

”Du har genomfarit Cinda och med dina dåd vunnit er rätt att tala vid tinget. Dina ord väger lika tungt som mina.”

”Men...”, invände Ale och kunde nu inte låta bli att rodna. ”Jag är inte så bra på att läsa. Kan inte du göra det?”

Nu var det kung Ravlaugs tur att tappa fattningen. I hans ansikte hann både förnärmelse och indignation passera innan drottning Rynja trädde emellan.

”Rivas kung kunde ha gjort det”, sade hon, ”om icke våra skrifter vandrat olika vägar. Våra ord må vara lika men vi ristar ännu våra fädernas runor och nyttjar inte era främmande tecken.”

Minn undrade om kungens reaktion berodde på att han inte ens kunde läsa runor men höll det för klokast att inte säga något.

”Illavarslande är det”, mumlade Ravlaug, ”om Cindars ord nåtts oss i en form som icke kan uppläsas på tinget.”

”Men Minn då?” utbrast Ale. ”Hon har ju skrivit ned flera av dem. Hon kan läsa upp Cindars ord.”

”Ska Cindars ord nå oss genom en kvinna?” utbrast kungen.

”Varför inte?” protesterade Minn med sådan kraft att Ale kände sig tvingad att söka hålla tillbaka henne. Det var dock förgäves. ”Har du inte själv sagt att var och en äger rätt att tala vid tinget?” fortsatte hon. ”Jag följde med Ale till Cinda. Vi delade Cindas faror tillsammans. Jag har lika stor rätt som honom att tala.”

”Förvisso”, medgav Ravlaug, ”men aldrig förr har väl en kvinna talat vid Cinda ting.”

”Aldrig förr har heller Cindars ord lästs upp vid Cinda ting”, insköt Rynja. ”Du känner vår lag lika väl som jag, vid tinget är det ordet som ska vägas och inget annat.”

”Det är också sant, men kommer folket att se bortom budbäraren och höra budet?”

”Helt visst hade Cindar ett syfte då han sände en kvinna att framföra hans ord. Kanske ligger också däri ett budskap?”

Ravlaug tittade uppgivet från den ene till den andre. Såväl i Minns som i sin hustrus ansikte såg han bara en fast bestämdhet.

”Mot kvinnor och berg kämpar mannen förgäves”, suckade Ravlaug. ”Må då ödet ha sin gång.”

Så kom det sig alltså att Minn fick träda fram på Cinda ting och ensam möta de många bistra blickarna från öns invånare. Vad tänkte de när de såg henne? Deras sedvanligt ut-

tryckslösa ansikten sade ingenting och ingen bröt heller tingsets tystnad. Hennes var ordet, hade drottning Rynja sagt henne, och ordet skulle förbli hennes tills hon talat klart eller tills solen gick ned framför henne. Så löd Cinda tings urgamla lag. Men skulle de lyssna?

Minn hade aldrig haft svårt att finna ord när så behövdes. Kvicka svar och dräpande avsnäsningar hade alltid funnit vägen till hennes tunga. Men aldrig förr hade hon talat till så många på en gång. Hur skulle hon kunna fånga och hålla kvar deras intresse? Hon hade varken prästers mäktiga stämmor eller lekares yviga gester, blott sin egen röst. Aldrig förr hade hon väl känt sig så svag.

Men så fångade hennes blick vänskapliga ansikten i den buttra massan. Där var drottning Rynjas stolta och självsäkra anlete. Hon utstrålade en styrka långt bortom sin bräckliga lekamen. Och där var också den frigivna trälinnan Liv, vars ansikte uttryckte både tacksamhet och hopp. Inte kunde hon väl svika dem båda? Blicken passerade också kung Ravlaug och de tre hövdingarna, alla allvarliga men uppmärksamma. De tänkte åtminstone lyssna. Men längst stannade blicken på Ale. Hon hade förpassat honom bort från scenen, som så många gånger förr. Ändå betraktade han henne med en tillgivenhet som fyllde henne med värme och fick kraften att än en gång välla fram inom henne. Alla hennes tvivel var nu som bortblåsta och med nyvunnet mod fattade hon tag i det första av Cihrinds många pergament. Hon var redo att framföra Cindars ord.

Minn hann dock inte öppna munnen förrän en skugga föll över henne. Skuggan var så stor att den lade hela tingsplatsen i mörker och till sin fasa såg hon att den liknade ett bevingat kreatur. Förskräckt vände hon sig om, beredd på det värsta. Hade Nideld återvänt till sitt berg? Beredde han sig på att flyga ned mot dem och spy ut sin förgörande eld så som han gjort mot deras skepp? Skulle hennes krafter och Ales svärd kunna stå emot honom ännu en gång?

Men så såg hon att ingen annan på tinget reagerade på skuggans närvaro. När hon tittade upp mot eldberget så såg hon heller ingenting annat än den uppåtstigande morgonsole, omgiven av flyende morgondis som möjligen kunde ha givit upphov till skuggan. Hade hon bara inbillat sig? Nej, i ögonvrån skymtade hon hur Ale hade fört handen till svärdsfästet så han hade också känt något.

All kraft rann omedelbart ur henne, likt sanden ur ett sprucket timglas. Det var en varning. Cihrinds varnande ord återvände än en gång till henne. Hon kunde inte riskera deras uppdrag genom att använda sina krafter, inte så här nära onskans hjärta. Hon vände sig åter västerut, rädd för att se Nidafrosts skepnad uppenbara sig på glaciären, men blev nästan ännu räddare för det hon såg.

Folkmassan hade delat på sig, likt havet vid tidvattnet, och till och med kungaparet hade klivit åt varsitt håll. Mellan dem satt nu en aldrig och luggsliten man som hon kände alltför väl. Hade han känt att tiden var kommen för Cindars ord? Eller hade han känt hur Minns krafter kommit i rörelse? De blindas ögon som nu fixerade henne tycktes antyda det sist-

nämnda och de sista av hennes krafter lämnade henne nu. Sejdaren Rivandur hade slutligen trätt in på Cinda ting och väntade nu på att få höra Cindars ord.

Minn tog ett djupt andetag. Hon kunde inte längre förlita sig på sina krafter, bara på sig själv och sina egna ord. Men så kom också Cihrinds sista ord till henne. Han hade gått ensam för att möta sitt öde. Inte ens Cindar hade följt med honom. Men Minn var inte ensam. Orden var inte hennes utan Cindars och i sju långa sekler hade de väntat på just denna stund. Trygg i den förvissningen började hon så att läsa.

Orden kändes till en början små och svaga på hennes tunga men när de lämnade kroppen var det som om de växte i styrka. Minn kände snarare än hörde hur de nådde ut också till dem som stod längst bort och kände snarare än såg hur också de mest orubbliga tycktes fångas av dem. Då hade orden för länge sedan upphört att vara Minns, då hade de åter blivit Cindars ord och det var Cindar som nu talade till dem genom henne.

Cindar berättade om hur han skapat Cinda åt sina barn och sedan skapat barnen själva att uppfylla ön. Vidare berättade han hur han skapat djur och växter, andra människor och till och med andra gudar men hur hans första skapelser förblev närmast hans hjärta, förblev hans barn. En del av detta hade rivanerna hört tidigare och de nickade då igenkännande, annat hörde de för första gången och lyssnade då särskilt uppmärksamt. Efteråt skulle Ale fråga var Minn hade hört några av berättelserna, ty han hade själv inte hört dem, men Minn kunde då inte svara. Nej, hon kunde inte ens min-

nas att hon läst upp dem men skyndat sig att nedteckna dem utifrån Ales återberättande.

Nu övergick Cindar till att likt en fader ge sina barn råd. Liknelsen om trädet förtalte hur folken förgrenat sig och blommat ut men aldrig upphört att tillhöra samma rot medan liknelsen om vandringen uppmuntrade dem att mellan deras gemensamma början och slut välja sina egna vägar. Han berättade om hur de skulle använda sina sinnen till att förnimma världen men sina hjärtan för att förstå den och välja rätt. Vidare manade han dem att genom tro, mod och offer finna balans i sina liv och varnade dem för att sätta sig upp mot honom eller söka undfly sitt öde. Här var det många av de lyssnande som skruvade på sig men ingen avbröt.

Cindar fortsatte med att ge dem råd om hur de likt bröder och systrar skulle leva tillsammans. Han predikade framåtblickande och tålmod, öppna sinnen och egna val, ömsesidig respekt och tillit till sig själv. Men vilken väg de än valde så väntade han alltid på dem vid dess slut.

Så långt hade Cindar visat sin milda sida men nu blev talet allvarligare. Det som nu följde var den berättelse som kung Ravlaug själv berättat för dem och som varje rivan var smärtsamt medveten om, berättelsen om hur de satte sig upp mot Cindar, hur de drev honom bort från Cinda och hur sedan ofärd kom över dem. Men också i det djupaste mörker fanns det ljus och ljusbringarna skulle komma till de modiga, trogna och uppoffrande som fortsatte på Cindars väg. Detta var något som rivanerna inte hört tidigare men Minn kände hur de tog till sig orden och bevarade dem i sina tappra hjärtan.

Efter detta lämnade Cindar rivanerna för att berätta om deras bröder och systrar. De vackra skildringarna av det förlovade landet Cindarell och den hårda kampen för att vinna det grep åhörarna och de lyssnade med spänning och andakt till hjälteberättelserna om hur Seren besegrat Cindars fiender och hur Hovas och Marks folk spridit sig över landet. Dock sörjde Cindar över att dessa folk sedan vände sig från varandra och stundtals också mot varandra.

Minn ville nu berätta om de andra folkens öden men dessa hade inte nedtecknats av Cihvind och några ord kom inte heller för henne. I stället förkunnade Cindar sina dystra profetior om hoten mot Cindarell, om den dunkla ondskan från en annan värld och om de sju seklernas väntan på Cindars återkomst och ödets fullbordan. Det långa talet avslutades så med Cindars spådom, dessa Cindars sista ord som sänt dem över havet i hopp om att finna Cindarells frälsare och som också Rivandur känt till men heller inte lyckats tolka.

När den sista strofen om hur fadern skulle återvända till barnen i nöd klingat ut kände Minn att det återstod lite till att berätta men inte heller den här gången kom orden för henne. I stället lade sig en tung tystnad över tingsplatsen.

För första gången sedan Minn börjat läsa Cindars ord tittade hon upp. Skuggorna hade åter blivit långa men det var inte längre gryningsskuggor utan skymningsskuggor. Runt omkring henne stod ännu Cindas sista folk. Tusentals ögonpar var riktade mot henne men blickarna var vända inåt. Var och en begrundade de ord som talats och ingen vågade bryta den ödesmättade tystnaden.

Till slut så reste sig dock Rivandur. Hans oseende ögon gick först till Minn, sedan runt de församlade och slutligen uppåt, mot Nidelds berg, Nidafrosts glaciär och den nedåtgående solen. Så vände han sig åter mot Minn.

”Måhända”, var det enda han sade innan han vände sig om och med långsamma men bestämda steg lämnade tingsplatsen.

Den gamle sejdarens lakoniska yttrande bröt förtrollningen och under högljutt sorl bröt folket upp från tinget. I mindre grupper dryftades sålunda såväl Cindars som Rivandurs ord och lika många åhörare som det hade funnits, lika många tolkningar lades fram. Minn uppfattade hur Ale sökte tränga sig fram till henne men hon gick honom inte till mötes. I stället följde hon efter Rivandur. Hon tänkte inte nöja sig med hans enda dunkla ord, nej hon ville veta huruvida han trodde på Cindars ord eller inte.

Det var lätt att se vilken väg han tagit ty folk hade dragit sig undan när han skridit fram och dröjt med att åter sluta leden. Om det var av vörndnad eller av fruktan kunde Minn inte säga. Till slut hade hon lämnat folkmassan bakom sig och kommit ut på en öppen plats där ett dussin tält bildade en fyrkant. Av Rivandur syntes dock ingenting till.

Men plötsligt fick Minn se en annan bekant person. Hon hann bara se hans rygg innan han försvann in i det största och finaste tältet men de båda tjocka blonda flätorna på ryggen var alltför väl bekanta. Kunde det vara samme man som hon trott sig se utanför Rivandurs grotta, samme man som anfallit dem vid de heta källorna och jagat dem mot

Nidafrosts glaciär? Minn tvekade ett ögonblick men tog sedan mod till sig. På tinget var de säkra. Hon måste förvissa sig om att det var samme man och ställa honom till svars. Med bestämda steg gick hon fram till tältet och skulle just till att lyfta tältduken då en hand plötsligt grep tag i hennes och drog tillbaka henne. När hon vände sig om fann hon sig stirra in i Rivandurs tomma vita ögon.

”Jungfru Minnea tycks inte veta att det är farligt att se för mycket”, väste han.

”Hellre det än att inte se sanningen”, fräste Minn tillbaka. ”Släpp mig!”

”Försök inte tillrättavisa Rivandur. Rivandur vars ögon svetts av elddrakens hetta. Rivandur vars känsel dövats av isdrakens kyla. Men än har Rivandur öron att höra Cindars tal bortom budbärarens bedrägliga yttre.”

Hans ord fick Minn att helt komma av sig. Kände han till hennes krafter? Trodde han att hon använt dem för att förvilja folket på tinget? Men innan hon hann tänka ut ett svar vände sig sejdaren plötsligt om.

”Det är lättare att dra ett svärd än att låta det återvända till sin skida”, yttrade han lakoniskt. ”I synnerhet om svärdet inte är ens eget.”

Minn följde hans oseende ögon och såg hur Ale skyndade fram mot dem med svärdet halvt utdraget ur sin skida. Också han kom av sig av sejdarens ord och lät svärdet återgå till hans sida. I stället vände han ett oroligt ansikte mot Minn.

”Hur är det med dig?” frågade han.

”Jag ville bara se vem som gick in i tältet”, skyndade sig Minn att säga.

”Är det så?” frågade Rivandur hånfullt. ”Nåväl, se då och berätta sedan för Rivandur vad du ser som inte Rivandur ser.

Med de orden lyfte han demonstrativt tältduken så att Minn kom åt att se in i dess dunkla inre. Tältet var tomt. Vem som än hade gått in i det så fanns han inte längre kvar.

”Vem letar du efter?” frågade Ale, som nu hunnit fram till henne.

”Ingen”, morrade Minn och vände sig åter till Rivandur. ”Jag hade kanske fel nu men orden jag sa på tinget är inte mina, de är verkligen Cindars.”

”Det är tingets sak att avgöra.”

”Men vad tror du själv då? Du som säger dig ha hört Cindars tal? Är dessa Cindars ord?”

”Den frågan har Rivandur redan besvarat”, svarade sejdaren kallt och vände dem sedan ryggen.

14. Cindrasil

”När ett träd väl slagit rot stannar det kvar där.”

Gammalt cindariskt ordspråk

De återvände till tingsplatsen under tystnad. Vad som än hade försiggått mellan Minn och Rivandur så ville hon inte prata om det och Ale visste bättre än att tvinga henne därtill.

Tingsplatsen var nu tömd på folk och den kalla skuggan från Nidafrosts glaciär kröp långsamt närmare. Snart skulle människornas samlingsplats åter försänkas i mörker och tystnad. Men än var det inte helt tomt. Vid det lilla trädet, det i helgd hållna Cindrasil, dröjde sig en kvinna kvar för att syna den smala stammen och de veka grenarna. Hon hade ryggen vänd mot dem men Ale hade ändå inga problem att igenkänna den rakryggade drottningen av Cinda.

Ale hade till en början inte blivit särskilt imponerad av Cindrasil. Han hade väntat sig ett mäktigt träd, fast rotat i jorden och med en kraftig stam som sträckte sig högt upp mot

himlen där tunga och lövrika grenar spred ut sig i alla riktningar. Men detta träd var inte mycket större än Ale själv och inte ett enda av dess sju bräckliga grenar bar några blad. Cindas folk däremot var av en annan uppfattning. Var och en av tingets många församlade hade hälsat trädet så som man hälsar en vördad släkting eller vän och var och en av talarna hade vinnlagt sig om att inte låta sin skugga falla över det. Att också drottning Rynja nu visade det vörndnad borde således inte förvåna honom men varför denna sena timme och varför ensam?

”Kom närmare för all del”, sade hon utan att vända sig om. ”Cindrasil kan behöva också ert sällskap denna kväll.”

De ställde sig på andra sidan trädet så att hon kom åt att se deras ansikten.

”Ni har talat med Rivandur”, sade drottningen lugnt.

De nickade utan att fråga hur hon kunde veta det.

”Fäst inte för stor vikt vid hans ord”, fortsatte hon stilla. ”Han begrundar Cindars ord lika mycket som oss andra. Också han söker järtecken som kan hjälpa honom att uttyda

Cindars vilja. Men han vet lika lite som vi och det är han inte van vid. Att inte veta tycker han inte om.”

”Men andra lyssnar på honom”, invände Ale oroligt.
”Tänk om han talar mot att lämna Cinda. Kommer folk då inte att lyssna mer på honom än på kungen?”

Rynja skakade på huvudet.

”Förvisso väger hans ord tungt på Cinda men på tinget väger det inte mer än andras. Minn och Rivandur har talat. Var och en som lyssnat kommer själv att begrunda de ord som sägs och tolka de tecken som ges.”

”Så om han och andra vill stanna kvar så kan de gott få göra det?”

Ales ord kom ut bittrare än han tänkt sig och han ångrade dem genast. Rynja fortsatte dock i samma lugna ton.

”Alla äger rätt till sin egen uppfattning”, sade hon. ”Men alla äger också plikt att följa tingets lag. Om tinget säger att Cinda ska överges så gör alla det. Men om tinget säger att vi ska förbli här så blir vi det också.”

Drottningens ord fick luften att gå ur Ale. Med ens kändes deras uppdrag än en gång hopplöst. Efter allt vad han och Minn gjort för dem så skulle de kanske ändå inte få dem med sig. Det kändes så orättvist!

”Söker du själv tecken?” frågade plötsligt Minn, som inte alls tycktes berörd av de ödesmättade orden.

”Det faller på drottningens lott att vårda Cindrasil”, svarade hon. ”Det sägs att så länge Cindars träd lever kommer ock-

så hans folk att frodas. Men Cindrasil har länge varit döende och jag söker tecken på nytt liv att tolka.”

”Är trädet mycket gammalt?”

”Det är mer än så, det är det första trädet Cindar skapade och han vilade själv i dess skugga efter sin möda. Såväl elddrakens bränder som isdrakens köldgrepp har Cindrasil motstått. Men med sju seklers mellanrum dör vårt heliga träd och med dess död kommer också olyckor över Cindars folk. Dock är det i de dödas aska som det livskraftigaste trädet slår rot och vi tror att dess skott kommer att slå rot på nytt där Cindars barn ska samlas.”

”Rivandur talade också om sju sekler”, inföll Ale, plötsligt intresserad. ”Sju sekler mellan Cindars återkomster.”

Rynja nickade.

”För fjortonhundra år sedan slog det rot på stranden, kanske för att visa oss vägen över havet. När Riva för sjuhundra år sedan valde att stanna kvar på Cinda ville Cindrasil bara växa på denna plats, så långt från havet man kan komma och i skuggan av våra olyckor. Några menar att det visar på vårt band till Cinda, andra att det påminner om vårt straff för vårt trots. Jag hoppas nu att Cindrasil vill tala till mig och att jag kommer att förstå henne. Men Cindrasil förblir tyst.”

”Cindrasil förblir inte bara tyst utan också stilla”, hördes en röst bakom dem. Den tillhörde Rivandur. Hade den dystre förkunnaren följt efter dem och åhört hela dess samtal? ”Intet har det heliga trädet gjort för Riva.”

Drottningen vände sig mot honom med blixtrande ögon.

”Utan Cindrasil hade varken du eller jag kunnat stå här och det vet du mycket väl, din olyckskorp”, replikerade hon. ”Utan Cindrasil hade hela Cinda varit prisgivet åt drakar-na.”

Rivandur låtsades se sig om med ett föraktfullt ansiktsuttryck.

”Långt sträcker sig inte Cindrasils grenar, stort är inte hennes rike. Bortom vårt heliga träd rör sig ännu drakarna fritt.”

”Gå din väg, Rivandur”, sade Rynja med ett trött tonfall och vände honom ryggen.

”Som min drottning befäller”, svarade Rivandur och bugade överdrivet djupt.

Rynja suckade tungt.

”Dagen är gammal och skuggorna långa. Även om isens härskarinna inte bryter tingsplatsens helgd så söker sig hennes kalla vindar om hit om natten. Låt oss därför söka skydd och samla kraft inför morgondagen. Än är tinget ungt.”

Drottning Rynja visste vad hon talade om. Tinget hade visserligen åhört Cindars ord men än återstod att ta ställning till dem och många var det som önskade yttra sig om dem. Först ut var den man som först tagit emot dem på Cinda, drottningens make Ravlaug.

Ale såg nervöst på när Cindas konung trädde fram inför tinget. Föregående kväll hade han inte velat ta emot besökare

utan ägnat sig åt att förbereda sitt tal. Tänk om han också tänkte tala emot dem?

De inledande orden gjorde inte mycket för att skingra Ales oro. Kungen omtalade i sakliga ordalag hur deras skepp anlant till Cinda, hur drakormen Nideld fällts av Seren den stores svärd Tölding och hur deras följeslagare Cihvind gett sitt liv till Nidafrost. Vidare berättade han vad som diskuterats dem emellan och hur beslutet att kalla till Cinda ting fattats, utan att utelämna något.

Ale förvånades av hur denne vanligtvis så ordkarge man nu talade så mycket och så länge. Visserligen var hans meningar fortfarande korta men varje ord var tungt och uttrycksfullt och varje paus han gjorde följdes av uppskattande mummel bland åhörarna. När talet var slut var det många runt Ale som menade att konungen hade uttryckt sig väl. Ale själv däremot hade fortfarande inte blivit klok på huruvida denne tagit deras parti eller inte.

En av de vitskägga åldermännen klev nu ut i ringen och tog till orda.

”Ravlaug har talat om nya tider”, förkunnade han myndigt. ”Vad säger tinget därom?”

Från delar av de församlade hördes nu högljudda bifall, främst bland kungens män, men från än fler hördes tvekande röster. Då reste sig Rivandur, som dittills hade suttit stilla på samma plats som föregående dag, och folket tystnade genast.

”Kung Ravlaug har sett Nidelds fall och däri läst nya tider”, sade han. Sejdaren hade, till skillnad från ålderman-

nen, inte utelämnat Ravlaugs titel men hans inlägg lät trots det, eller kanske just därför, mindre vördnadsfullt. ”Men Rivandur har sett detta långt tidigare ty allt ingår i Cindars plan och över ödet rör inte människorna. Minns Cindars avskedsord till oss att evig är blott den ondskan som tillåts sprida sig och slå rot. Drakarnas ondskan var aldrig ämnad att vara för evigt, det är människornas ondskan som måste bekämpas. Ingenting har således förändrats utan allt är som det alltid varit.”

Sejdarens svar fyllde Ale med harm. Hur kunde han med så få ord tala emot kungens många? Men bland de församlade var det många som nickade instämmande och efter dessa ord var det ingen på tinget som ansåg att något mer kunde sägas. Således slutade ännu en dag utan att enighet nåtts.

Vad kung Ravlaug själv ansåg om saken fick Ale inte veta ty han ägnade kvällen åt överläggningar med morgondagens talare, hövding Rial. Drottning Rynja bjöd dem dock att sitta vid hennes bord och vid måltiden kunde Ale inte låta bli att ta upp kungens nederlag.

”Varför vill Rivandur inte erkänna Cindars ord?” frågade han. ”Vill han inte lämna Cinda?”

”Än har han varken talat för eller mot”, svarade Rynja stilla. ”Bäst är att låta tinget ha sin gång.”

”Men hur kan han ostraffat få förolämpa kungen så?” frågade han. ”I Cindarell hade kungens ord varit lag.”

”Väger då svärdet tyngre än ordet?” replikerade Rynja och sneglade på Ales hand. Utan att tänka på det hade han fört

handen till svärdshjaltet. ”Hade det varit bättre att låta Tölding tysta Rivandur? Hur är då Cindarell bättre än Cinda?”

”Det var inte så jag menade”, sade Ale och skyndade sig att dra undan handen. ”Men vi hade följt kungen därför att vi litar på honom och följer honom på hans väg.”

”Precis som vi följer Cindar?” svarade drottningen och nickade eftertänksamt. ”Men det var när vi slutade följa Cindar som vi satte vår lit till kungar. Det var kungar som beslutade att slåss mot drakarna. När de sex andra kungarna sedan flydde så var det Rivas kung som ensam beslutade att stanna kvar. I över sex sekler har Rivas folk betalat priset för kungens lag.”

Rynja vände sig nu mot Ale och såg honom rakt i ögonen.

”Rivas kung levde länge att ångra sin lag. När döden till slut tillät honom att lämna Cinda så gav han kronan till sin son men ordet och lagen gav han till folket och svärdet till isdraken. Vad kungen en gång själv beslutade må folket därför idag själv besluta. Bäst är att låta tinget ha sin gång.”

Drottningens ord lämnade Ale svarslös. Inom sig undrade han dock om det inte var en stark ledare som folket bäst behövde. Ravlaug var kanske inte den ledaren trots allt men hans son Ravgurd skulle kunna vara det. Om han bara kunde komma till tinget någon gång och ta emot Seren den stores svärd ur Ales hand. Då skulle allt ordna sig till det bästa, det kände Ale på sig.

Följande dag ägde så hövding Rial ordet. Han visade sig vara lika värtalig som sin konung men i stället för att tala om stora hjältedåd så ägnade han sitt tal åt små ting och snarare än till stormännen så vände han sig till folket. Hans tal sträckte sig långt bak i tiden, till den tid då Cinda gav skördar och jaktbyte i överflöd och folket levde i lycka och välmåga. Mot denna ljusa bakgrund tedde sig svälten och umbärandena under Cindas förbannelse än mörkare. Men så kom den dag då ljuset återvände i skepnaden av den vita val som Minn lockat fram och åter gav folket föda och nytt hopp. I detta, menade Rial, fanns det ett tecken på en ny tid som såväl hög som låg kunde förstå.

Hövdingens tal rönste stor uppskattning och det rådde ingen tvekan om att många av de församlade tog till sig hans ord. För ett ögonblick så vågade Ale åter tro på framgång vid tinget. Men så reste sig än en gång Rivandur upp.

”Sannerligen måste Cindas folk svälta om de föredrar en vals återkomst framför Cindars återkomst”, inledde han sarkastiskt. ”Likväl så har svält gett vika för överflöd och tecken på en ny tid kan skönjas också av den blinde Rivandur”, fortsatte han på samma sätt.

Ale sneglade på kung Ravlaug som tycktes lika osäker han. Varåt skulle Rivandurs ord leda denna gång? Svaret kom direkt ty nu skärpte den gamle sejdaren tonfallet.

”Men, frågar Rivandur er som har ögon att se med, varåt pekar dessa tecken? Var det Cinda som kom till den vita valen eller var det den vita valen som kom till Cinda? I sanning blind är den som kan se detta tecken men inte läsa det.”

Med de orden lämnade Rivandur åter tinget efter att ha sått många frön till tvivel bland de församlade och tinget slutade än en gång utan beslut.

”Rials folk stöder åtminstone vår sak”, mumlade kungen sammanbitet när han passerade Ale på väg till sitt tält. ”Nu ligger saken i de andra hövdingarnas händer.”

Efter ännu en kväll med överläggningar för kung Ravlaug och ännu en natt med ovisshet för Ale och Minn var det så hövding Ravns tur att träda fram inför tinget. Han talade med en åsklik stämma, som om han var van vid att överrösta havets stormar, och hans tal kretsade också kring havet.

Det var havet som utgjorde vägen för de andra sex folken under Cinda flykt och det var havet som fortsatte att kalla också Rivas folk genom de främmande skepp som syntes segla där. Men det var också havet som fjättrade dem vid ön och som krävde en sträng tribut av dem som vågade utmana det. Blott genom Cindars försorg hade de tillåtits korsa havet vid ebb men aldrig särskilt länge och aldrig särskilt långt. Ales och Minns dåd hade dock ändrat på detta och visat dem hur Rivas folk skulle kunna besegra havet och därmed själva ta steget in i en ny tid.

Talet var förvisso väl underbyggt men orden ägde varken Ravlaugs tyngd eller Rials träffsäkerhet. Ale fick en oroande känsla av att hövdingen ansattes av tvivel, som om han inte riktigt trodde på sina ord. Hans oro fick än mer näring när en rödblond man trädde fram. Det var samme man som hån-

fullt bemött dem på deras väg till hövding Ravn och av folkmassans vördnadsfulla tystnad att döma var också denne en stor man.

”Vi har lyssnat till vad min bror Ravn sagt”, inföll han häftigt. ”Låt oss nu fråga om det som min bror inte sagt.”

”Min *lillebror* Raun talar gärna bakom min rygg”, replikerade Ravn ilsket. ”Vågar han tala också ansikte mot ansikte?”

Brodern lät sig inte skrämmas utan antog utmaningen med hånfull röst.

”Förtälj oss blott detta, vem var det som hjälpte dig över havet och vilken tribut gäldades?”

Ravn ryckte till som av ett slag och svarade inte omedelbart.

”Min bror är tyst”, fortsatte Raun, ”så låt mig tala i hans namn. En trälinna var det som hjälpte vår hövding över havet och hennes namn blev hennes tribut. Våra bröder följde en hjälte bort från Cinda men vår hövding vill låta Riva ledas av en trälinna. Är detta den ära som tillkommer det stolta Riva?”

”Jag har också rätt att tala vid tinget!” hördes en ilsken kvinnoröst och trälinnan Liv trädde fram trots att hennes föräldrar sökte hindra henne. ”Vilken ära talar du om? Ära i att kämpa mot de starka eller ära i att förtrycka de svaga? Vänd du blicken inåt land om du vill men det är bortom havet vår framtid finns, en framtid där trälldom tillhör det förflutna.”

Livs modiga ord förtjänade ett bättre mottagande än de upprörda röster som nu följde och för ett ögonblick verkade

det som om hela tinget skulle urarta. Men så reste sig en man och lyckades äska tystnad. Den mannen var Rivandur.

”Måhända blåser verkligen förändringens vindar över havet”, yttrade han gåtfullt. ”Den vind som blåser på ett sätt här må blåsa annorlunda annorstädes. Rivas folk må fråga sig vilken vind de föredrar.”

Med dessa enda ord ansåg sig sejdaren än en gång ha sagt allt som behövde sägas och lämnade tinget. Bakom sig lämnade han ett splittrat folk och kanske var det också meningen.

Denna kväll stannade Ravlaug kvar i sitt tält och Ale förstod lika väl som alla andra anledningen – antingen så fann kungen det utsiktslöst att hålla överläggningar med den buttre hövding Ringvar från norr eller så hade hans inviter helt enkelt avisats. Hans dystra sinnesstämning spred sig till resten av sällskapet och kvällsvarden åts under tystnad. Först när Ravlaug reste sig undslapp han sig några ord och då bara för att fråga Rynja om sin son. Men prins Ravgurd hade ännu inte hörts av och då kungen inte heller nu fick några goda nyheter drog han sig tillbaka med böjt huvud.

”Måtte han snart komma”, suckade han. ”Vi behöver alla röster vi kan få.”

Ale hoppades tyst på samma sak men av en helt annan anledning. Han hoppades att den unge sonen skulle kunna axla den ledande roll som nu tycktes den gamle fadern alltför tung.

När tingets siste talare så började tala så dröjde det inte längre förrän kungens farhågor besannades. Hövding Ringvar var förvisso den minst värtalige av de tre hövdingarna men hans ord var väl valda och många var de som lyssnade som undrade om det verkligen var hövdingens egna ord.

Ringvar gick till hård attack mot Ale och Minn, eller främlingarna som han kort och gott kallade dem utan att någonsin nämna dem vid namn, och omtalade alla de olyckor som drabbat dem sedan deras ankomst till Cinda. Stenarna som föll på dem från himlen, det heta vattnet som sprängde fram under deras fötter, isen som hotade kväva dem och vinden som hotade kasta dem utför klipporna, ja till och med fåglarnas attack – inget syntes denne man fördolt och Ale kunde inte låta bli att undra hur han fått kännedom om allt detta. Hans blick gick till sejdaren Rivandur men denne satt stilla och lyssnade oberört till talet.

”Det är inte Ringvar utan Cinda som har talat!” avslutade hövdingen sin framställan. ”Ska vi lyssna till främlingarna eller till vårt fädernesland?”

Ringvars tal vann anklang hos flera av de församlade och den här gången nöjde sig den gamle sejdaren med att nicka tyst. När ropen och applåderna sakta dött ut stegade så den vitskäggige åldermannen åter trädde fram.

”Tinget har talat”, förkunnade han. ”Är tinget redo att besluta om huruvida Riva ska söka sina bröder bortom haven eller invänta deras återkomst på Cinda?”

Rop både för och emot hördes nu från församlingen och Ale kunde inte avgöra vilken sida som hade flest anhängare. Åldermannen manade till tystnad och fortsatte sedan.

”Jag finner att tinget vill stanna på Cinda”, sade han.

Ales blev alldeles kall inombords och han såg hur Ravlaug bleknade bredvid honom. Kungen hade dock kraft kvar att överrösta det jubel som brutit ut efter åldermannens dom.

”Omröstning”, krävde han sammanbitet.

Orden följdes av omedelbar tystnad och förvånade blickar åt hans håll.

”Det är min plikt att påminna kungen om lagen”, sade åldermannen allvarligt.

”Kungen känner lagen”, svarade Ravlaug lugnt. ”Må tinget taga eller vräka kungens vilja, så ock kungen.”

”Sätter han sin krona på spel?” hörde Ale Minn viska och drottning Rynja nickade tyst till svar.

”Må tinget taga eller vräka kungens vilja, så ock kungen” upprepade åldermannen och slog ut med händerna.

Allt folk runt Ale började nu förse sig med stenar medan hövdingarna klev ut på tingsplatsen. Ringvar var den förste att nedlägga en sten till vänster om åldermannen men Rial svarade snabbt med en sten till höger. Ravn tvekade länge innan han lade sin sten bredvid Rials, varpå hans bror Raun triumfatoriskt nedlade en sten på motsatta sidan. Det var uppenbart att fler titlar än kungens stod på spel i denna omröstning.

På ömse sidor om åldermannen passerade nu män och kvinnor och sten lades på sten. När strömmen sinat hade två jämnhöga rösen rest sig och blott kungen stod kvar med sin sten i handen.

”Jämnt väger tingets skål, konung”, konstaterade åldermannen.

”Så åligger det alltså än en gång Rivas kung att besluta om Rivas öde”, suckade Ravlaug djupt och klev med tunga steg fram mot de två rösen. Men just som han stod och vägde stenen i sina händer så avbröts han av en barsk stämman.

”Den stenen är inte din att lägga, o konung!”

Alla blickar vändes åt varifrån orden kommit och bestört kände Ale igen den man som yttrat dem. In på tingsplatsen trädde nämligen en kraftig man med draget svärd och det tjocka blonda håret samlat i två flätor. Den man som utbytt svärdshugg med Ale och jagat honom och Minn mot Nidafrosts glaciär hade återvänt.

15. Brons mot brons

”Dra inte ditt svärd om du inte också är beredd att fläcka det med blod.”

Gammalt krigarordspråk

Minn gjorde en ansats att rusa ut på tingsplatsen för att hjälpa Ale men hölls tillbaka av kung Ravlaugs allvarliga röst.

”Låt ödet ha sin gång”, sade han kort.

Till sin förvåning insåg hon att orden inte var riktade till henne utan till Rynja. Drottningen hade plötsligt blivit blek och betraktade med spänd orolighet det som nu utspelade sig på tingsplatsen. Ingen annan ingrep heller utan alla stod tysta och följde det som nu ägde rum på den dittills så fredliga tingsplatsen. Var det av fruktan för den våldsamme främlingen eller var det något annat som höll dem tillbaka? Den ende som vågade upphäva sin stämma var åldermannen.

”Med vilken rätt bryter du tingets fred?” krävde han uppriktigt att få veta.

”Med lagens rätt”, svarade främlingen kallt. ”Den lag som gällde när Riva ännu var stolt och ärorikt, när männen vågade se sina fiender i vitögat och när svärden upprätthöll freden. Den lag som gällde när svärd och inte tungor talade.”

”Den lagen hör till svunna tider”, protesterade åldermannen men avbröts av en röst ur församlingen.

”Det är svärden som hör till svunna tider. Lagen avskaffades aldrig. Om nu ett svärd återvänt från det förflutna så må också svärdet tala.”

Det var sejdaren Rivandur som talat och i hans annars så orubbliga ansikte syntes en antydning till ett triumferande leende. Åldermannen sökte efter invändningar men fann uppenbarligen inga.

”Rivandurs tolkning är den rätta”, medgav han i stället.

Det blev i stället främlingen som tog över föreställningen.

”Tjuvar och lögnare har kommit till Cinda”, sade han.

”Tjuvar som besudlar Töding med sina smutsiga händer. Lögnare som framför Cindars Ord med sina giftiga tungor.

Man vill få oss att välja feg flykt framför ärorik kamp. Man vill få oss att överge våra fäders vanor och våra fäders land. Man vill beröva Riva allt vi är.”

”Det är du som är en lögnare!” skrek Ale och drog sitt svärd han också. ”Ta tillbaka dina ord, annars...”

Ett sus gick genom åskådarna då Tölding lyftes mot himlen och speglade sig i den röda kvällssolen men hans motståndare bara skrattade rått.

”Utmaningen är antagen”, svarade han hånfullt. ”Må nu Riva bära vittne till hur våra bröder förtvinat bortom haven. Tölding må vara äldre och Tölding må ha motstått elddrakens flammor men vår anfaders svärd Tynning har förblivit på Cinda och härdats i själva isdrakens grotta. Medan våra gamla herrar hukat i sitt förtryck har jag utan fruktan begett mig in i isens hjärta och tagit tillbaka den mandom som så länge förnekats oss. Må min seger bevisa mina ord och ge Riva ära åter.”

Hans höjda svärd gnistrade likt is och för ett ögonblick tycktes Ale tveka. Men så kastade han en blick på Minn, repade mod och korsade med bestämd min klingor med sin motståndare.

”Make, har du då inte makt att förhindra detta?” viskade Rynja. ”Detta är en strid ingen kan vinna. Den seger svärdet tar idag kommer så tiofalt split i morgon.”

”Förhindrar jag detta dömer jag båda till förlorare”, svarade Ravlaug sammanbitet. ”Ödet måste ha sin gång.”

Minn förundrades över meningsutbytet. Vilken makt besatt denne okände svärdsman som gjorde att inte ens Cindas kung och drottning vågade ingripa? Men det fanns ingen tid att fundera närmare över detta ty nu började tvekampen och hon kunde inte göra annat än se på.

Den första gången de båda möttes, på den öde slätten bland de heta källorna, så hade Ale låtit sig provoceras och i sitt raseri blottat sig för sin motståndare. Också denna gång lyste vreden i hans ögon, en vrede som skrämde henne, men den här gången så lät han lyckligtvis inte det gå ut över sin svärdkonst. Varje utfall följdes i stället av en snabb reträtt där han bedömde resultatet och planerade nästa drag. Främlingen agerade dock lika försiktigt han och de båda antagonisterna cirklade runt varandra likt ormar, ovilliga att bjuda varandra på öppningar men redo att hugga vid minsta blotta. Åh, om hon ändå finge ingripa!

Plötsligt vände sig främlingen mot henne och gav henne ett elakt ögonkast. Innan hon förstod vad som hade hänt så hade Ale följt ögonkastet och för ett ögonblick sänkt sin gard. Detta måste ha varit hans motståndares avsikt ty utan att släppa Minn med blicken så utdelade han ett kraftfullt hugg mot Ales nu oskyddade skuldra. Åsynen av hugget och insikten om dess fatala följder förlamade Minn så att hon inte ens fick fram ett ord.

Men kanske återspeglades hennes uppflammande rädsla i hennes ögon ty Ale tog ett raskt steg åt sidan och undvek med en hårsman det dödliga hugget. Det ville sig dock inte bättre än att svärdet rispade hans ben och slet med sig både

tyg och ett stycke kött. Ale skrek till när benet vek sig under honom och Minn tyckte sig se hur en vit rök uppsteg ur såret. Hans fiende svor till men utnyttjade snabbt situationen, svängde runt och måttade ett våldsamt hugg mot Ales nu oskyddade sida. Ale lyckades rulla undan men inte bättre än att han blev liggande på rygg med benet ännu skakande av smärta.

”För Riva!” utropade mannen triumfatoriskt, grep om sitt svärd med bägge händerna och höjde det för ett avgörande hugg.

Ale kunde inte göra mer än att greppa sitt svärd om hjalt och egg och fåfängt söka skydda sig mot hugget. Minn förmodade bara blunda inför det förskräckliga som komma skulle och såg därför inte det märkliga som nu inträffade.

För första gången under striden möttes nu de båda svärden när Tynnings egg med full kraft slog ned mot Töldings bredsidan. Men i stället för att slås undan eller knäckas under Tynnings tyngd så slog ett bländande ljussken upp från Tölding som om en blixtnedslag slog ned i det. Ljusskenet följdes av ett ljud som av glas som krossas och en grå rök omgav de båda svärden. Röken skingrades lika snabbt som den uppstod och Minns hjärta tog ett skutt.

Runt omkring henne stod män och kvinnor med bleka ansikten och gapande munnar i stum hänförelse över det som utspelat sig inför deras ögon. Ja, till och med Rivandur såg tagen ut. Men Minn hade bara ögon för Ale. Han låg ännu på marken med Tölding i sina händer men hans häpne motstånd-

dare höll nu bara i ett naket svärdsfäste. Resten av Tynning låg i bitar på marken.

Minn ville rusa ut på tingsplatsen och hjälpa Ale men den här gången var det Rynja som höll henne tillbaka.

”Du har gjort mer än tillräckligt”, viskade hon allvarligt. ”Hon stör inte tingets fred men någonting har stört henne.”

Det var som om Minns hjärta frös till is när hon insåg vad drottningen menade. Där uppe på glaciären, tydligt avtecknad mot den blodröda skymningssolen, syntes en lång ringlande skepnad med huvudet höjt. Det kändes som om Nidafrost tittade rakt på henne. Dock hade Rynja rätt, vad som än i detta nu passerade genom den väldiga drakormens tankar så stannade hon kvar på sin glaciär och betraktade stilla sina undersåtars förehavanden. Med en ansträngning vände sig Minn bort från den hotande skepnaden.

”Jag måste ändå hjälpa Ale”, pressade hon fram med matt röst.

”Vi har alltför lång vana av att hela köldskador”, svarade Rynja lugnande. ”Dessutom är jag rädd att dina kunskaper fördunklas av dina känslor för honom.”

Minn rodnade men lugnade sig då hon såg att Ale inte var värre därän än att han kunde kämpa sig upp på fötter igen. Men också Rivandur hade återhämtat sig ty nu sökte han med sitt olycksbådande kraxande återta kommandot.

”Skåda nu er framtid, o män och kvinnor av Riva”, förkunnade han. ”En fjunig yngling från bortom haven har besegrat Rivas arvtagare och krossat Rivas hopp. Förödmjukelse och

underkastelse väntar er om ni lämnar Cinda. Vad fördrager ni, ett liv i frihet under prins Ravgurd eller ett liv i trälldom under Hovas och Marks kungar?”

Ett missnöjt mummel uppsteg bland åhörarna men Minn var slagen av häpnad. Var det kung Ravlaugs egen son som motarbetat dem hela tiden? Varför i all sin dar då? Än mer häpen tycktes Ale vara ty nu gjorde han något som skulle få en ödesdiger betydelse.

”Prins Ravgurd?” utbrast han. ”Men då är ju det här ditt.”

Med de orden överräckte han svärdet Tölding med hjaltet före till sin besegrade motståndare. Ravgurd blev lika överraskad han och innan han fann sig hade han sträckt fram en darande hand mot det svärd som han sedan deras första möte så hett åstundat. Minn ville skrika åt Ale att inte ge sin fiende sitt vapen men i detsamma insåg hon hur mumlet runt omkring henne med ens ändrade karaktär och till och med Rivandur tycktes förvirrad över denna oväntade vändning.

”Aldrig förr har detta skett på Cinda”, viskade den synbart tagne kung Ravlaug, ”att en segrare skänker bort segern till den besegrade. Vad ska nu ske?”

Svaret lät sig inte dröja länge. Prins Ravgurd kastade ett par hjälplösa blickar runt omkring sig – Minn tyckte att såväl fadern och modern som den gamle sejdaren fick del av dem – och utstötte sedan en svavelosande ed. Med ett vrål grep han svärdet ur Ales hand och rusade bort från tingsplatsen utan att se sig om.

”I allas ögon är han ännu den besegrade”, suckade Rynja och en tår skymtade i den annars så allvarliga kvinnans ögonvrå. ”Jag fruktar att han nu måste söka sin seger annorstädes.”

Drottningens ord ingav Minn onda aningar. Det fanns dock ingen tid att tänka närmare på dem ty folkets förvåntansfulla blickar vändes nu mot kungen och hon insåg att han ännu höll sin röststen i händerna. Ravlaug vägde stenen i sina händer utan att möta sina undersåtars blickar och utan att kliva ut på tingsplatsen. I stället, och till Minns stora förvåning, nedlade han stenen vid sina fötter, höjde huvudet och såg sig stolt omkring. Reaktionen lät inte vänta på sig. Män och kvinnor trädde i stället ut på tingsplatsen, lyfte upp sina stenar från den vänstra högen och lade ifrån sig dem i den högra högen i stället. Åter andra följde deras exempel och när lugnet åter lade sig på tingsplatsen så rådde det inte längre någon tvekan om varåt tingets skål nu vägde.

Åldermannen trädde ånyo ut på tingsplatsen, synade värdigt de båda högarna och frågade sedan tinget om det hade något ytterligare att säga. Varken kungen eller de kungavänliga hövdingarna sade något, så icke heller deras bistra motståndare. Bistrast av dem alla var Rivandur men inte ens han hade något ytterligare att säga. Ingen av dem hade dock återtagit sina nedlagda stenar.

När allt och inget därmed sagts så förkunnade åldermannen det som sedan länge var uppenbart för alla. Tinget hade beslutat att lämna Cinda.

16. I väntan på islossning

”Vad jag längtar efter vintern!” huttrade den ene narren.
”Vad är det som är så skönt med vintern?” undrade den andre narren.
”Jo, då är våren lite närmare”, svarade den förste narren.

Ur Narrar narras, ett traditionellt cindariskt folklustspel

När Ale vred på huvudet kunde han fortfarande komma åt att se dalen, berget och glaciären. Den flätade båren som han bars på förde honom sakta men säkert bort från tingsplatsen med dess skrämmande omgivning men minnena följde fortfarande med honom. Drottningens helande händer hade för en stund förmått mildra kylan i hans ben men det hade inte dröjt länge förrän den åter bitit sig fast.

”Du måste ha tålamod”, hade hon förklarat. ”Människan kan stänga ute kylan men blott våren kan driva den tillbaka.”

”Det känns som om jag blivit biten av Nidafrost”, hade han undslupit sig men då hade Rynja bara skakat på huvudet och sagt att ingen vår i så fall kunnat hjälpa honom.

Tingsplatsen försvann i fjärran och dess grönskande äng ersattes av det karga landskap som de sedan länge vant sig vid på Cinda. Efter att ha förvissat sig om att Ale mådde bra höll sig Minn mest vid drottning Rynjas sida medan kung Ravlaug föredrog sin egen dystra ensamhet. Ale blev således liggande ensam med sina tankar och han började fundera på det som skett och det som återstod. Av tvekampen hade han bara vaga minnen. Ravgurd hade fått honom ur balans, hur visste han inte riktigt, och innan han vetat ordet av hade han fått betala för sin oaktsamhet med det isande hugget i benet.

Skadad och liggande på marken hade han ändå haft sinnesnärvaro nog att göra det enda rätta. Som smedslärling hade han fått lära sig vad som hände med metaller som hettades upp och sedan kylades ned för snabbt och vad det än var som gjort Tynning kallt så måste det också gjort svärdet skört. Dittills hade hans motståndare undvikit att korsa klingorna men

när hugget nu föll kunde Ale möta det med Töldings skarpa sida. Det var allt eller inget.

Han hade fått rätt. I mötet mellan svärden hade Tölding segrat och Tynning knäckts. Det måste ha kommit som en överraskning för alla andra utom Ale, ty de reagerade som om ett mirakel ägt rum inför deras ögon. Inte ens Minn hade förmått göra något utan stod bara där med slutna ögon.

Skulle Ale ha handlat annorlunda? Ju mer han tänkte tillbaka på det skedda, desto mer grubblade han över om han inte bättre borde ha tagit tillvara sin seger och varje gång han gjorde det så gick handen ofrivilligt till hans nu tomma svärds-skida. En hjälte skulle säkert ha höjt det segrande svärdet över huvudet och eggat folket till flykt, eller kanske rent av till kamp mot Nidafrost och drakarna. Men så hade Ale insett att hans motståndare i själva verket varit prins Ravgurd, son och arvtagare till kung Ravlaug och rättmätig bärare av Seren den stores svärd. Pliktkänslan gentemot Cindarell såväl som skammen över att ha befläckt folkhjältens svärd hade överrumplat honom och han hade gjort det enda rätta. Eller hur?

Ale försökte intala sig att deras uppdrag nu var slutfört och svärdet överlämnat till dess rätte ägare. Ravgurd hade visserligen försvunnit med Tölding och Cindarells kungliga signering hade aldrig fått lämna sitt skrin. Men folket skulle ändå förbereda flykten i väntan på att deras prins skulle besinna sig och leda dem. Flytdon och vapen skulle tillverkas för att kunna lämna Cinda och mat och andra förnödenheter samlas för att kunna överleva på havet. När tiden så var inne skul-

le de genomföra en samfärd och samtidig flykt från så många olika platser så att drakarna inte skulle kunna hindra dem alla.

Att många skulle dö var alla bistert medvetna om, om inte på stranden i kamp med Nidafrost och hennes drakar så till havs i kamp med de kalla vågorna. Att de främmande skeppen verkligen var deras bröder och skulle plocka upp dem var ett förtvivlat hopp men också deras enda hopp. Likväl hade de valt friheten så Ale borde vara nöjd. Men varför fortsatte hans hand att leta efter det bortgivna svärdet och varför kändes det som om han svikit Legim, den man som en gång givit honom svärdet?

Dagarna efter tinget blev till veckor som blev till månader, allt medan förberedelserna för den stundande flykten fortgick. Vass och vide skördades för att flätas till fartyg och rötter och bär lades in för att hålla till våren. Boskapen togs in för vinterhägn, varvid en stor del slaktades i lönndom och djurens alla delar togs till vara. Kött torkades eller saltades in, magar syddes till vattensäckar och fett togs tillvara som skydd mot kyla, hudar användes till kanoter och hår tvinnades till rep medan ben och horn vässades till spjut och dolkar. Cindas karga landskap kunde inte erbjuda fullgott material för pilar och bågar men stenar fanns det gott om och av skinnrester kunde slungor tillverkas. Därmed kunde drakarna bekämpas såväl på marken som i luften. Att inga av deras primitiva vapen skulle kunna rå på Nidafrost var något som alla visste men ingen talade högt om. Det enda som skulle kunna skyd-

da dem mot henne var det hav som hon inte kunde beträda utan att frysa till is. För dem som emellertid dröjde kvar på land när hon kom nedstörtandes från sin glaciär skulle det inte finnas någonting som kunde skydda dem mot hennes vrede.

I arbetet deltog såväl hög som låg, så också Ale och Minn. De hantverkskunskaper som Ale trots allt lyckats tillägna sig under sina många lärlingstjänster som barn återvände nu till honom och hans vapenfärdigheter väckte stort intresse bland de tappra men oerfarna rivanerna. Minn i sin tur fick för första gången praktisk nytta av sådant som förr tråkade ut henne, såväl klostertidens skolning i växter och djur som hovtidens bildning i syende och vävning. Det innebar tyvärr att de inte fick någon tid för varandra och Ale fick ännu en anledning att längta efter den dag då de skulle lämna Cinda.

Det årets midvinterfest blev den mest storslagna i mannaminne för Cindas hårt prövade folk. Aldrig förr hade de kunnat njuta av ett sådant överflöd av mat och därtill de bästa delarna av de djur som de dittills fött upp för drakarnas räkning. De kunde nu festa som om det inte fanns någon morgondag och på sätt och vis fanns det heller inte det. Drakarna kunde inte upptäcka att boskap saknades förrän till vårens grönbete men denna vår skulle varken människor eller djur hälsa våren på Cinda. Nidafrost skulle fortfarande vara Cindas obestridde härskare men hon skulle inte ha några undersåtar längre och hennes rike skulle vara berövat det sista av sitt liv.

Också Ale och Minn kunde för en stund glömma sina bekymmer. Deras insatser för Rivas folk hade inte gått någon förbi och de sågs nu inte längre som främlingar utan som förlorade syskon som äntligen återvänt hem och behandlades också därefter. De fick bekanta sig med rivanernas badhus, små byggnader uppförda över heta källor som kom dem att fyllas med het ånga, där både smuts och svärmod skrubbadades bort. Deras slitna kläder ersattes med hosor, tunikor och mantlar av rivanskt snitt, grova men rejäla och värmande. Till och med deras hår, som hunnit växa sig långt under deras vistelse, flätades och bands upp med skinnremmar så som seden var när Rivas pojkar och flickor blivit män och kvinnor.

Men viktigast av allt var att de förmådde lära känna människorna bakom Rivas orubbliga ansikten och korthuggna tal och inse att de faktiskt inte skilde sig så mycket från Hova och Mark hemma i Cindarell. Såväl till det yttre som i själ och hjärta kände nu Ale och Minn gemenskap med rivanerna, de kände att de alla verkligen var Cindars barn.

En sak lade dock sordin på stämningen och den var tillräcklig för att kväva alla glädjeyttringar. Under hela midvinterfesten förblev det kungliga högsätet tomt. Kung Ravlaug lämnade envist platsen åt sin son men allt sedan tingets uppbrott hade prins Ravgurd varit försvunnen och ingen visste var han var.

Midvinternatten passerade och dagarna blev långsamt längre igen men än syntes inget ljus i kung Ravlaugs ansikte. En

dag fann sig så drottning Rynja nödsakad att tala med honom och bad Ale och Minn följa med henne. De fann honom där han brukade sitta, utanför ingången till sitt slott med blicken vänd västerut, åt tingsplatsen till, i fåfång väntan på att få se sin son återvända. Men prins Ravgurd hade ännu inte återvänt och frändernas ring låg ännu övergiven i sitt skrin vid konungens fötter.

”Make”, sade Rynja, ”våren kommer snart att besegra vintern. När ska du besegra ditt svårmod? Ditt folk väntar på att du ska kalla dem till vårting och leda dem bort från Cinda. Dina bröder bortom haven väntar på att du ska ta emot deras ring.”

Ravlaug tittade upp och mötte stadigt sin makas blick.

”Det ankommer Rivas konung att leda Riva på denna flykt.”

”Än är du Rivas konung. En krona kan inte överges, blott överlämnas. Än är ingen annan redo att ta emot den.”

”Den krona jag tog emot omfattade blott Cinda, inte haven bortom Cinda och än mindre landet bortom haven. En så tung krona är jag för gammal för att bära, endast min son är stark nog. Jag föddes till Cindas konung och som Cindas konung kommer jag att dö, det är mitt öde.”

Rynja suckade och skulle just till att svara då plötsligt en välbekant röst avbröt dem.

”Min konung är mycket underkunnig om sitt eget öde.”

De tittade upp och fann till sin förvåning att orden kommit från Rivandur. Inte heller han hade setts till sedan hösttinget

men nu befann sig sejdaren plötsligt mitt ibland dem utan att någon sett honom komma. Hans seniga händer fingrade på några benspjut som stod lutade mot väggen.

”Ni är redo för kamp”, mumlade han för sig själv. ”Det är gott.”

Ravlaug lade med en ansträngning band på sin dysterhet och reste sig upp.

”Goddag, Rivandur”, hälsade han den gamle sejdaren vördnadsfullt, om än med viss kyla.

”Hur vet min konung det?” frågade Rivandur lakoniskt. ”Än är dagen inte slut.”

”En dag närmare vår frihet blir det dock”, insisterade kungen.

”För den fångne är varje ny dag en dag närmare friheten och för den frie är varje ny dag en dag närmare fångenskap. Men kungen syftar bestämt på sin beslutade flykt från Cinda?”

”På *tingets* beslutade flykt”, rättade Rynja skarpt, utan att dölja sin avsmak för sejdarens luggslitna uppenbarelse. Rivandur ignorerade dock hennes inlägg.

”Vi väljer själva våra vägar. Somliga är korta, andra är långa, men alla leder de till samma slut. Mångas snara död ser jag, såväl människors som drakars, på den väg vi valt. Mycket beklagar jag att det är den korta vägen vi valt.”

”Att människor och drakar kommer att dö har alla sett. Det är med öppna ögon vi valt att ge våra liv i trældom i utbyte mot fria liv för våra efterkommande.”

”Friheten kommer till den tålmodige. Drakarna är starka men inte odödliga, de är många men förökar sig inte. Rivandur skådade elddrakens död och har skådat själva isdrakens död.”

”Vad för dig hit, Rivandur?” avbröt kungen otåligt. ”Bringar du något nytt om min son?”

”Fordom lyssnade man till Rivandurs ord”, beklagade sig sejdaren. ”Nu vill man blott höra Rivandur återge andras ord.”

”Så då har min son sänt bud?” undrade kungen hoppfullt, som om han i sejdarens ord bara hört det han ville höra.

Den här gången svarade inte Rivandur utan tog i stället fram ett knyte och lade det på marken framför kungens fötter. Med en knyck löste han upp knuten och när flikarna föll isär uppenbarades resterna av det svärd som prins Ravgurd en gång burit och som besegrats av Töding på tingsplatsen.

”Tynning?” utbrast Ravlaug förvånad. ”Då har alltså min son valt Cindarells svärd framför Cindas svärd. Då har han alltså antagit den ring och den krona som våra bröder bortom haven erbjuder oss? Då kallar han oss alltså till ting?”

”Måhända”, löd Rivandurs korthuggna svar och Ale mindes med en rysning hur sejdaren med detta enda ord yttrat sig om dem av Minn upplästa Cindars ord. Men den här gången tänkte inte Ravlaug nöja sig med gåtfulla ord.

”Svara på mina frågor!” krävde han och Rivandur suckade uppgivet.

”Ett brustet svärd rymmer många tolkningar”, började han. ”Det svärd som Riva fordom svingade gavs bort av en kung, bröts på folkets tingsplats och ges till en annan kung åter. Starkt var det då, svagt är det nu. Stark var kungen då...” Längre än så hann han inte förrän kungen otåligt upprepade sin fråga.

”Nåväl”, svarade Rivandur förorättat. ”Rivas nye herre kallar till ting.”

”Jag visste det”, skrockade Ravlaug nöjt. ”Jag visste att min son skulle återupprätta Rivas ära.”

”Min konung har skådat samma sak som Rivandur”, svarade sejdaren, bugade och lämnade dem åter.

Den olycksbådande tonen i hans röst gick dock kungen helt förbi. Så också de ord han dystert mumlade för sig själv.

”Det är i de dödas aska som det livskraftigaste trädet slår rot.”

17. Brutna bojor

”Jag lämnar er nu men vet att aldrig lämnar jag er. Den man är inte slav och den kvinna är inte trälinna vars hjärta är fritt. Det är bara ni själva som kan driva Cindar ur era hjärtan.”

Cindars Ord, kap 5, tal 4

Några dagar senare kallade Ravlaug sina undersåtar till sig och det var en helt annan man än den dystre och nedbrutne gubbe de sett under midvinterfesten. Nu var det en stolt och rakryggad konung som stod inför dem och vid hans fötter låg uppslagna så att alla kunde se dem skrinet med Cindarells kungliga signetring och kistan med Cindars heliga ord. Med högtidlig stämning kungjorde han att hans son kallat till varting och han manade dem att förbereda sig för den stundande flykten från Cinda. Han gjorde inga försök att dölja att många av dem aldrig skulle komma att lämna Cinda utan bli liggande kvar på stranden i sitt eget blod eller sköljas upp på den av de kalla vågorna.

”Likväl kommer era döda fäder att avundas er i sina gravar och era ofödda söner att för evigt tacka er för att ni nu fattat mod att bryta era bojor och åter bli fria”, avslutade han. ”Under prins Ravgurd kommer Riva att återuppleva sina fornstora dagar och åter bli det som vi i våra hjärtan aldrig upphört vara. Seren den stores svärd svingas redan av prins Ravgurds hand och i prins Ravgurds och hela Rivas namn trär jag nu Seren den stores signetring på mitt finger. Länge leve Riva!”

Kungen höjde handen så att alla kom åt att se Cindarells kungliga signetring glittra i solen. Folket svarade med ett jubel så öronbedövande att det kändes som om det skulle nå ända bort till Nidafrost på sin glaciär. Ale stod vid Minns sida och rycktes med även han. Minn hade dock ännu inte riktigt förlikat sig med det dyra pris som deras flykt skulle kräva och hon beklagade bittert att hon inte vågade bidra till den med sina krafter.

Hur gärna hon än ville släppa alla fördämningar och låta sin vrede gå ut över de ondskefulla drakarna så tvingades hon undertrycka sina krafter för att inte locka till sig den mest

ondskefulla av dem alla, den till synes osårbara Nidafrost, ty då skulle flykten vara dömd att misslyckas. Att huka sig och låta andra kämpa i hennes ställe skulle alltså än en gång bli hennes lott.

Men hon kunde heller inte låta bli att oroas över konungens ord. Om den resonlige kung Ravlaug hyste en sådan brinnande längtan efter återupprättande, vilka tankar och känslor kunde då ansätta hans hetlevrade son Ravgurd? Riva hade trots sin underkastelse under drakarna själva hållit sig med trälar. Vad skulle de då inte göra med den makt som kom med Cindarells krona? Söka återvinna sina förtryckta år genom att förslava sina bröder? Föra in riket i krig för att återupprätta den ära de ansett sig ha förlorat? Tänk om deras uppdrag att finna en frälsare till Cindarell bara ledde till än fler olyckor för det arma kungariket. Minn försökte skaka av sig den obehagliga tanken och intala sig att hon läste in för mycket i konungens retorik men när den väl hade slagit rot hos henne så lät den sig inte rubbas så lätt.

Efter talet förde Ravlaug dem avsides och den bekymrade minen hade nu återvänt till hans ansikte.

”De jublar idag men kommer att sörja sina döda i morgon”, yttrade han lakoniskt.

”De går av egen vilja mot sitt öde”, sade Rynja och fattade hans hand.

”Nej, maka, de går från det öde som min anfader tilldelade dem när han valde att stanna på Cinda.”

”Det som är gjort kan inte göras ogjort”, invände drottningen med något oroligt i blicken. ”Min make ämnar alltså uppfylla sin ed?”

Ravlaug nickade.

”Min son ska leda sitt folk och vara den förste att lämna Cinda. Jag ska skydda vår flykt och vara den siste att lämna Cinda.”

Rynja svarade inte men tryckte sin makes hand hårdare.

”Men du har ju inget svärd att skydda dig själv med”, protesterade Ale.

”Du kan ta mitt svärd”, lade Minn till. Hennes försilvrade kortsvärd hade legat överksamt i sin skida under hela deras långa vistelse på Cinda.

”Sedan Rivas fall har ingen man på Cinda erbjudits ett svärd men ni har nu tvenne gånger erbjudit mig ett”, svarade kungen och kunde inte låta bli att le trots allvarets tyngd. ”Jag tackar er men ni behöver själva ert svärd. Min anfaders ed ska uppfyllas med min anfaders svärd. Rivandur må kalla mig en svag kung med ett svagt svärd idag men i morgon är jag en stark kung med ett starkt svärd. Jag ämnar smida Tynning åter.”

Kungens ord följdes av förvånad tystnad och han vände sig mot det rykande eldberget vid horisonten.

”Elden har tagits från oss men Nidelds eld brinner ännu i hans berg. Blott där kan Tynning smidas åter, blott där kan Tynning få sin styrka åter.”

Han lät blicken vila länge på berget, suckade och vände sig sedan åter mot dem.

”Det är därför jag har kallat på er”, sade han. ”Snart kommer mitt folk att gå till vårting men jag måste gå redan nu och min väg blir ensam och farlig. Jag vill därför ta avsked av er nu med hopp om att åter se er på tingsplatsen.”

Den här gången fattade drottningen bägge sin makes händer.

”Din väg blir farlig men inte ensam”, sade hon. ”Jag har lovat att stå vid din sida och ämnar inte bryta det löfte.”

”Vi följer också med”, inföll Ale. ”Eller hur, Minn?”

Minn kunde inte annat än nicka. Lika lite som Rynja ville lämna Ravlaug i denna stund ville hon lämna Ale.

Ravlaug sökte protestera men Rynja förekom honom.

”Kungen må befalla annorlunda men detta är vår vilja.”

”Jag tackar er av hela mitt hjärta”, sade han i stället. ”Låt oss då gå tillsammans och från eldberget en sista gång blicka ut över vårt fädernesland.”

Följande dag lämnade sällskapet Riva stad. Kung Ravlaug vandrade stolt och rakryggat med blicken stadigt fäst på det hägrande målet vid horisonten, det ännu rykande eldberget. Hans drottning däremot hade huvudet underdånigt böjt och trots att vädret var milt hade hon svept ett svart dok om huvudet. Inga ord yttrades mellan dem och den tryckta stämningen fick Minn det att känna som om hon gick i ett begravn-

ningståg. Denna känsla bekräftades också när hon efter ett tag fick tillfälle att ostört tala med Rynja.

”Min make är död”, löd hennes ord som blev än mer skrämmande av det lugn varmed de yttrades. ”Alltför tungt vilar hans anfaders ed på hans axlar.”

”Vad menar du?” viskade Minn. ”Eden kommer ju att uppfyllas när vi lämnar Cinda.”

Men Rynja skakade bara på huvudet.

”Den eden är inte den enda som vilar över vår ätt. När vår anfader kapitulerade och överlämnade sitt svärd Tynning till isdraken så svor han tyst att den dag skulle komma då hans söner åter skulle dö med svärd i sina händer. Blott blod skulle kunna skölja bort nederlagets nesa och återupprätta Rivas ära. Jag fruktar att min make söker en hjältes död för sig själv på det att bördan från det förflutna ska lyftas från vår sons axlar.”

”Men ära vinns väl inte av död allena?” utbrast Minn. ”Han vill ju skydda sitt folk under flykten. Vad mer kan de begära av honom?”

”Det är inte hans folk som begär det av honom, det är han själv. Frågar inte en mor som överlever sina barn varför inte hon finge dö i deras ställe? Har inte också du frågat dig varför just du fått leva vidare när andra i din närhet dött? Varför skulle då inte en kung fråga sig varför döden inte kommer till honom i stället för hans undersåtar?”

Minn tystnade. Hon kunde inte neka till att ha ställt sig den frågan gång på gång. När Legim dött i hennes händer. När

Cihvind offrat sig för deras skull. Ja till och med när fiender som Morvana och Bard i dödsögonblicket visat på okända sidor som hon aldrig skulle få lära känna mer av. Rynja vände sig bort och Minn kunde inte göra annat än att låta henne få sörja vidare i stillhet.

De hann inte gå länge till förrän Ravlaug plötsligt vek av från vägen och ledde dem ut i en stenig och svårgenomtränglig terräng.

”Är inte vägen rakt fram snabbare?” undrade Ale.

”Snabbare men inte säkrare”, svarade Ravlaug. ”På den vägen kan vi ses av isdrakens många ögon i himlen och hon kommer inte att tolerera att folk rör sig där bortom tingstider.”

”Var kan vi dölja oss från himlen? I en grotta?”

”Cinda skulle känna om vi vandrade i hennes inre och det Cinda känner, det känner också isdraken”, löd kungens svar och Minn mindes med en rysning hur det stundtals känts som om hela ön vänt sig mot henne och Ale under deras tidigare vandringar. ”Nej, vi ska vandra i den där.”

De hade stannat vid en smal men djup klyfta som skar genom landskapet likt en uppsliten reva i ett tygstycke. Klyftan tycktes sträcka sig hela vägen från bergen till havet men till skillnad från andra klyftor de genomkorsat på Cinda så var den här helt berövad allt liv. Ingen mossa växte på dess väggar, inget vatten strilade fram längs dess botten och inga fåglar uppfyllde dess djup. Allt var stilla och tyst.

”Den dagen då Cindar lämnade oss och Nideld bröt sig ut ur jordens inre så slets vårt fädernesland itu. Klyftor som denna uppstod över hela ön och de fylldes av framvällande eld som förtärde allt på marken, allt medan elddraken och hans gelikar behärskade himlen. En ond och farlig tid var det för vårt folk och likväl skulle det bli värre.”

Ravlaug suckade tungt och vände sig mot den glaciär som skymtade bortom eldberget.

”När isdraken kröp fram stillade sig visserligen eldfloderna men medan elden hade avslutat liv så hindrade kölden nytt liv från att uppstå och Cinda förblev en död ö. Cinda läkte klyftorna genom att fylla dem med sten eller vatten men ärren blev kvar och fulast av alla ärr är denna klyfta. Inte ens isdraken förmådde helt kyla denna första och djupaste klyfta och än i mina dagar kunde det hända att eldfloder sipprade fram genom den och vidare ut till havet. I denna klyfta är vi alltså säkra.”

”Men vad händer om det kommer mer eld i klyftan”, frågade Ale förskräckt.

”Då dör vi”, svarade kungen lugnt. ”Men sedan Nidelds död har såväl hans berg som hans klyfta sakta somnat in. Följ nu noga i mina fotspår.”

Ravlug ledde dem ned i klyftan längs smala stigar och trånga avsatser lika säkert som om han gick på en bred väg. Det var uppenbart att han hade tagit sig ned här tidigare och Minn gissade att han i sin ungdom trotsat Nidafrosts påbud och sökt det svärd som skulle återupprätta Rivas ära. Kanske

hade hans fader och farfader gjort likaledes och kanske var det därför som hans son Ravgurd sett det som sin plikt att fortsätta i hans fotspår. Kanske var det så svärdet Tynning kommit i Ravgurds händer och kanske förklarade det den oförsonlighet som han intagit gentemot deras planerade flykt. Prinsen hade trots allt med sitt liv som insats lyckats med det som hans förfäder misslyckats med under alla dessa år. Men i stället för att stå upp vid hans sida och återuppta kampen så ville hans folk fly. Undra på att han då uppfyllts av vrede.

Liknande tankar måste ha föresvävat Ale för väl nere i klyftan så sällade han sig till Ravlaugs sida och ansatte honom nyfiket med frågor. Kungen i sin tur föreföll närmast lättad över att få uppfylla sina dystra tankar med annat och pekade beredvilligt ut landmärken han igenkände från när han var ung.

”På det klipputsprånget räddade jag mig upp när eldflo den överraskade mig”, skrockade han. ”Och den där stora stembumlingen i vår väg har förts hit ända från eldberget, tro det eller ej. Den första gången jag var där uppe ristade jag in mina initialer i just den stenen men tyvärr på den sida som nu vilar mot marken. Ibland undrar jag om inte den också söker sig mot havet i sin egen takt.”

Ju mer den gamle kungen återupplevde sina ynglingaår, desto mer av hans svårmod skingrades och till och med Rynja tycktes lättad över att se sin makes närmast barnsliga glädje. Och en barnslig glädje var det, den skilde sig inte mycket från den glädje som gatupojkarna hemma i Gylde hade känt när de oförväget besegrat ett hustak och blickat ut över staden från dess höjd, uppfyllda av en övertro på sig själva och

sin odödlighet. Till dem hade också Ale hört. Undra på att han och kungen nu kom så väl överens. Pojkar var sig visst lika överallt, oberoende av ursprung.

”Och se där uppe”, fortsatte Ravlaug. ”På den avsatsen gömde jag mig en gång när själva isdraken hävde sin väldiga kropp över klyftan. Hennes kyla var så stark att mitt ansikte sveddes och än idag finns det fläckar i mitt ansikte där inget skägg någonsin växer. Om jag ändå hade haft Tynning i min hand då.”

”Sökte du det både hos elddraken och isdraken?” frågade Ale.

”Blott hos elddraken. Han lämnade ofta sitt berg för att spränga genom luften och få är de platser på Cinda som inte träffats av hans skugga. Mest uppehöll han sig vid stränderna, där våra bosättningar är utspridda, och många trodde att han gjorde det för att befästa den fruktan vi hyste för honom. Nu tror jag dock att det var hans egen fruktan som drev honom dit, fruktan för det öde som väntade honom från havet och som uppfylldes i och med er ankomst.”

Minn kunde inte undgå att se hur Ale sken upp vid omnämnandet av Nidelds fall. Ale hade inte varit den ende som sårat det väldiga vidundret men väl den siste som slutligen fällt honom. Likväl hade rivanerna uttryckt större aktning för svärdet än för den hand som svingat det och kungen hade inte varit något undantag. Kanske kunde inte ens Ravlaug förlika sig med tanken på att det var någon utanför Rivas ätt som fällt Nideld och kanske hoppades han ännu på att han eller hans son skulle få fälla Nidafrost.

”Men till isdrakens håla kom jag aldrig”, fortsatte kungen. ”Hon lämnade inte sin boning lika ofta som Nideld utan föredrog att vila på sin isiga bädd och växa sig stor och mäktig.”

”Men Ravgurd gjorde det alltså?”

”Ja, min oförvägenhet växte sig än starkare hos min son. Han rör sig lika säkert på glaciären som i sitt eget hem. Kanske befann han sig där när ni kom och passade på när isdraken störtade ned till stranden.”

”Men har hon inte saknat svärdet sedan dess?”

”Hennes grotta lär vara fylld med svärd och andra krigsbyten och för henne är det ena svärdet det andra likt. Hon är hur som helst förvissad om att svärden kan skada oss mer än de kan skada henne.”

”Hur då?”

Ravlaug sänkte rösten till en viskning.

”Svärd är tveeggade. Det har hänt att de återfunnits på andra delar av Cinda och vänts mot oss själva i stället för mot drakarna. Sålunda har vi själva spillt vårt blod och själva skänkt vårt kött åt drakarna. Än mer tyngda av illdåd har svärden sedan vänt åter till isdrakens grotta. Många tror därför att det är hon själv som låtit oss finna dessa svärd för att så split mellan oss och ytterligare befästa sin makt.”

”Kan Tynning ha återfunnits av samma anledning?” inföll Minn. Hon mindes alltför väl hur svärdet använts inte mot drakarna utan mot dem var gång det dragits.

”Nej”, replikerade Ravlaug bestämt. ”Aldrig förr har vårt svärd återfunnits och aldrig förr har det nyttjats till illdåd. Att min son återfann Tynning betyder någonting annat. Det måste betyda någonting annat. Det måste det.”

De sista orden yttrade konungen mer till sig själv än till de andra och efter det sade han inget mer. Resten av dagen fortgick vandringen så under tystnad.

Ju närmare sitt mål de kom, desto djupare blev den klyfta de färdades genom och snart förmådde solens ljus inte längre tränga ned till dem. Eldberget hade sett högt ut redan när de sett det från havet men nu när de befann sig i dess skugga tedde det sig närmast oövervinnerligt. Mäktigt och kraftfullt reste det sig framför dem och fyllde hela himlen med sitt svärta och orubbliga stenmassiv. Själva befann de sig nere i en klyfta, så nära bergets rötter man kunde komma, och kunde bara underdånigt blicka upp mot dess avlägsna topp. Hur i all världen skulle de kunna betvinga detta berg, eller ens komma upp ur klyftan?

Men Ravlaug ledde dem längre in i skuggorna utan att tveka inför de klippväggar som hotfullt lutade sig över dem och tycktes vilja kväva dem. Minn mindes alltför väl deras första möte med eldberget, då brinnande klippblock slungats mot dem, och hoppades innerligt att kungen inte hade fel om bergets sömn.

Men med ens insåg hon att klyftan övergått i en grotta och att de nu befann sig inom eldberget. Ur sprickor runt om-

kring dem sipprade ett rödglöd gat pulserande sken fram som lyste upp deras väg som gick stadigt uppåt. En kväljande stank vilade tung i grottan och gjorde det svårt att andas. Minn kände också hur det började hetta om kinderna och tjocka svettpärlor rann nedför hennes ansikte. Det var inte av ansträngning, det visste hon alltför väl, det hade blivit varmare. Om berget skulle vakna nu... Hon vågade inte tänka tanken till slut.

Minn försökte återkalla minnena av de grottor hon sett kring Brödernas stad, då vättekoningens magiska föremål jordgåva öppnat bergets inre för dem. Men medan det berget hade känts som ett levande väsen av kött och blod så var detta berg annorlunda, dött men ändå aktivt, som om det kontrollerades av en främmande och ondskefull vilja. Minnena gick snarare till de levande odöda som väntat dem i Brödernas stad, också det döda varelser kontrollerade av en ondskefull vilja.

Vilken kraft kunde vara så stark? Nideld hade ju härskat över elden såsom isdraken nu härskade över isen men den kraft som Minn kände tycktes behärska alla naturens byggstenar. Cindar hade ju lämnat Cinda så vilken ondska fanns här i hans ställe? Om den var så stark i det döende eldberget, hur stark var den då inte på den levande glaciären? Skulle samma ondska som växt sig stark här kunna växa sig stark hemma också nu när Cindar lämnat Cindarell? Trots hettan kunde Minn inte låta bli att rysa. Så många skrämmande frågor men mest skrämmande var ändå att Minn djupt inom sig tycktes ana ett svar. Mörker och kyla, stank och smärta, över-

allt och omöjligt att komma undan, så främmande men ändå så välbekant. Så kom plötsligt en ljusblixt för hennes ögon och för en kort stund tycktes svaret förebådas henne.

Minn blinkade till. Där var verkligen ett ljussken framför dem, men det var inte det plötsliga intensiva ljus som hon hade sett utan det varma röda ljuset från en skymningsfärgad himmel. De hade nått en utgång!

Men vad var det då Minn hade sett? Det hade varit något hemskt, så mycket mindes hon, men resten bleknade bort likt en dröm. För ett ögonblick ville hon vända tillbaka till mörkret, likt en nyvaknad som känner att drömmen lämnats för tidigt, men Ale grep tag i hennes hand och drog henne med sig. Kanske trodde han att hon höll på att falla, kanske kände han att hon behövde hjälp. Motstridiga tankar uppfyllde Minn. Å ena sidan kände hon en överväldigande lättnad och tacksamhet, som om hon räddats från något farligt, men å andra sidan blossade ett väldigt hat upp mot den som förvägrade henne sanningen, mot Ale.

Så befann de sig åter ute i friska luften och det var som de sista av Minns minnen från vandringen genom eldberget blåste bort. Kvar fanns bara en undran över vad som egentligen hade hänt. Ingen annan tycktes emellertid ha upplevt något särskilt så hon höll det inom sig. Tids nog skulle hon få svar, så mycket visste hon av någon anledning. Vad hon inte visste var om hon *ville* få svar.

18. Mellan eld och is

”Ur ytterligheternas jämvikt stammar vår världs harmoni. Natt balanseras av dag såsom vinter balanseras av sommar. När jämvikten rubbas inträder det vi känner som naturkatastrofer och då kan harmonin blott återställas av den motsatta ytterligheten. Sålunda återställs torka av regn och översvämningar av sol. Samma naturlag gäller för människan. Skador och sjukdomar härrör från obalanser och botas genom ytterligheter. Sålunda botas köldskador med eld och brännskador med is.”

Ur samlingen Cindarelle naturalis, utgiven av Serena lärdes akademi

Från eldbergets topp hade de milsvid utsikt över hela Cinda. De vidder som tett sig så ändlösa och svårtillgängliga under deras långa vandring runt ön låg nu inför deras fötter och lät sig utan motstånd fångas av deras blickar.

Österut skymtade kung Ravlaugs stolta stad med sina långa rader av hus som sträckte sig från de höga bergen ned mot den blå bukten. Härifrån såg de dock inte förmer ut än små

sandslott på en strand. I sydöst bredde sig den torra och fruktlösa stenslätten ut sig, där de hotats såväl av hunger och törst som av eldbergets brinnande klippblock. Vilka krafter ruvade egentligen i bergets inre som förmått slunga dem så långt?

Åt söder till kunde Rials marker anas. Många mystiska ting hade de upplevt där, såsom de sju stenarna resta i en likadan ring som den de sett i Cindarell och den vita val som slutligen övertygat hövdingen att ta deras parti. Längre västerut skvallrade regntunga moln om de heta källor där de först träffat Ravgurd. Om Ale vetat att han i själva verket var kung Ravlaugs son hade deras första möte kanske slutat lyckligare. Men allt hade ju ändå gått bra till slut, eller hur? Så varför väckte åsynen av platsen fortfarande olust hos Ale?

Ale fortsatte att med blicken återuppleva deras vandring och om han kisade mot den nedåtgående solen kunde han möjligen ana Grå damen, den ö som han tack vare trälinnan Livs flinkhet kunnat nå torrskodd och därmed vinna hövding Ravens förtroende. Åt nordväst skymde de höga klipporna den väg de följt men hans minnen hade inga problem att erin-

ra sig de faror de mött på den smala avsatsen mellan berget och havet.

Bättre framträdde då den djupa klyfta som lett dem från hövding Ringvars boning till Cinda ting och där de också träffat sejdaren Rivandur. Inget av dessa möten hade avlöpt bra men det hade själva tinget gjort så inte heller det spelade väl någon roll? Kung Ravlaug hade förklarat att folket stod enat bakom tingets beslut, vad de än må ha tyckt före det, men Ale önskade att han verkligen kunde tro på det.

Ales blick hade medvetet undvikit det mest framträdande landmärket på ön, den enorma och gnistrande ismassa som bredde ut sig från tingsplatsen nästan ända ut till havet. Ändå kände han på sig att isens härskarinna låg utbredd på sin glaciär och ruvade på ondskefulla tankar. Alla andra faror och tvivel bleknade i jämförelse med henne. Vad han än trodde om Ravgurd, Ringvar, Rivandur och alla andra så utgjorde hon det största hindret mellan dem och havet.

Havet ja, tänk att man kunde se ända bort till havet härifrån. Det var inte undra på att Nideld sett dem komma innan de själva sett ön. Kanske hade han befunnit sig just på den fläck som Ale stod på nu då han kastat sig ut över branten och störtat iväg mot deras skepp, mot sitt eget öde. Nideld var nu borta men blotta tanken på honom fick det att kännas som om det brände under fötterna.

”Var ligger Nidelds grotta?” kunde Ale inte låta bli att fråga.

Kung Ravlaug skrattade torrt som svar.

”Vi passerade den på vår väg hit”, sade han. ”Så vidunderlig var han att han uppfyllde hela eldberget. Medan hans huvud vilade här uppe, varifrån hans ögon kunde nå hela Cinda, så piskade hans svans den klyfta vi färdades genom. Berget må inte längre värmas av hans kropp men hans eld brinner än. Vi kände den på vägen upp och vi ska se den nu.”

Ravlaug förde dem en bit ned för berget och stannade vid en spricka, ur vilken en märklig trögflytande massa rann fram. Den rörde sig som vatten men såg ut som en blandning av eld och sten och var så het att de kände värmen före det att de såg den.

”Bergets blod”, förkunnade kungen. ”En gång var det så starkt att vi kunde smida svärd av det och det är just denna källa som Tynning lär stamma från. I våra dagar har blodet tunnats ut och låter sig ej längre formas men hettan har det ännu kvar. Samma hetta som en gång framfödde Tynning ska nu ge Tynning livet åter.”

Med de orden tog han fram bitarna av svärdet och lade ihop dem på marken intill källan. Därefter täckte han bitarna med stenar så att endast två öppningar återstod, ett vid svärdets egg och ett vid dess hjalt. Slutligen tog han ytterligare några stenar och arrangerade dem så att en del av den heta eldstenen lämnade sin fåra och rann in i svärdets röse. Genom stenarnas glipor kunde den rödglödgade massan skymtas på sin väg genom röset och ut i andra änden.

Ale betraktade det hela först med förvåning och sedan med stigande misstro. Aldrig förr hade han väl sett Cindarells smeder arbeta på detta sätt. Här fanns inget städ att vila svärdet

på och ingen slägga att forma det med. Eldstenen må vara aldrig så het men hur skulle svärdet kunna återta sin forna form utan en mänsklig hand till hjälp?

Från Ravlaug kom inget svar på den frågan. Han hade satt sig ned intill stenröset och lämnade det inte med blicken. Så blev han också sittande medan skuggorna blev längre och mörkret sakta lade sig. Till slut kunde Ale inte se något annat än konungens ansikte, svagt upplyst av det röda skenet från eldstenen och lika orubbligt som tidigare.

Till slut måste Ale ha somnat för när han åter slog upp ögonen hade det blivit ljust och Ravlaug rest sig upp igen. Bergets blod rann åter i sin vanliga fåra och kungen var nu i färd med att med handskbeklädda händer flytta undan de ännu heta stenarna som täckte svärdet.

Döm om Ales förvåning när den sista stenen avlägsnades och Tynning åter framträdde inför hans ögon, i ett enda stycke som om det aldrig splittrats. Hur var det möjligt?

”Än har Tynning dåd att utföra”, förkunnade Ravlaug stolt och i hans ögonvrå kunde en tår skymtas.

Ale gladdes med Ravlaug av hela sitt hjärta. En lång tid hade förflutit sedan han först träffat honom men detta var första gången som kungen för en stund tycktes glömma den skuld-börda som han själv lagt på sina axlar och känna lite glädje. Ödet ville dock inte att stunden skulle vara länge.

”Allt för snart ska konungens ord besannas.”

Orden var drottning Rynjas och hon pekade mot dalen nedanför dem, den dal där Cinda ting väntade på att få hållas.

”Förräderi!” utbrast Ravlaug och Ale förstod genast vad han menade.

Dalen bredde ut sig lika grönskande och inbjudande som när de tagit farväl av den i höstas men det var en sak som var annorlunda. I dalens mitt, på själva platsen för Cinda ting, växte ingenting annat än gräs och vårblommor. Cindrasil, det heliga träd vars liv var förenat med alla cindariers liv, var borta och bara en grop kunde anas där hon en gång stått.

Medan Rynja varit den som först upptäckt att trädet var borta så var det Minn som först upptäckte vart det hade förts.

”Se där!” ropade hon och pekade bortom tingsplatsen, åt glaciären till. I gryningsdiset kunde bara skuggor anas men det rådde ingen tvekan om att de inte var ensamma här. Där nere rörde sig halvdussinet skepnader bort från dem, tyngda av en börda som de bar mellan sig. Trots diset rådde det ingen tvekan om vad denna börda var för något.

”Förräderi!” upprepade Ravlaug. ”De för bort Cindrasil från Cinda ting. Det är en krigsförklaring!”

”Nej”, invände Rynja stilla. ”Det är Rivandurs spådom som besannas. Det är Cindrasil som efter sju sekler lämnar sin gamla plats för att söka sig en ny, och dit Cindrasil söker sig, dit söker sig också Cindars folk. Någon vill utnyttja spådomen för sina egna okända syften.”

”Jag känner nog dessa syften”, sade Ravlaug sammanbitet. ”Om Cindrasil slår rot hos någon av de andra hövdingarna så kommer det inte bara att tolkas som att vi ska stanna på

Cinda, det kommer också att tolkas som att kungakronan hör hemma där.”

”Men vem av hövdingarna skulle vilja göra något sådant?”
undrade Ale.

”Ringvar kanske, han talade mot mig på tinget. Eller Ravnens bror Ravn. Missdådarna färdas västerut och vem vet vilken maktkamp som kan ha utspelats där under vintern. Men vilket deras mål än är så kommer de inte att nå det.”

Han grep tag i deras sista skinnsäck med vatten och vräkte ut det över det heta svärdet. Med ett fräsande ljud övergick vattnet i ånga men först efter att ha tjänat sitt syfte och gjort Tynning tillräckligt svalt för att kungen skulle kunna fatta det med sina handskbeklädda händer.

”Detta ska alltså bli det återfödda Tynnings första dåd.”

Men Rynja skakade bara på huvudet.

”Min make måste välja”, sade hon. ”Du kan inte vara både hjälte och konung. Ditt folk är på väg till Cinda ting utan vapen. Om det kommer till väpnad kamp mot förrädarna måste du leda dem.”

”Men utan Cindrasil är vår flykt ändå dömd att misslyckas”, svarade Ravlaug hjälplöst.

”Konungens ansvar är hans folk. Cindrasil är drottningens ansvar. Det åligger mig att följa efter vårt heliga träd. Om jag kan föra tillbaka ett skott så kan vår flykt ännu lyckas.”

”Jag kan inte låta dig gå mot de där förrädarna utan vapen.”

”Se på mina händer. Vapen vore verkningslösa i dem.”

”Men om jag överger dig är jag varken hjälte eller make!”

”Du är i första hand konung.”

Rynjas sista ord lämnade Ravlaug svarslös men plötsligt lade sig Minn i diskussionen.

”Jag kan gå”, sade hon och lade handen på sitt silverskimrande alvsvärd. ”Jag har ett vapen och jag vet hur jag ska ta ett skott från ett träd.”

Förvånade blickar vändes mot henne, inte minst från Ale. I hennes ögon lyste en glimt mer bestämd än han sett tidigare. Han fick en känsla av att det inte bara var för Rynjas skull som hon ville ge sig efter Cindrasil eller ens för trädets skull. Nej, det var som om något annat lockade henne, något på själva glaciären. Men hur oroande dessa känslor än var så överskuggades de alla av en enda stark känsla. Han kunde inte låta henne gå ensam.

”Jag kan också gå”, sade han bestämt.

Ravlaug såg förtvivlat från den ene till den andre.

”Ska Rivas konung så sända icke blott en kvinna utan också en vapenlös man mot en möjlig död?” beklagade han sig. ”Med ett sådant eftermäle kan jag lika gärna slänga mig på mitt svärd redan nu.”

”Är detta det dåd som du förutspått Tynning?” yttrade Rynja sardoniskt. ”I så fall hade det varit bättre om Tynning aldrig smidits åter.”

Ravlaug sänkte skamset sitt huvud och vände sig med en ansträngning mot Ale i stället.

”Alemon från bortom haven”, sade han. ”När blott du hade ett svärd erbjöd du mig det. Nu är det jag som har ett svärd och nu är det jag som erbjuder dig det. Tag Tynning och må det i din hand utföra det dåd som förnekats mig.”

Med de orden tog han av sig sin högra handske och överräckte såväl handske som svärd till Ale. Ale tog emot Tynning och kände dess hetta genom handsken. Det ägde inte hans gamla svärds tyngd men kändes förvånansvärt skarpt och välbalanserat och förmådde inge Ale lite hopp. Om det var sant att det förutom Tölding inte fanns något annat svärd på hela Cinda, om förrädarna således var vapenlösa, ja då skulle han nog kunna möta ett halvdussin av dem. Men skulle han kunna möta glaciärens och hela Cindas härskarinna, skulle han kunna möta Nidafrost?

”Tynning kommer att återupprätta Rivas ära”, lovade han ändå med en så tapper röst han förmådde uppåda.

”Alltför snara är män att lova större än vad som bör hållas”, sade Rynja med en sorgsen röst. ”Men orden har fällt och ingen mer tid finns för avsked. Låt oss nu hasta åt varsitt håll med hopp om att återses på stranden.”

Därmed skyndade kungen och drottningen bort mot Nidelds grotta igen och försvann ur deras åsyn. De var nu ensamma mot de okända förrädarna och Ale började redan fundera över det kloka i sina hastiga ord. Men lika lite tid som det funnits för avsked, lika lite tid fanns det för eftertanke, ty

vägen ned till tingsplatsen var brant och farlig och missdådarna höll redan på att försvinna i dimman.

Vandringen nedåt gick dock långsamt. Ale och Minn var inte vana vid att klättra i berg, uppvuxna som de var vid kusten, och Cindarells berg var hur som helst inte lika skarpa och svårklättrade som dessa. Deras väg tycktes ständigt blockeras av vida skrevor och plötsliga bråddjup och löpte allt annat än rakt. Men värre skulle det bli ty plötsligt spärrades nedgången av ett istäcke. Det tycktes bädda in hela berget nedanför dem i sin kalla svepning och det fanns ingen väg runt det så långt ögat kunde nå.

”Nog har eldberget svalnat alltid”, flämtade Minn, ”om hennes is spridit sig så långt redan. Hur ska vi nu komma ned?”

Ale såg sig förtvivlat om. Istäcket tycktes ha krupit upp längs bergets sidor och överraskat allt längs dess väg. Av de få buskar som vuxit här skymtade nu bara topparna och på ett par ställen stack till och med ben fram av några okända stora djur, som om de överraskats under sin vinterdvala och obarmhärtigt fångats i dess kalla grepp. Det fanns ingen väg runt istäcket, bara...

”Vi kan ta oss över det!” utbrast Ale i ett plötsligt infall.

”Är du inte klok?” invände Minn. Då kommer vi att bryta alla våra ben.”

”Inte om vi tillverkar en släde”, svarade Ale och började ta av sig de läderremmar han bar. ”De där djurbenen är stora

nog att kunna användas som medar och vi kan knyta fast våra svärd som tvärslår.”

”En sådan släde kommer inte att hålla länge.”

”Den behöver bara hålla tills vi kommit ned.”

Minn såg inte övertygad ut men började ändå ta av sig sina läderremmar. Hon insåg lika väl som Ale att det var deras enda möjlighet att komma nedför berget. Ale gav sig så i kast med att hugga loss benen ur isens grepp. Kanske bevarade Tynning ännu eldbergets värme ty det gick förvånansvärt lätt. Än större blev hans förvåning när han insåg att det inte var några djurben utan drakben. Inte ens Nidelds mindre gelikar hade alltså varit förskonade från Nidafrosts is. Samtidigt kunde han inte låta bli att känna en viss tillfredsställelse. Det var inte mer än rätt att drakarna fick betala tillbaka lite till Cindas folk för det gissel de så länge utsatt dem för.

Till slut stod släden färdig, om man nu kunde kalla det en släde. Fyra kraftiga lårben tjänade som medar. Längst fram bands de samman av Tynning och längst bak av Minns kortsvärd. Däremellan löpte flera mindre ben omlott, sammanknutna så gott det gick, och över det hela låg deras mantlar fastspända. Ale började misströsta om huruvida den ens skulle klara första ojämnheten och hur skulle det då gå för dem?

”Du behöver inte följa med...” började han.

Minn svarade dock med att lägga sig på mage på släden, gripa tag i Tynning och provande kränga fram och tillbaka ett par gånger. De påfrestningarna klarade släden.

”Följer du med eller ska jag komma tillbaka och hämta dig efteråt?” frågade hon utmanande.

Ale lade sig tvekande ovanpå henne och hörde hur benen under dem knakade olycksbådande. Än så länge höll dock släden och han stötte försiktigt från sig med fötterna för att ge den fart. Drakbenen utstötte först ett gnällande läte, som om de inte alls ville röra sig över den is vars fångar de varit, men gav till slut med sig och lät dem glida framåt. Det dröjde inte länge förrän branten tog över släden och kastade dem framåt i en ständigt ökande fart.

Det vita landskapet passerade så snabbt förbi Ales ögon att han knappt kunde uppfatta det och vinden ven likt en drakes rytande i öronen. Det enda han kunde göra var att trycka sig närmare Minn och hålla fast sig så hårt han kunde. Han kände värmen från hennes kropp och tyckte sig till och med kunna känna hennes hjärta slå. Än en gång började han betvivla det kloka i deras vådliga nedfärd men nu fanns det inte längre någon återvändo. Om något skulle hända dem, hända henne, så skulle det vara hans fel.

Men Minn tycktes ännu vara vid gott mod och då och då lutade hon sig åt sidan. Inga ord kunde yttras och inga tecken visas under nedfärden men han förstod ändå att följa hennes rörelser med sin egen kropp. Som om de vore ett kunde de så styra släden och vika undan från hinder. Efter ett tag så började Ale att glömma bort den fara de befann sig i och han kom till och med på sig att önska att färden aldrig skulle ta slut. Det enda som betydde något nu var att han var nära Minn och kände hennes kropp mot sin.

Hur länge de låg så visste inte Ale men plötsligt insåg han att det inte längre var vita färger han skymtade i ögonvrån utan gröna. Han hann precis uppfatta att de lämnat den karga isen bakom sig och nu kommit ut på tingsplatsens grönskande gräs när släden plötsligt brast under dem. Ale och Minn, ännu i sin hårda omfamning, kastades framåt och tumlade runt på ängen innan de till slut blev liggande stilla igen. Ale kände hur det värkte överallt i kroppen, såväl av anspänningen under slädturen som det våldsamma slutet, men det bekom honom inte det minsta. I stället satte han sig snabbt upp, fångade Minn med blicken där hon låg intill honom med slutna ögon och rullade snabbt över till hennes sida.

”Minn!” flämtade han fram. ”Hur gick det?”

Minn slog upp ögonen, satte sig upp och såg sig förvånad om.

”Ditt svärd...?” började hon.

”Jag bryr mig inte om svärdet”, avbröt Ale. ”Jag bryr mig om dig.”

Till hans förvåning svarade Minn med att luta sitt huvud mot hans, sluta sina ögon och öppna sin mun. Innan Ale kom sig för att säga något mer hade deras läppar mötts och gjort alla ord överflödiga.

Kyssten varade bara ett ögonblick men för Ale var det ett underbart ögonblick. Med ens försvann allt annat i världen – den ödesdigra spådom som skickat dem långt från Cindarell, den överhängande fara som varit deras ständige ledsagare på Cinda, de väntade strapatserna under den kommande flykten

och den strid som väntade mot de okända förrädarna – allt detta var som om det aldrig funnits. I deras ställe sköljde en mångfald av känslor in i Ales sinnen. Där var förvåning över det som nu skedde, tvivel om huruvida han förtjänade denna ynnest och rädsla för att denna ljuva stund skulle ta slut och aldrig återkomma. Men där var också en ousäglig glädje som kom allt annat i livet att blekna i jämförelse och en berusande önskan att få dricka sig otörstig ur den sagolika källa som hennes varma mjuka läppar utgjorde. Ale kände det som om livets syfte uppenbarat sig för honom och ville att det skulle vara för evigt samtidigt som han upphörde att frukta döden, ty hur skulle han någonsin kunna dö lyckligare än nu?

Men så fort deras läppar åter sårades så löstes alla dessa känslor upp i tomma intet och lämnade Ale lika utmattad och förvirrad som en man som plötsligt vaknar och rycks ifrån en underbar dröm. Innan han kommit till sans igen hade Minn rest sig upp, lösgjort svärden ur resterna av släden och rusat vidare mot glaciären med det nu utsläppta håret fladdrandes i vinden. I dimslöjorna tedde sig hennes suddiga gestalt som ett sagoväsen från just en dröm. Frånvarande reste han sig upp och tog tag i det enda påtagliga som stod till buds, det ännu varma hjaltet på svärdet Tynning. Likt en sömndrucken återvände han så sakta och motvilligt till verkligheten. Hade det bara varit en dröm?

Han kunde inte göra annat än rycka på axlarna och följa sitt öde vidare.

19. Ödets vändningar

”Det är lättare att sätta en sten i rullning än att sedan stoppa den.”

Gammalt cindariskt ordspråk

Flydde hon från någonting eller mot någonting? Minns inre var alldeles för kaotiskt för att hon ens skulle kunna begrunda den frågan. Bakom sig hade hon det döende eldberget, i vars glöd hon ännu kunnat ana närvaron av något främmande, något som tett sig både okänt och bekant, både ondskefullt och lockande. Framför sig hade hon den i högsta grad levande glaciären med sin allt mäktigare härskarinna Nidafrost och en kanske ännu starkare närvaro av detta mystiska väsen. Flydde hon från de frågor som eldberget väckt eller mot de svar som glaciären förespeglade?

Djupt inom sig visste hon att frågorna var avgörande, kanske inte bara för henne utan för många omkring henne. Ändå var det inte dessa som upptog hennes tankar och känslor just nu. Nej, det var det som alldeles nyss hade passerat mellan

hennes och Ale. Vad hade fått henne att ta steget och varför i just denna stund? Kunde det ha varit lättnaden över att de båda överlevt den vådliga nedfärden? Eller kanske det faktum att Ale för en gångs skull tyckts ha brytt sig mer om henne än om sitt svärd? Eller var det så att det i denna hennes kaotiska tillvaro, fångad mellan eld och is med hemligheter som både lockade och skrämde, bara funnits en fast punkt att klamra sig fast vid för att hon inte skulle förlora förståndet?

Men varför då inte stanna kvar vid den, varför inte stanna i Ales trygga famn, till dess världen runt omkring dem tedde sig mindre hotfull och lättare att förstå? Än var det inte för sent att besinna sig, att stanna upp och återvända, om blott för en kort stund. Ändå fortsatte hon att fly. Var det sig själv hon flydde från eller var det rent av...?

I detsamma rusade Ale upp vid hennes sida.

”Jag ser dem!” ropade han. ”De söker sig upp på glaciären. Vi måste få tag på dem innan hon gör det.”

Stunden var förbi. Det var för sent att stanna nu. Kanske hade Ale också bara gripits av stundens ingivelse, kanske var

inte heller han redo att låta deras öden ta dessa vändningar. Hur det än var med den saken så kunde hon nu bara fly vidare och hon gjorde det med blandade känslor.

Framför dem reste sig glaciären, betydligt större nu än i höstas. Den höjde sig mot himlen likt en mur av gnistrande is och dess utlöpare omfamnade nästan hela ängen. Minn fick en känsla av att det bara var Cindrasils närvaro som hindrat tingsplatsen från att uppslukas av den obevekliga ismassan. Den känslan förstärktes ju närmare de kom ty för varje steg tycktes gräset bli mer och mer frostnupet, berövat det heliga trädets beskydd som det var.

Det enda som bröt av mot det bländande vita var det halvdussin skepnader som sakta letade sig uppåt längs glaciärväggens skrevor. Hade de upptäckt att de var förföljda och hoppades de i så fall på att deras förföljare inte skulle våga fortsätta jakten ända upp på glaciären? Vilka kunde vara så kallblodiga att de sökte gömma sig i själva Nidafrosts skugga? Snart skulle de få veta det.

Redan innan de var framme vid glaciären slog den bedövande kylan emot dem och luften blev tung att andas.

”Vi fick inte med oss våra mantlar”, flämtade Minn.

”Det kan inte hjälpas”, svarade Ale. ”Vi hinner inte vända om nu.”

Frosten under deras fötter övergick i is och snart var de omringade av Nidafrosts kalla element. Solen, som vid det här laget hade börjat sänka sig, lyste nu på dem rakt framifrån och dess strålar kastades fram och tillbaka av den omgivande

isen. Minn försökte förgäves skärma av ögonen, det bländande ljuset fanns överallt.

”Hur ska vi kunna klättra upp om vi inte ser något?” undrade han.

”De andra ser, då måste vi också kunna göra det”, genmålde Ale.

Minn undrade tyst vilka ögon som kunde se i detta ljus. Men så fångade hennes egna ögon plötsligt något oväntat i isen och hon sprang fram mot det. Hennes fötter fann en avsats som ledde uppåt innan hennes ögon gjorde det och hon böjde sig ned över sitt fynd.

”Vad är det?” undrade Ale bakom henne.

”Cindrasil”, svarade Minn och betraktade förundrat det späda gröna bladet framför henne. Det såg så ensamt och övergivet ut där det låg men när hon lyfte upp det fann hon till sin förvåning inte is under det utan vatten. Smältvatten.

”Än lever Cindrasil!” utbrast hon. ”Och hon visar oss vägen också. Kom!”

Minn återtog nu täten och sakta men säkert stretade de upp för glaciären. Närhelst de förlorade sig i ismassorna så framträdde ånyo ett av det heliga trädets tappade löv och ledde dem vidare. Nedanför dem hade den gröna ängen försvunnit ur sikte men ovanför dem kunde de ibland skymta de flyende missdådarna, för varje gång lite närmare. Vilka känslor Minn än hyst tidigare så fick de nu alla ge vika för hennes alvblod. Det var inte förräderiet som var deras värsta brott, nej det var bortförandet av trädets. Varje blad som de fann var en

tår som trädet fällt, ett förtvivlat rop på hjälp från någon som inte kunde försvara sig mot människornas illdåd. Minn tänkte hörsamma ropet och försvara trädet om så människor skulle få plikta med livet för det!

Men inte ens Minns vilja kunde hindra solens nedgång. Skuggorna blev allt längre och snart ersattes isens vita ljus av skymningens mörker. Snart kunde de inte se händerna framför sig, än mindre Cindrasils blad. Minn försökte trots det fortsätta men fötterna fann inte längre fäste och till slut tvingades Ale hålla tillbaka henne.

”Det tjänar ingenting till”, viskade han. ”Vi måste invänta gryningen.”

”Då kommer de ju undan”, protesterade Minn.

”De ser lika lite som vi. De vågar tända ljus lika lite som vi. Om vi fortsätter riskerar vi antingen att falla nedför stupet eller springa in i isdraken. Låt oss hellre stanna här för natten och återuppta jakten i morgon”

Minn skakade av återhållen ilska men kunde inte göra annat än att hålla med. Uppgivet lät hon sig ledas in i en skyddande skreva och läggas till ro. Nu kunde hon inte längre fly, nu kunde hon inte längre hindra känslorna från att komma, och med dem kom också tårarna.

Ale närmade sig försiktigt. Kanske såg han tårarna och sökte trösta henne, kanske kände han också ett behov av närhet och ömhet efter alla vedermödor. Minn lät honom komma närmare. Världen hade snurrat allt snabbare och snabbare runt henne, gjort henne allt mer förvirrad och förtvivlad,

men mitt i allt detta hade Ale alltid förblivit densamme. Hon böjde huvudet så att hans arm kom åt att lägga sig runt hennes nacke. Där ute fanns allt ännu kvar – Nidafrost och den mystiska ondskan, Cindrasil och de okända trädrövarna, Rivas och hela Cindarells öde och de många obesvarade frågorna om hennes mor och hennes krafter – men här fanns bara Ale.

Hon kände den inbjudande värmen från hans kropp, den välbekanta doften från hans hud och den mjuka beröringen från hans händer. Nej, så lätt kunde hon väl inte utestänga allt detta men jo, om så blott för en stund. Darrande händer utforskade skälvande kroppar och hon visste inte längre vilka som var vilka. Inom henne började någonting att vakna men det var inte krafterna utan något ljuvare och starkare. Inga remmar höll längre ihop deras kläder och varsamt fördes de undan tills deras kroppar smälte samman. Högt ovanför dem skar ett vemodigt rytande genom natten - kanske var det vinden, kanske var det Nidafrost – men ingenting utanför bekom henne längre. Ale kom till henne och hon mötte honom. En plötslig smärta gjorde sig gällande, en både kroppslig och själslig smärta som för ett ögonblick förvirrade och skrämde Minn. Men den försvann lika snabbt som den kommit och de sista fördämningarna brast. En kaskad av ren lycka sköljde över henne, om och om igen, och hon önskade att det aldrig skulle ta slut. Här och nu var allt.

Utanför, så nära men ändå så långt borta från de älskande, fortsatte rytandet. Nidafrost var vaken. Ödet hade kommit in-

te bara till Ale och Minn utan också till henne. Också hon kände en kroppslig och själslig smärta. Men medan Minn bara hade uppfattat fragment av sitt öde så var Nidafrost fullt gången om sitt. Den kroppsliga smärtan var väntad och välkommen och skulle snart vara över. Men den själsliga smärtan var stark och plötslig och framför allt oväntad. Något höll på att hända, vad förstod hon inte men dess innebörd förstod hon alltför väl. För blott andra gången i sin långa levnad kände hon fruktan och hennes rytande fortsatte att eka länge genom den kalla natten.

Morgonen kom och gryningsolen inledde sin mödosamma klättring över bergen. Dess första strålar kastade sig utan fruktan mot den gnistrande isväggen och letade sig in bland alla skrymslen och vrår. Inom kort nådde de också den grotta där Ale sov och kittlade hans ögonlock tills han slog upp dem. Hans första blick föll på Minn.

Hennes huvud vilade på hans bröst och det långa silverblonda håret skylde nu hennes kropp, den kropp som den gångna natten öppnat sig för honom och tagit honom till paradiset. I hela sitt liv hade han drömt om ära och hjältedåd utan att förstå att den största lyckan hela tiden hade funnits vid hans sida. Han strök varsamt Minn över kinden och tryckte mjukt sina läppar mot hennes huvud. Intet fattades honom nu och inte kommande dagar heller så länge Minns väna ansikte finge bli det första han såg varje morgon.

Nu började också Minn att röra på sig och ett belåtet leende spelade på hennes läppar, som om de delat samma tanke.

Ale vände sig försiktigt på sidan så att han skulle komma åt att se hennes klarblå ögon och möte hennes mjuka läppar.

Men den ljuva herdestunden var inte ämnad att vara länge. Ett fasansfullt vrål avbröt plötsligt den fridfulla morgonen och hela grottan genomfors av en kraftfull skälkning som kom stora issjok att falla ned från taket. Ale och Minn kom genast på fötter.

”Grottan rasar in!” utbrast Minn. ”Vi måste ut!”

De kastade sig mot öppningen, utan en tanke på vapen eller packning, men hann inte mer än ta ett par steg förrän en skugga föll över den och kastade grottan i dunkel. Ale tyckte först att det var rader av silverskimrande sköldar som föll ned utanför grottöppningen men de föll i en så rasande fart att han varken kunde uppfatta form eller vapenmärke. I ett förvirrat ögonblick trodde han att de hade kommit för sent och att förrädarna uppbådat en armé av riddare i blanka rustningar som stormade nedför berget. Sedan kände han det.

En förlamande kyla slog emot dem och kastade dem baklänges. En ohygglig smärta närmast kastade sig över Ales kropp, som om varje del av hans hud genomborrades av långa nålar. Själva luften tycktes frysa till is och för varje andetag han tog var det som om hans bröstorg vilde sprängas. Han kunde inte ens resa sig upp utan förmådde bara vända huvudet åt sidan och se hur Minn tycktes plågas ännu mer. Hennes ögon rullade så att bara ögonvitorna syntes och hon skakade av kramper. Förtvivlat försökte han sträcka sin arm mot henne men förgäves, han kunde bara hjälplöst åse vad som såg ut att vara hennes dödskamp.

Men lika plötsligt som skuggan fallit över dem, lika plötsligt försvann den, och den bleka morgonsolens strålar letade sig åter in i grottan, om än långsamt och tvekande. Kylan dröjde sig dock kvar och hur mycket Ale än försökte så kunde han inte göra annat än att ligga och flämta. Lyckligtvis hördes också Minns andetag bredvid honom, lika ansträngda och plågade som hos någon som precis räddats från drunkningsdöden, men i hans öron var det vackrare än den ljuvaste harpmusik. Hon levde ännu.

Det var också Minn som först kom på fötter. Hennes ansikte var likblekt och det berodde inte enbart på kylan.

”Det har hänt någonting fruktansvärt”, viskade hon. ”Vi måste upp genast.”

Ales läppar började forma en invändning men orden stannade inom honom. Minn hade känt det direkt och nu kände också han det. Något hade skett och detta något höll nu på att få ödesdigra konsekvenser. Som för att understryka sina ord inte bara grep Minn sitt svärd – Ale hade aldrig förr sett henne gripa ett vapen utan en känsla av olust – utan kastade också över Ales svärd till honom. Sida vid sida störtade de så ut ur grottan.

Långt nedanför dem, nere på den nu helt frosttäckta tingsplatsen, kunde genom dimmorna skönjas hur en ringlande gestalt av enorma proportioner rasade österut. Nidafrost var i rörelse och det fanns ingenting på denna ö som kunde hinna ifatt henne, än mindre stoppa henne. Men det var inte nedåt deras väg bar utan uppåt, upp på glaciären, en glaciär som

nu kändes ännu farligare trots att dess härskarinna lämnat den.

På sin väg ned hade Nidafrost plöjt en bred ränna genom isen som visserligen var hal men tillräckligt plan för att de skulle kunna ta sig upp för den. Snart nådde de rännans slut och glaciärens topp.

Det första som mötte dem var ett bländande vitt sken. Vartåt de än vände sig så såg de bara en gnistrande is som obarmhärtigt ansatte deras ögon och fick dem att tåras. Ale sänkte instinktivt huvudet men det gjorde bara smärtan ännu värre.

”Titta uppåt i stället”, manade Minn bredvid honom. ”Skydda ögonen från ljuset under dig.” Ale gjorde som hon sade och snart förmådde hans ögon ta till sig den väldiga ismassan. Inför deras ögon bredde Nidafrosts rike ut sig i hela sitt majestät. Den täckte hela deras synfält, likt ett väldigt hav som fångats under en våldsamt storm och nu var isens fånge. Långa åsar med skarpa krön reste sig överallt likt höga vågkammar, åtskilda av böljande och blankslipade sänkor. Med en rysning insåg Ale vad som hade skapat dessa långa och breda vågdalar.

Men så fångade hans blick något som urskiljde sig från det vita och livlösa landskapet. En bit framför dem, i en sänka lika bred som de omgivande åsarna var höga, låg en trädstam och på den satt en man med böjt huvud. Som om han känt deras blickar höjde han sitt huvud och såg rakt mot dem.

”Jag har väntat på er”, sade en alltför välbekant röst.

20. Isens hemligheter

”Också den kallaste kropp döljer ett varmt hjärta.”

Gammalt cindariskt ordspråk

Den gamle sejdarens raspiga röst fick Ales blod att svalla. Var det Rivandur som låg bakom illdådet mot det heliga trädet Cindrasil? Han drog resolut sitt svärd och bredvid honom gjorde Minn detsamma. Tillsammans stegade de så försiktigt fram mot den man som sökt dra olycka över hela Cindas folk. Men Rivandur lät sig inte skrämmas utan skrattade bara hest när de närmade sig.

"Ivriga är ni att följa ödets gång", sade han. "Till nytta kommer era svärd att vara."

"Vad har du gjort?" krävde Ale att få veta. "Varför försöker du stoppa Cinda flykt?"

Varför har du väckt Nidafrosts vrede?"

"Blindare än Rivandur är ni som inte ser det öde som omger er", suckade sejdaren och skakade på huvudet. "Vad som

sker har Rivandur redan sett och om ni blott finge öppna era ögon skulle ni se det också. Stort är det dåd som ödet förunnat er."

Hans ord fick Ale att tveka ett ögonblick men kanske uppfattade Minn det för hon tog genast ett steg framåt, som för att skingra hans tvivel.

"Vi och hela Cinda har redan öppnat våra ögon!" utbrast hon. "Med dina intriger söker du förverkliga dina egna spådomar. Vi har sett styrkan i Cindrasil och sanningen i Cindars ord men du lever i en lögn som du vill upphöja till sanning."

Rivandur vände långsamt huvudet mot henne. Den oseen- de blicken tycktes gå först till hennes ansikte och sedan till de gröna blad från det heliga trädet som hon ännu höll i sin hand.

"Höga är dina tankar om Rivandur", sade han allvarligt, "om du tror att Rivandur äger makt över ödet. Men Rivandur är blott ett ödets redskap. Det är Cindrasils styrka och Cindars ord som kommer att uppfylla ödet."

Nu stannade också Minn upp och tvekade. Rivandur reste sig och gick dem till mötes.

"Cindars ord talar om det förlovade landet men också om den kamp som hans barn måste utkämpa för att förtjäna den. Cindrasil har motstått såväl elddrakens flammor som isdrakens is men inte själv förmått bekämpa dem. De sju sekternas straff närmar sig sitt slut och Nidelds fall visar att också Nidafrosts tid är ute. Detta mål har Rivandur länge sett men först nu, tack vare er, har också vägen dit uppenbarats. Den vägen är Cinda flykt."

Ale kastade en undrande blick på Minn som såg lika brydd ut hon.

"Då tror du också på Cinda flykt?" frågade han. "Då tänker du också följa med?"

Sejdaren svarade med att ilsket slå sin stav i isen.

"Det förlovade landet kan inte vinnas genom flykt", röt han. "Detta är vårt förlovade land, renat av eld och is och gäldat med kött och blod. Ur vår aska kommer våra fäders land att spira och åter bli vad det en gång var. Från havens prövningar kommer våra bröder att återvända och under Rivas fana kommer Cindars barn åter att fylkas. Cindar kommer att återvända och Cinda åter resa sig ur havet."

"Jag förstår inte..." stammade Ale.

"Men det gör jag", inföll Minn andlöst. "Du har berättat för henne om Cinda flykt för att locka bort henne från isen. Du vill ha oss att plantera Cindrasil här i hopp om att det ska rota sig och smälta Nidafrosts is."

Rivandur nickade belåtet.

"Äntligen ser också ni", sade han.

"Ser vad då?" exploderade Ale och höjde Tynning mot sejdarens blottade hals. "Du har dömt otaliga män och kvinnor till en fasansfull död för din spådoms skull! Aldrig att jag tar del i detta. Jag borde låta dig betala med ditt liv här och nu!"

"Dumme lille pojke", svarade sejdaren oberört och med hånfull ton. "Tror du verkligen att Rivandur, som sett själve Cindars vilja, inte förmått se också detta?"

I detsamma lösgjorde sig skuggor från de omgivande åsar-
na och fyra män beväpnade med stenar närmade sig hotfullt. Ale gjorde ett trotsigt utfall mot dem.

"Tror du verkligen att Tynning ger vika för stenar?" replikerade han.

"Inte för stenar kanske, men väl för det här", hördes en välbekant röst svara bakom dem.

Med gryningsolen i ryggen trädde en mörk skugga fram med draget svärd. Ale kände hur hans svärdsarm sviktade när han nu återsåg sitt gamla svärd i en annan mans hand. Mannen som kom emot dem var ingen annan än kung Ravlaugs son Ravgurd och i handen bar han Tölding.

"Tvenne gånger har vi mötts", sade prinsen, "och tvenne gånger har du undkommit min klinga. Men den här gången är det jag som bär Tölding. Vågar du möta mig en tredje gång?"

Ale kramade sitt svärd hårdare och försökte repa mod.

"Hur kan du göra detta mot din egen far?" utbrast han i ett försök att vinna tid.

"Jag gör det för min far", svarade Ravgurd utan att sakta in på stegen. "Jag gör det för att återupprätta Rivas ära."

"Ingen ära kan väl vinnas med oskyldigas liv?"

"Det är med öppna ögon vi valt att ge våra liv i trældom i utbyte mot fria liv för våra efterkommande. Så föll min fars ord och min fars vilja är det jag uppfyller. Underkasta dig eller bered dig att dö."

"Gör det inte", bad Minn och lade en hand på Ales. "Vi kan inte besegra dem alla."

"Vi kan inte heller ge oss utan strid", protesterade Ale. "Om vi ska dö så låt oss åtminstone göra det ärofullt."

"Du väljer ditt öde själv", inföll Rivandur iskallt. "Det är Tynnings öde att utföra ett stordåd idag genom att bryta genom isen så att Cindrasil kan rota sig. Vill du bli den som håller Tynning eller vill du hellre att Ravgurd blir det?"

Sejdarens ord bara stärkte Ale i hans uppsåt och han grep om sitt svärd med bägge händerna. Men kanske märkte Rivandur det för han övergick plötsligt till ett mildare tonfall.

"Ingen önskar spilla mer blod än nödvändigt", sade han och lade huvudet på sned. "Ditt eget blod må du vara frikostig med men hur är det med andras blod?"

Ales svärd sjönk åter. Vad Ravgurds öppna utmaning inte hade förmått lyckades Rivandurs inlindade hot att göra. Sitt eget liv brydde han sig inte om men han kunde inte riskera

Minn. Besegrad av sitt eget hjärta böjde han så sitt huvud inför prins Ravgurd.

"Såja", sade Rivandur med förnyad skärpa och slog åter sin stav i isen. "Låt Nidelds flamma visa Cindrasil vägen till Nidafrosts hjärta."

Ale beredde sig att åtlyda sejdarens befallning då Minn plötsligt svajade till bredvid honom. Hennes ögon var uppspärrade och det såg ut som om allt blod lämnat hennes ansikte.

Han tog förskräckt ett steg mot henne men hon viftade bara avvärijande.

"Bryt igenom där borta", flämtade hon och pekade inåt glaciären.

Ravgurd tog ett bestämt kliv mot dem men Rivandur tecknade åt honom att stanna.

"Gör som flickan säger", sade han kort.

Ale såg undrande på dem alla och gick fram till den utpekade platsen. Minn hade satt sig ned och tycktes alldeles utmatad men bekräftade med en nickning att han kommit rätt.

"Där", var allt hon fick fram.

Ale greppade hjaltet med bägge händerna, höjde svärdet med eggen nedåt och tryckte det så med all sin kraft mot isen under honom. När svärdspetsen mötte isen slogs gnistor fram och marken under dem skälvde till. Glaciären svarade med ett ljud som lät som ett stönande och en spricka uppstod som sträckte ut sig åt alla håll. Ale drog tillbaka svärdet och

tog instinktivt ett steg tillbaka. Ögonblicket efter gav isen vika och blottade en hålighet i glaciären. Mer och mer av den kringliggande isen föll ned i hålet som fortsatte att växa, som om det livnärde sig av den is som dittills dolt det. Ravgurds män backade förskräckta undan men prinsen själv trängde sig fram bredvid Ale, glömsk för den motvilja de två nyligen hyst mot varandra, och blickade ned i det.

"Vad är det?" krävde Rivandur att få veta med en kraxande röst. Han verkade märkbart tagen. "Vad är det?"

Ja, vad var det för något? Hålet hade stillat sig och var inte större än att tio man hade kunnat omfamna det. Det skrämmande var dock inte själva hålet, det var vad som låg däri. Hela botten, om det nu fanns någon sådan, var översållad av skimrande isklot, inte mycket större än manshuvuden, och de översta av dem nådde ända upp till hålets kant. Ett klirrande ljud som när glas möter glas hördes från dem när de rullade mot varandra och märkliga skuggeffekter kunde skönjas på deras yta. Men glaciären skälvde ju inte längre. Varför fortsatte då kloten att rulla? Och var det verkligen på ytan som de där skuggorna befann sig?

"Vad är det?" upprepade Rivandur och stapplade fram mot hålet han med.

"Se själv, o sejdare", mumlade Ravgurd och backade tillbaka.

Den gamle mannen lade sin stav åt sidan och knäföll vid hålet. En darrande hand sökte sig mot det närmaste isklotet, lika säkert som om han hade haft ögon att se det med. Precis

innan den nått ytan stannade handen upp och fortsatte i stället att följa klotets rundning. Ale såg hur små blåsor slog upp på handflatan samtidigt som den färgades blå men sejdaren tycktes inte beröras av det. Hans tysta läppar formade något som såg ut som en bön. Till slut drog han tillbaka handen och satte sig flämtande på isen.

"Vad har jag gjort?" mumlade han. "Där jag trodde Cindrasil skulle slå rot har ondskan hunnit före. Vad har jag gjort?"

Ravgurd ställde sig intill honom, märkbart blek, men vågade inget säga.

"Vår aldrig sviktande tro, vår modiga kamp och vårt slutliga offer - är allt detta förgäves? Är det din vilja, o Cindar, att drakarna ska leva vidare? Är det din vilja att vi ska sona vårt brott i ytterligare sju sekler?"

Nu hade också Minn trängt sig fram till hålet.

"Är det...?" stammade hon.

Rivandur nickade.

"Ja, isdraken må vara döende men hon har gett upphov till avkommor. Cindas förbannelse kommer att leva vidare genom hennes barn. Cindrasil kommer aldrig att slå rot här."

"Då har jag förrått min far, min mor och mitt folk för intet?" utbrast Ravgurd. "Då har jag bringat en vanära över min familj som intet dåd förmår skölja bort?" Svärdet Tölding föll övergivet ur hans hand. "Mitt liv är förspillt."

"Finns det inget vi kan göra?" undrade Ale. "Kan vi inte förstöra äggen?" Men Rivandur skakade bara på huvudet.

"Isdraken har förlitat sig på människorna för sin föda och så måste också hennes avkommor att göra. Men om vi förstör hennes ägg har hon inte längre någon anledning att skona människorna. Hon kommer då att ta med sig hela Cinda i sin död." Han tystnade ett ögonblick och tycktes begrunda något. "Kanske är det också bäst så. Kanske är det bäst att Riva försvinner ur historien. Vi är inte värdiga Cindars nåd."

"Men än är det väl inte för sent att fly?" försökte Ale. "Fartyg och vapen är redo. Om vi bara kan varna de andra..."

"Du har själv sett isdrakens framfart", inföll Ravgurd. "Intet på Cinda kan stoppa henne, intet kan få henne att vända om. Hon kommer att härja och döda tills såväl vår förmåga som vår vilja att fly är borta. Ack, om jag ändå finge ställa mig i hennes väg och själv ådra mig hennes vrede."

"Det finns ett sätt!" utbrast plötsligt Minn.

Alla blickar vändes mot henne.

"Hennes hat mot människorna grundar sig i hennes kärlek till sina barn, eller hur?"

"Fortsätt", manade Rivandur henne.

"Om äggen hotas, kommer hon då inte att blunda för allt annat och försöka rädda dem i första hand?"

"Förvisso känner hon säkert sina avkommor som hon känner de andra drakarna och kommer att vända om de hotas av fara, om de skadas eller avlägsnas från glaciären", sade Rivandur fundersamt.

"Men det innebär också att ingen som bär äggen kan undkomma henne", inföll Ravgurd. "När hon sedan åter vänder sig mot våra fränder kommer de att vara lika ovetande som förr men hennes vrede än större. Vi kan varken bekämpa eller fly henne."

"Kanske kan vi båda", fortsatte Rivandur och reste sig upp med förnyat självförtroende. "Rivandur har skådat detta och nu förstår Rivandur också det skådade. Ett finns det som både kan besegra isdraken och hjälpa oss att fly."

Med en dramatisk gest vände han sig bort från hålet och mot det träd som ännu låg kvar på isen.

"Det är i de dödas aska som det livskraftigaste trädet slår rot", citerade han. "Cindrasils lågor ska förtära isdrakens avkommor och samtidigt tjäna som varnagel åt våra fränder. De kommer att förstå att blott Cindrasil kan ge upphov till en eld på glaciären, de kommer att förstå att Cindrasils död är ett tecken på att Cinda måste överges."

Han vände sig mot Minn.

"Du är den bland oss som bäst känner växter", sade han. "Du måste ta ett skott från Cindrasil och föra det i säkerhet. Må isdrakens ägg tjäna som kruka och Cindrasils aska som jord. För henne så till drottning Rynja jämte... jämte en gammal blind idiots ursäkter."

"Men... du själv då?" undrade Minn.

Som svar grävde sejdaren i sin ficka och drog fram ett litet försilvrat föremål. Både Ale och Minn flämtade till när de

igenkände Bard Falkögas visselpipa, den pipa som de trodde gått oåterkalleligen förlorad i Rivandurs klyfta.

"Allt har ett syfte och så också detta föremål", sade han. "Fåglarna förde den till mig och nu förstår jag också varför. Med dess hjälp kan jag locka till mig drakarna och på så vis täcka er flykt ned för glaciären."

"De kommer att slita dig i stycken!" utbrast Ale men fick mothugg av Minn.

"Drakarna kommer inte att röra den som blåser i visselpipan", sade hon. "Men hon kommer inte att bry sig om någon visselpipa."

Sejdaren vände sitt ansikte mot den värmande solen rakt ovanför dem. Han tog ett djupt andetag och på hans vanligtvis så dystra läppar spelade för första gången ett leende.

"Mången öde har Rivandur skådat men aldrig sitt eget. Inte förrän nu. För första gången har det förunnats Rivandur att skåda sitt eget öde. Rivandur kommer att träffa Nidafrost, Rivandur kommer att krossa ett av hennes ägg inför hennes ögon och Rivandur kommer inför hennes vrede att förutspå Nidafrosts död. Sedan kommer Rivandurs öde att fullbordas."

Ett fridfullt skimmer lade sig över den gamle mannens ansikte och trots allt hat som de hyst mot honom kunde varken Ale eller Minn låta bli att gripas av hans ord. Så heller inte prins Ravgurd som nu tog till orda.

"Och Ravgurd, den siste av Rivas kungaätt, kommer att föra ett annat av hennes ägg till Cindas ände om så behövs för

att locka bort henne. Hon kommer att hinna ifatt mig men hon kommer inte att hinna återvända förrän våra fränder flytt. Blott så kan jag sona mitt illdåd och återupprätta vår ätts ära."

"Men vi kan inte lämna dig kvar", utbrast Ale. "Det är ju för din skull som vi kom hit, för att du ska kunna överta Cindarells krona."

Som svar tog prinsen upp det tappade Tölding och överräckte svärdet till Ale med hjaltet först.

"Jag är inte värdig att bära Seren den stores svärd", sade han. "Sök och finn de andra folken. Sök och finn bland dem den värdige."

Ale kunde inte hindra en tår från att tränga fram ur ena ögat.

"I detta nu kan jag inte tänka mig någon mer värdig än prins Ravgurd av Riva", sade han med grötig röst.

Han tog motvilligt emot Tölding och återbördade det till den skida som länge saknat det. I stället gav han tillbaka svärdet Tynning till Ravgurd.

"Såväl din far som Rivandur har förutspått stordåd för detta svärd. Tag det nu och låt din hand bli den som utför detta dåd."

"Så slutar alltså vårt tredje och sista svärdsutbyte", svarade Ravgurd. "Farväl då, Alemon, och till min far och min mor..." Han teg och bet sig i läppen. "Till min far och mor, låt tysta ord berätta om deras sons sista dåd."

Han vände sig mot sina män.

"Jag löser er från era eder. Återvänd till era fränder i norr och söder, öster och väster, och bistå dem under flykten. Ni har upprätthållit er ära."

Männen böjde undergivet sina huvuden och lämnade dem under tystnad. Under tiden tog de andra hastigt itu med förberedelserna för Cindrasils likbål. Ale och Ravgurd släpade fram trädet till hålet och drog sedan upp tre ägg därur. Rivandur plockade fram samma skinnpung som han gjort vid deras första möte och strödde ut dess innehåll på stammen medan Minn varsamt skar loss ett skott med sitt kortsvärd. Slutligen antände Rivandur sitt pulver.

Cindrasil tycktes välkomna lågorna och flammade upp som fnöske. Den plötsliga värmen på den annars så kalla glaciären överraskade dem men Rivandur klev oförskräckt fram och skrapade loss aska direkt från den brinnande stammen. Därefter vräkte de med gemensamma krafter ned Cindrasil i hålet.

Elden spred sig snabbt över äggen likt en brinnande vätska och reste sig högt upp mot skyn. I samma ögonblick hördes ett fasansfullt vrål från fjärran öster. Det var ett vrål som alla de vilddjur och monster Ale stött på i sitt liv inte ens tillsammans kunnat åstadkomma, som i sig omfattade både raseri och hämndlystnad men också smärta och sorg, och som Ale aldrig någonsin skulle komma att glömma.

"Ge er av nu", sade Rivandur lugnt. "Hon kommer."

21. Vårflod

”Så lämnade Cindar i vredesmod sina barn och först när han var borta förstod hans barn hur stora hans gåvor hade varit. Missväxt drabbade jorden, sjukdomar drabbade boskapen och stormar drabbade fisket när hans vänstra hand ej längre födde dem. Ur jordens inre välldede död och förödelse fram när hans högra hand inte längre beskyddade dem.”

Cindars ord, kap 5, tal 6

De följde Nidafrosts spår nedför glaciären, ömsom springandes, ömsom glidandes, längs den breda ränna som hon plöjt upp sin väg. Ovanför dem började de första skuggorna av hennes bevingade tjänare att skymta. Först cirklade de bara runt, som om de spanade eller väntade in sina kamrater. Men så hördes åter Nidafrosts rytande, närmare och närmare för varje gång, och som på given befallning störtök drakarna mot dem.

Än var de bara halvvägs ned för glaciären, utan några grottor eller andra skrymslen i närheten som kunde dölja dem. Minn såg hur Ales hand sökte sig till svärdsfästet. Hennes

eget svärd förblev dock stilla i sin skida ty båda hennes händer behövdes för att gripa om det knyte hon bar. Rivandur hade krossat ett av äggen och Ravgurd hade avstått sin egen mantel att tjäna som knyte för att skydda henne från det kalla äggskalet. I denna enkla kruka fortlevde nu det heliga trädet Cindrasils sista skott och detta skott måste hon först och främst skydda, annars skulle allt vara förgäves.

Men drakarna var nu så nära att hon kunde se deras ögon och i dem återspeglades inte den illvilja och hunger hon sett tidigare utan Nidafrosts egna rena och skära hat. Skulle hon kunna svinga sitt svärd med en hand? Skulle det ens göra någon nytta mot drakarnas pansar? Vilket ögonblick som helst skulle de vara över dem.

Plötsligt kände hon det som ett vinddrag från glaciären. Inget ljud hördes men drakarna stannade upp i luften och förmodade bara på avstånd skrika ut sin avsky mot dem. Sedan vände de om och fortsatte upp mot glaciären i stället.

"Gode Rivandur", sade hon. "Han blåste verkligen i pipan."

"Det hjälper oss inte om vi stannar här", genmålde Ale.
"Kom nu!"

De nådde den nu snötäckta tingsplatsen och fortsatte ut över den. På andra sidan ängen hördes plötsligt ett fräsande ljud och marken under dem började skaka. Från eldberget uppsteg en väldig pelare av ånga, likt en sista suck, och stora stenblock lösgjorde sig från dess topp och rasade ned längs bergssidorna.

"Det är Nidafrost som kommer!" utbrast Minn. "Vi kan inte ta den vägen!"

"Måtte kungen och drottningen ha förstått vår signal", svarade Ale. "Vi får bege oss söderut i stället."

De ökade på sina steg under det att det en gång så mäktiga eldberget började falla ihop bakom dem. Nidafrosts rytande var nu så högt att hon lika gärna kunde befinna sig bakom dem. De vände inte på huvudena för att se efter.

I stället nådde de ängens utkanter och den väg som ringlade sig söderut, mot hövding Rials marker. Till deras fasa hade dock vårfloden svämmat över sina bräddar och lagt vägen under vattnet.

"Titta!" utbrast Minn och pekade åt glaciären till. Också den började ge vika. Sprickor bröt fram i den väldiga ismassan och stora sjok lossnade och föll ned i floden. "Nidafrosts rike närmar sig sitt slut."

"Kanske det, men hennes ruiner spärrar vår väg", sade Ale och såg sig förtvivlat om. "Om inte..."

Minn följde hans blick och förstod vad han menade. Stora isflak från glaciären flöt nu fram på floden, som om de också flydde från det sammanfallande väldet. Isen sökte sig till havet, precis som de själva.

"Den där är stor nog", sade Ale och pekade ut ett väldigt isflak på väg mot dem. "Klarar du av att hoppa ut till det?"

"Jag tror det", sade Minn och tryckte sitt knyte hårde mot sig. Lyckligtvis var det inte längre lika kallt. "Om du hoppar först."

Ale sprang upp för floden en bit, tog sats och hoppade. Han landade på fötterna på flaket, halkade till och flaxade med händerna ett ögonblick men lyckades återfå balansen och förblev stadigt stående.

"Jag tar emot dig!" skrek han åt Minn när flaket närmade sig henne.

Det var ännu närmare flodstranden nu men Minn tyngdes av sin börda och svärdsskidan gav henne en obalans som hon inte var van vid. Hon andades djupt, tog sats och lät fötterna lämna marken under sig. Med böjda knän, hopkurad kring knytet för att skydda det med sin kropp, landade hon på isflaket. Som väntat landade hon snett och fötterna fick inget fäste så för ett ögonblick fruktade hon att hon skulle glida ned i vattnet. Ale var dock snabbt framme vid hennes sida och räddade henne kvar. Så blev de sittande, Minn på huk och Ale med armarna om henne, under det att isflaket kastade sig fram genom det skummande vattnet.

"Du kan släppa det nu", viskade Ale försiktigt.

Minn blinkade med ögonen. Hon höll fortfarande krampaktigt om det inlindade byltet, lika beskyddande som om det varit hennes egen avkomma. Inte ens när hon höll på att ramla i vattnet hade det fallit henne in att släppa taget om det. Närmast motvilligt ställde hon så ned det och vecklade försiktigt upp manteln för att försäkra sig om att plantan var oskadd.

Cindrasil såg ut att må bra och askan kändes fuktig, som om hon dragit till sig fukt från det isskal som hon var jordad i. Hon skulle säkert klara sig bra.

Men så tittade Minn närmare på själva ägget. Det hade motstått stöten och dess yta skimrade fortfarande, om än mer matt nu. Dock kunde hon fortfarande skönja hur skuggor speglade över ytan. Det såg ut som skimrande kristaller som virvlade runt och skiftade i vitt, grått och blått. Hon hade sett något liknande förr men var? Det kändes viktigt på något sätt, som om det hörde samman med Rivandurs sista ord till henne.

Innan de hade lämnat honom hade han fört henne åt sidan, lagt sina knotiga händer på hennes axlar och vänt sina tomma ögon mot hennes, som för att se saker som vanliga ögon inte förmådde.

"Cindrasil har utkämpat sin kamp", hade han sagt. "Men för Cindas folk återstår ännu många kamper innan Cindarell kan vinnas. Sju är Cindars barn och sju är Cindrasils grenar. Men sju är också fienderna till Cindars barn. Nideld och Nidafrost är bara två av dem. De andra fem återstår att bekämpa, det har Rivandur skådat."

Hans grepp om hennes axlar hårdnade.

"Men mer än så har Rivandur skådat. Roten till det onda återstår också att bekämpa så tag er i akt. Värre än fienderna till Cindars barn är fienderna till Cindar själv. Tag er i akt, säger Rivandur, ty den ondskan döljer sig ibland oss."

Då hade hon inte närmare hunnit reflektera över hans ord men nu kom de åter till henne och hon synade noga ägget, som om det skulle kunna ge henne de svar hon sökte. Men hur mycket hon än försökte tränga närmare sanningen så var det som om den gled undan henne, ungefär som det hade känts i eldbergets inre.

Till slut gav hon upp och lät sig övermannas av en trötthet. En kort men underbar natt hade följts av en lång och omvälvande dag och nu tog alla intryck och ansträngningar ut sin rätt. Ale bredde ut manteln på isflaket åt dem och hon lät honom villigt lägga sig intill henne och värma henne. Snart sov de båda medan isflaket stilla fortsatte sin färd mot havet.

När morgonen åter grydde hade de lämnat glaciären långt bakom sig. I stället började ett friskt och grönt landskap bre ut sig längs båda sidor av floden. De karga bergen ersattes av böljande kullar och den livlösa isen av spirande gräs och nyutslagna ängsblommor. Det var som om de hade lagt sig en vinterdag och vaknat en vårdag och Minn andades begärligt in den varma och härliga luften. För en stund tillät hon sig att glömma Cindas långa vinter och drömma sig tillbaka till Cindarells vår.

Men den stunden varade inte länge. Med ens kände hon kalla kårar längs ryggraden och i ögonvrån skymtade hon hur också Ale ryste till trots den värmande solen. Någonting var fel, fruktansvärt fel.

”Paddla in till stranden!” utbrast hon utan att veta varför.

Ale lydde genast och såg inte ens förvånad ut. Kanske kände han också att något var fel, kanske litade han helt enkelt på henne. Hur det än var så fick han snabbt isflaket så nära stranden att de kunde vada i land. Så fort de fått fast mark under fötterna igen insåg hon vad som var fel. Floden hade plötsligt upphört att skumma och vattenståndet blivit så lågt att man kunde skymta botten. Hade floden stillat sig för att låta dem gå i land eller hade något stoppat dess flöde?

Hon hann knappt tänka klart tanken förrän floden plötsligt svarade henne med ett rytande. En väldig flodvåg slog in över deras trogna isflak, dränkte det i sina skummande vågor, slog sönder det i små bitar och kastade dem framför sig medan den rasande fortsatte genom den nu för trånga flodfåran. Om de inte hade lämnat isflaket hade bara deras döda kroppar nått ut till havet.

Flodvågen passerade men rytandet stannade kvar, ja till och med tilltog i styrka. Minn hade ännu inte hämtat sig från överraskningen men Ale grep tag i hennes arm.

”Hon kommer!” skrek han.

Hans ord var lika sanna som Rivandurs hade varit. Nidafrost måste ha återvänt till glaciären bara för att se sitt nästsista ägg förstöras av den gamle sejdaren. Vilket hans slut-

liga öde hade blivit ville hon inte tänka på. Men varför begav sig Nidafrost nu efter dem? Varför följde hon inte efter Ravgurd och sitt sista ägg? Nå, hon tänkte inte stanna och fråga henne.

Gräset erbjöd dem bättre fäste än Cindas is och rullande stenar hade gjort och de sprang snabbare än de någonsin hade gjort. Men Ravgurds olycksbådande ord tycktes besannas, de hörde bakom sig hur den väldiga drakormen kom allt närmare och de kände hur själva marken under dem började skaka, och intet på Cinda kunde stoppa henne.

Plötsligt var det något som fångade Minns uppmärksamhet. Det var som om någon ropat åt henne, trots att hon var säker på att hon inget hört. Likväl var det så övertygande att hon trots deras förtvivlade situation, eller kanske just därför, inte kunde göra annat än att lyda.

”Den här vägen!” skrek hon.

”Havet är ju hitåt!” protesterade Ale.

Minn tog dock ingen notis om honom utan följde sin inre röst och Ale hade inget annat att välja på än att följa efter. De sprang in mellan de böljande kullarna, ett fåfängt gömställe mot en best av sådana proportioner som Nidafrost men likväl tvekade inte Minn. Så såg hon den igen.

På kullen framför dem reste sig den ring av sju resta stenar som de sett tidigare under sin vandring runt Cinda, på vägen till hövding Rial. Den hade inte tyckts besitta några krafter då. Ändå var det den som lockade Minn nu. De rusade upp på kullen och i samma ögonblick som de trädde in mellan ste-

narna så föll en mörk skugga över dem. Nidafrost hade hunnit ikapp dem.

Ale drog sitt svärd och vände sig om och Minn gjorde det samma, hur hopplöst det än tedde sig. De skulle åtminstone möta döden med öppna ögon och tillsammans.

Nidafrost såg om möjligt ännu mer fasansfull ut nu än när de såg henne första gången. Då hade hennes makes fall uppfyllt henne med raseri. Nu hade hennes egna avkommor tagits från henne. Andedräkten var nu så kall och tung att den långa ringlande ormkroppen tycktes flyga fram på ett vitt moln. Stora issjok satt ännu fast mellan hennes gnistrande fjäll, som om hon i sin vrede slagit sönder halva glaciären innan hon satte efter dem. De isblå rygghenorna stod rakt upp och bakom henne kastades jord och sten upp i luften av den våldsamt piskande stjärten. Över allt detta höjde sig hennes huvud med ett vidöppet gap, så stort att det skulle ha kunnat sluka hela kullen de stod på, och vilt virvlande ögon, som tycktes få själva solljuset att vika undan. Ögonen stirrade rakt på dem.

”Kom igen då!” skrek Ale så tappert han förmådde men svärdet darrade i hans händer och orden förmådde inte överrösta Nidafrosts rytande.

Men plötsligt så vek den väldiga drakormen undan och fortsatte runt dem i stället. Den väldiga kroppen passerade precis utanför de resta stenarna och snön yrde när pansaret skrapades mot dem men utan att nå innanför ringen. Minn hann inte ens bli förvånad förrän Nidafrost stannade så tvärt att hennes pansarplåtar skallrade och åter vände huvudet mot dem.

Varv efter varv ringlade hon sig så runt kullen och tycktes vädra i luften. Till slut sänkte hon huvudet ända ned till marken och blängde rakt mot dem mellan två av de resta stenarna. Hon var så nära att Minn skulle ha kunnat sträcka ut en hand och röra vid henne och de virvlande ögonen tycktes vilja dra med sig dem ut ur ringen. Ändå förblev Nidafrost överksam. Vad var detta? Det var som om hon inte alls såg dem.

Ale klev närmare Minn och försökte säga något men Minn tystade honom.

”Vi är säkra här”, viskade hon.

Orden var inte hennes men ändå trodde hon på dem. Någonting skyddade dem, någonting som inte ens Nidafrost rådde på. Inte ens hennes kyla förmådde tränga in till dem. Utanför ringen hade marken redan täckts av snö och is men innanför var det fortfarande varmt. Minn blev så säker på sin sak att hon till och med dristade sig att blicka in i Nidafrosts ögon, in i djupet bortom de malströmmar som ännu härjade på deras ytor.

Först såg hon bara ett bottenlöst hål. Där fanns inget av den vrede eller sorg som tycktes förtära den väldiga drakormen och heller inget av den styrka hon besatt eller de svagheter som skulle kunna fälla henne. Bara ingenting.

Men så kom till henne gradvis insikten om vad hon egentligen såg. Här fanns ingen värme, ingen godhet, inga känslor, nej ingenting av det som hennes alvblod normalt tillät henne att se hos andra. Nidafrost var helt enkelt frånvaron av allt

detta. Nidafrost var inte härskarinna över köldens element, hon var det som återstod när alla andra element avlägsnats, när Cindar tagit sin hand från ön. På denna plats däremot var alla de sju elementen ännu starka. Kanske var det därför som de var skyddade från Nidafrost här.

Hade inte hövding Rial berättat om de gamla mager som en gång skapat denna plats? Hade han inte berättat om hur de sökt frammana och nyttja krafterna från De Sju, de gamla gudar vars krafter Cindar byggt upp världen av? Magerna besegrades av drakarna och deras kunskaper föll i glömska men tänk om de verkligen lyckades i sitt uppsåt? Tänk om de gamla makerna verkligen fann De Sjus sanna namn utan att förstå det? Tänk om De Sjus krafter ännu väntade här på någon med förmågan att förstå dem. Någon som Minn...

Tanken hade inte mer än uppstått hos henne förrän hon fick ett infall och vände sig om, mot stenbordet i ringens mitt. För ett ögonblick tyckte hon att några av runorna på dess yta skimrade och att hon kunde uttyda ett par ord. Orden var ”följ oss”. I samma stund återkom den känsla hon känt i Nidelds berg, känslan av något ondskefullt som sökte ta plats i det tomrum som Cindar lämnat efter sig, men den här gången mycket närmare, mycket klarare, mycket mer bekant...

”Ja”, svarade hon och vände sig åter mot Nidafrost.

22. Rivas siste konung

”Det kommer alltid en tid när barnen måste lämna sitt hus och sina föräldrar. Vet dock att det inte är en gammal tid som slutar utan en ny tid som börjar.”

Cindars ord, kap 5, tal 1

Ales blick vandrade osäkert mellan Minn och Nidafrost, mellan den kvinna han älskade som man och den best han hatade som cindarier. Nidafrost befann sig inom räckhåll för hans svärd men Minn hade med sina ord hejdat hans hand. Varför? Svärdet hade lärt honom att först invänta rätt tillfälle och sedan slå till med all kraft. Så hade det tagit sitt första liv i hans händer när den falske munken Triotor kastat sig mot honom, så hade det funnit sig till rätta i hans händer såväl till fots i dvärgstaden Djupeklyfts salar som till hästs på slätterna utanför det belägrade Tann och så hade det inte minst fällt den till synes oövervinnerlige Nideld. Så varför vänta nu på ett tillfälle som kanske aldrig skulle återkomma?

Svettdroppar rann utför pannan medan han övervägde sina alternativ. Trots den kyla som den väldiga isdraken måste utstråla så fick spänningen honom att känna sig varmare än någonsin. Det var Seren den store som öppnat den väg till Nidelds kött som svärdet sedan återvänt till, nu i hans hand. Det var hans hugg som fläkt upp ett hål i det annars så ogenomträngliga pansaret och det var hans hugg som sårat draken såväl till kropp som till själ. Det var Seren den store som ingett Nideld en rädsla för människorna och för döden. Ale hade bara tagit vid där den gamle folkhjälten slutat och fullbordat hans dåd.

Men hade Seren den store någonsin mött Nidafrost? Hade Seren den stores svärd någonsin trängt genom hennes pansar och nått hennes kött? Eller skulle Ale bli först på denna farliga väg?

Han tvingade sin blick mot det vidunderliga huvud som med alla sinnen ännu tycktes söka dem. De väldiga ögonen spanade genom den vita frostdimman, de spetsiga öronen darrade känsligt i luften, ur de enorma näsborrarna ekade det

obehagliga sniffandet och längs marken kröp den långa klivna tungan fram likt en orm. Hon skulle upptäcka dem när som helst nu.

Ale skulle kunna rusa in under halsen på henne, utom räckhåll för hennes käftar och med några ögonblick på sig att hitta en svag punkt i hennes pansar. Men om där inte fanns någon? Då skulle hon kunna krossa honom med sin blotta tyngd. Kanske säkrare då att hoppa upp på hennes rygg? Då skulle hon kanske inte ens känna var han var någonstans förrän det dräpande hugget föll. Men hennes pansar föreföll ännu kraftigare på ovansidan och tänk om han inte ens överlevde den kalla kroppens beröring? Ett gemensamt utfall mot ögonen då? Han skulle kanske kunna förblinda henne på ena ögat och Minn på det andra. Förvisso skulle hennes andra sinnen kanske räcka för att hitta dem, om de inte innan dess krossats av de våldsamma smärtryckningar som måste följa på en sådan attack. Likväl var det kanske den enda chansen, om inte för dem så åtminstone för alla dem som i detta nu flydde från Cinda.

”Ja”, sade Minn som om hon hade läst hans tankar och det avgjorde saken. Han höjde sitt svärd och...

Men Tölding fick aldrig möta Nidafrost. Plötsligt så slängde Nidafrost upp huvudet och vände det bort från dem. Ett ohyggligt vrål utstöttes ur hennes käftar, ett vrål liknande det som de hört på glaciären, men så mycket starkare nu och med betydligt mer vrede än sorg i sig. Ur alla de fruktansvärda eder som utslungades kunde blott ett enda ord urskiljas. Det ordet var Ravgurd.

”Nej!” skrek Minn. ”Försvinn inte! Försvinn inte utan att säga namnet!”

”Hon sa Ravgurd”, svarade Ale. ”Ravgurd måste ha lämnat glaciären med hennes sista ägg. Nu kan vi fly.” Men Minn lät sig inte lugnas.

”Jag flyr inte längre!” fortsatte hon att skrika. ”Jag vet vem du är!”

Hon var alldeles röd i ansiktet och när Ale försökte gripa tag i henne för att lugna henne så slogs han av den hetta som utstrålade från hennes kropp. Vad hade upprört henne så? Men innan han hann göra något så föll nya skuggor över dem. Han tittade upp och såg till sin fasa hur drakar började uppfylla himlen ovanför dem. Hade de kallats hit av Nidafrosts vrål?

Ale släppte taget om Minn och grep om sitt svärd med kallsvettiga händer. De här drakarna var inte större än de människohöga drakar som våldgästade Ravgurd under deras första besök vid hans hov och han var förvissad om att han skulle kunna bekämpa en eller två av dem. Men de som nu var på väg mot dem uppgick till över dussinet och än fler var på väg söderifrån. Skulle de överleva mötet med Nidafrost bara för att dö för hennes simpla lakejer?

”Vi kan inte fly längre”, konstaterade han sardoniskt.

”Låt dem komma”, svarade Minn oväntat med ett lugn som var nästan mer skrämmande än hennes utbrott nyss.

All färg hade försvunnit från hennes ansikte och det vilade något uppgivet över henne. Utan ett ord klev hon ut ur sten-

ringen och blickade upp mot himlen. Vinddraget från de analkande drakarnas vingar fick hennes hår och klädnad att fladdra och hon såg så värnlös och sårbar ut där hon stod.

”Dra ditt svärd åtminstone”, bad Ale och sprang upp till hennes sida.

”Låt dem komma”, upprepade hon bara.

Den första draken slog ned alldeles intill dem och närmade sig med ett hotfullt morrande. Små eldslågor slog ut ur dess näsborrar och när de dreglande käftarna vidgades blottades rader av vassa tänder. Ale gjorde en ansats att gå draken till mötes då Minn med frånvarande min höjde sin arm. Sedan hände något märkligt.

Draken stannade plötsligt upp och morrandet övergick i ett gnyende läte. Käftarna fortsatte dock att vidgas så att underkäken närmade sig halsen medan överkäken tvingade huvudet uppåt och bakåt. Ale sänkte häpet sitt svärd medan han åsåg hur draken förtvivlat klöste sig själv under det att huvudet fortsatte att pressas bakåt tills det nådde nacken. Från draken kom nu bara ett gurglande läte som blandades med det obehagliga ljudet av senor som brast och ben som knäcktes. Med ett ljud som av en vattenfylld skinnsäck som sprängs slog plötsligt en kaskad av blod upp ur halsen och kroppen föll orörlig till marken och blev liggande.

Två andra drakar skrek ut sin ilska mot dem och störtade ned. Ale hann dock inte mer än vända sig mot det nya hotet förrän den första draken exploderade i ett eldmoln i luften medan den andra drakens skinn tycktes fläkas ut och in tills

bara en köttig massa återstod som slappt föll till marken. Förskräckt vände han sig mot Minn som fortfarande stod bredvid honom med ett uttryckslöst ansikte.

”Nu går vi”, sade hon kort.

Ale stapplade med som i en dröm. Minn bar Cindrasil i ett fast grepp medan Tölding återvänt till sin skida med oförrättat värv. Närhelst en drake närmade sig så drabbades den av en ond bråd död, den ena mer fasansfull än den andra. Ibland höjde Minn en hand när de närmade sig, ibland bevärdigade hon dem inte ens med en blick. Ändå var han övertygad om att det var hon allena som låg bakom detta. Han visste inte om han skulle vara mest rädd för drakarna eller för henne.

Till slut upphörde drakarna att komma och återvände söderut. Minns steg blev nu kortare och då och då snubblade hon till.

”Hjälp mig”, viskade hon. ”Jag är så trött.”

Ale tog Cindrasil under ena armen och stöttade Minn med den andra. Lika varm som hon varit borta vid stenringen, lika kall var hon nu, och Ales tidigare rädsla för henne ersattes nu av oro. Sålunda släpade de sig vidare österut medan skuggorna blev längre och de grönskande kullarna långsamt försvann bakom dem.

Till slut orkade Minn inte gå längre och de tvingades slå läger. Minn hann inte mer än lägga sig förrän hon föll i en djup sömn. Ale satte sig intill henne och begrundade länge hennes fridfulla ansikte tills tröttheten övermannade också ho-

nom. Långt borta i väster hördes Nidafrost än en gång ryta, nu mer uppgivet än tidigare och utan att väcka vare sig Ale eller Minn.

Solens första strålar väckte Ale med ett ryck. Han satte sig hastigt upp och såg sig om med handen beredd vid svärdsfästet. Drakarna hade fortsatt förfölja honom i drömmarna och han fruktade att än en gång se himlen fyllas av deras bevingade kroppar. Men inga drakar hade stört dem under natten och inga visade sig heller nu. I stället bredde ett dystert och dammig stenlandskap ut sig så långt ögat kunde nå. De var tillbaka på den slätt där brinnande stenar från det fjärran eldberget fallit ned över dem!

Men den här gången var eldberget tyst och ingen rök steg längre upp från det. Kanske hade det till slut somnat, kanske hade Nidafrost i sitt raseri tystat det för gott. Ale såg det som ett gott tecken och hans begynnande fruktan övergick i hopp. Nu kunde det inte vara långt kvar till stranden, den strand där de först satt sin fot på Cinda för vad som kändes som en evighet sedan.

Bredvid honom började också Minn att vakna. I hennes ansikte fanns inte längre några spår av gårdagens händelser och han valde att heller inte beröra dem. Än var de inte säkra så det var bäst att lämna både Nidafrost och drakar så långt bakom sig som möjligt.

Ingenting störde deras sista vandring över Cinda. När de först passerat här hade de brinnande stenarna från himlen drivit dem vilse men nu lyste solen från en klar himmel och tillät dem att orientera sig. Det var som om ön till slut förlikat

sig med deras flykt och inte längre ämnade hindra dem. Till slut kunde de kliva upp på en ås, kanske samma ås som Nidafrost rasat över den första gången de såg henne, och blicka ut över det vidsträckta havet. Lika mycket som de hade avskytt denna syn under deras ändlösa färd från Cindarell, lika mycket välkomnade de den nu.

Borta vid horisonten kunde flera små fartyg av olika slag skimras, fartyg överlastade med män, kvinnor och barn som lyckats fly. Så många hade åtminstone nåtts av deras varning i tid. Hur många som låg kvar på stranden och aldrig skulle komma att lämna Cinda vågade Ale inte tänka på.

Ett fartyg, en liten skinnkanot, låg dock ännu uppdragen på stranden och från den ledde två par fotspår bort till den isstod som ännu utgjorde den stackars Cihrinds sista viloplats. Den forne allfadern var dock inte ensam, intill honom stod två välbekanta personer.

”Ravlaug! Rynja” utbrast Ale när han igenkände Rivas kung och drottning. De hade också överlevt.

Ale och Minn sprang kungaparet till mötes och de gick inte att ta miste på den glädje alla kände över att få återse varandra efter alla vedermödor. Men till slut måste den oundvikliga frågan komma.

”Var är min son?” frågade kungen.

Både Ale och Minn slog ned blicken.

”Du bär hans svärd”, fortsatte han. ”Ni har träffat honom. Var är han nu?”

”Vi skildes åt”, svarade Ale till slut. ”Han gav mig Tölding på det att vi skulle rädda Cindrasil. Själv tog han Tynning och begav sig västerut.”

Kungen sken upp vid Ales ord.

”Siade jag inte att Tynning skulle utföra dåd och dåd har Tynning utfört i min sons hand. Låt berättas om dådet.”

Ale tvekade.

”Jag hörde Nidafrost i vrede ropa ut hans namn över hela Cinda”, framhärskade Ravlaug. ”Hur utmanade Cindarells blivande konung cindariernas svurne fiende?”

”Hans önskan var att tysta ord skulle berätta om hans dåd”, klämde Ale ur sig till slut.

”Är min konung säker på att detta dåd må berättas?” avbröt Rynja, som under tiden tagit emot Cindrasil ur Minns hand. Ravlaug gav henne en bestämd blick.

”Tysta ord är snara att dö. Låt berättas om dådet.”

Rynja sänkte huvudet.

”Detta är vår sons mantel”, sade hon sorgset. ”Ni träffade vår son på samma plats som ni fann mantelns innehåll, inte sant?”

Ravlaug kom av sig fullständigt. Med likblekt ansikte följde han sin makas rörelser medan hon långsamt vecklade upp Ravgurds mantel. När så det heliga trädet Cindrasil och det som återstod av Nidafrosts ägg uppenbarades ryggade han tillbaka och kippade efter andan.

”Låt... berättas... om ... dådet”, framhärskade han med bruten stämma.

”Vi träffade Ravgurd på glaciären”, medgav Ale utan att förmå sig möta konungens blick. ”Det var honom vi förföljde.”

Ravlaug tog ett djupt andetag och lyfte sin högra hand. Cindarells kungliga signetring satt ännu på hans finger och lyste ikapp med skymningsolen.

”Cindarells rättmätige härskare allena kan trä ringen på sitt finger, alla andra straffas av Cindar med ögonblicklig död”, mumlade han. ”För alltid förverkad är Rivas rätt till Cindarells tron. För alltid vanärad är ätten Riva.”

”Din son har sonat sitt illdåd och gett sitt liv för att rädda sitt folk”, invände Ale. ”Ringen och svärdet tillhör nu dig.”

Ale räckte fram Tölding till Ravlaug med hjaltet först men kungen bara stirrade på honom med tom blick.

”För Cindarell, tag emot svärdet och led oss till Cindarell”, bad han och knäföll. ”Min konung”, tillade han.

Utan ett ord tog Ravlaug emot svärdet, vände dem alla ryggen och vandrade med tunga steg bort mot Cihrinds isstod. Inför den gick han ned på knä, stack svärdet i marken och lade ringen bredvid. Så försjönk han i en from bön som ingen vågade gå fram och störa.

När han åter reste sig och vände huvudet mot dem så var hans ögon röda av tårar.

”Förlåt mig, min maka, förlåt mig, alla”, stammade han fram.

Till sin fasa såg Ale att Tölding inte var nedstucket i marken med spetsen nedåt utan uppåt. Sedan kastade sig Rivas siste konung på sitt svärd.

Epilog

”Ondska må finnas överallt omkring er. Evig är blott den ondska vars frön tillåts sprida sig och slå rot. Låt därför godheten bli ert vapen mot ondskan.”

Cindars Ord, kap 5, tal 5

Nidafrost såg sig om. Varhelst hennes blick sökte sig så fann den bara is och åter is. Sönderslagna till grus och täckta av is var de en gång så höga bergen. Tyst och full av snö var den förr så blåsiga och fuktiga luften. Stilla och frusna var de fordom så rullande vågorna. För gott hade Cindas eld tystnat. Blott isen härskade över Cinda, blott Nidafrost härskade över Cinda. Hon hade segrat. Men det var en seger utan värde.

Det enda som var förskonat från hennes is var den ö som människorna kallat Grå Damen, den ö som springfloden spärat in henne på och hindrat henne från att ta ut sin hämnd på människorna, ty dit ville hon inte gå. En enda man hade funnits kvar där och han hade undgått hennes hämnd genom

att kasta sig på sitt eget svärd. Hennes sista ägg hade han tagit med sig i döden och för alltid förnekat henne avkommor.

Runt omkring henne låg resterna av de en gång så talrika mindre drakarna. Förtorkade fjäll, avgnagda ben och kranier, sönderslagna i vrede. Hungern rev i hennes mage men ingens fanns längre någon föda att tillgå, varken för henne eller för några nya ägg. Nidafrost var döende.

Hon uppgav ett sista förtvivlat rytande som fick isen omkring henne att skallra men som ingen levande varelse längre kunde höra. Sedan tystnade hon för alltid.

Men långt därifrån, på en helt annan plats och från en helt annan varelse, kom ändå ett svar, ett utrop lika förtvivlat som den döende isdrakens sista suck.

”Herre, vad står på?”

”En känsla... en känsla som jag inte känt på länge... inte sedan...”

Han såg sig om, som om han nyss vaknat ur en mardröm, hur orimligt det än verkade. Kunde han ha misstagit sig? Nej,

det var omöjligt! Men hur kunde han då ha undgått att förutse detta? Det var minst lika omöjligt!

Flera av de kåpklädda tjänarna trädde nu in i rummet.

”Herre”, dristade sig sig en av dem att säga. ”Den första av de sju kedjorna har brustit.”

”Det har skett som inte kunde ske”, mumlade en annan. ”Starkare än vi trodde är våra fiender”.

”Och starkare blir de för varje kedja som brister”, inföll en tredje.

”Fel var det ett släppa lös de sju krafterna”, sade den första av tjänarna. ”De kommer att vändas mot oss. Vredgade är De Sju och vredgad kommer Den Ende att bli.”

Blott den femte och sjätte tjänaren hade vett att förbli tysta.

”Allting fortsätter enligt min plan”, replikerade han kallt och med återvunnen fattning. ”Den kedja som brister kan svingas som piska. Den piska som svingas kan leda massorna. Den väg massorna leds på slutar hos oss. Låt deras styrka uppgå i vår styrka. Låt oss välkomna dem.”

Nu nickade den femte och sjätte tjänaren instämmande. De hade förstått och det var tid att låta också de andra förstå.

”Men De Sju och Den Ende då?” framhärdade den förste tjänaren. ”Vi kan inte sätta oss upp mot dem.”

”Också du kommer att förstå”, avslutade han diskussionen.

FJÄRRAN

Lorem ipsum dolor sit amet, consectetur adipiscing elit, sed do eiusmod tempor incididunt ut labore et dolore magna aliqua. Ut enim ad minim veniam, quis nostrud exercitation ullamco laboris nisi ut aliquip ex ea commodo consequat.

Relaterade ordlistetermer

Dra relaterade termer hit

Index

Sök term